

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN AGE GAP
MAFIA ROMANCE

FRACTURED

PERFECTLY IMPERFECT SERIES

Love

NEVA ALTAJ

FRACTURED

PERFECTLY IMPERFECT. SERIES

souls

N V A A T A

Yazarın Notu

Sevgili okuyucu,

Parçalanmış Ruhlar şu ana kadar yazmakta en çok zorlandığım kitap oldu. Hassas konusu nedeniyle serinin önceki kitaplarından farklı.

Parçalanmış Ruhlar esas olarak karakterlere odaklanıyor ve bir mafya/suç alt konusu olsa da, bu karakterlerin hikayesine göre ikincil planda kalıyor. Ayrıca, serinin önceki kitaplarını okuduysanız, her hikayeye biraz mizah katmayı sevdiğimi bilirsiniz. Ancak bu kitapta böyle bir unsur olmayacak. Son derece ağır bir konuyu ele alıyor ve mizahın dahil edilmesi tatsız olurdu.

Lütfen bir sonraki sayfadaki tetikleyici uyarıyı okuyun. Konuyu rahatsız edici buluyorsanız veya size zarar verebileceğini düşünüyorsanız, lütfen bu hikayeyi atlayın. Merak etmeyin, eğer bu hikâyeyi es geçmeye karar verirsiniz, serinin geri kalanı için önemli olan hiçbir şeyi kaçırmayacaksınız ve Mükemmel Kusurlu dünyaya bir sonraki kitapta geri dönebileceksiniz. Ancak yine de okuyup okumama konusunda kararsıysanız, lütfen bana e-posta göndermekten veya TikTok ya da Instagram mesajı yoluyla ulaşmaktan çekinmeyin (iletişim bilgilerim web sitemde www.neva-altaj.com/contact adresinde yer almaktadır) ve endişelerinizi paylaşın. Kitabı okumak isteyip istemediğinize karar verebilmeniz için size spoiler vermekten mutluluk duyarım. Akıl sağlığınız önemli.

Çatlak Ruhlar için hassas bir okuma yapan ve Asya'nın mücadelelerinin ve yolculuğunun gerçekçi ve incelikli bir şekilde sunulması için iyileştirme tavsiyelerinde bulunan Ruthie'ye minnettarlığımı ifade etmek isterim.

Eğer Kırık Ruhlar'ı okumayı seçerseniz, tüm kalbimle Asya ve Pavel'in hikâyesini seveceğinizi umuyorum. Bir mafya serisinin parçası olabilir ama her şeyden önce aşkın, acıların üstesinden gelmenin, ailenin gücünün ve insan ruhunun azminin hikâyesi.

Tetikleyici Uyarı

Bu kitap bazı okuyucular için zor olabilecek konular içermektedir, örneğin sayfa içi cinsel saldırı (tecavüz dahil, ancak ana karakterler arasında değil), travma sonrası stres bozukluğu (TSSB), intihar girişiminden bahsedilmesi, cinsel kölelikten bahsedilmesi, uyuşturucu kullanımından bahsedilmesi, açık şiddet ve işkence sahneleri ve kan. Cinsel ve/veya fiziksel istismar mağduru iseniz, bu hikayenin bazı bölümleri stres veya üzüntüye neden olabilecek anıları tetikleyebilir.

Kahramanımız, kahramanımızın gücüne ve desteğine güvenerek durumuyla başa çıkıyor. Sevginin iyileştirebileceğine inanmakla birlikte, lütfen bu hikayenin bir kurgu eseri olduğunu unutmayın. Sizi bir destek kuruluşundan ve/veya güvenilir bir sağlık uzmanından yardım almaya teşvik ediyorum. Sessizlik içinde acı çekmenize gerek yok.

Karakter Notları

Asya - ['a:zja] olarak telaffuz edilir.

Pasha - Pavel için Rusça takma ad (kısa biçim), gündelik ortamlarda kullanılır. Pashenka - ismin bir varyasyonu (sevgi dolu küçültme) Pavel/Pasha, yakın aile üyeleri/akrabalar tarafından bir sevgi ifadesi olarak kullanılır.

Mişka - küçük ayı veya oyuncak ayı anlamına gelen bir Rus sevgi terimi.

* * *

Bratva hiyerarşisi ve aile bağları hakkında hafızanızı tazelemeniz gerekirse, web sitemdeki "Ekstralar" sayfasına göz atın.

Çalma Listesi

Kitap boyunca bahsedilen birkaç klasik parça var. Göz atmak isterseniz diye listeyi burada bulabilirsiniz.

Ludwig van Beethoven'dan "Moonlight Sonata"

Nikolai Rimsky-Korsakov'dan "Flight of the

Bumblebee" Erik Satie'den "Gymnopédies"

Edvard Grieg'in "Dağ Kralının Salonunda" adlı eseri

Yanni'den "The Rain Must Fall"

Ludwig van Beethoven'dan "Für Elise"

Yiruma'dan "River Flows in You"

Önsöz

Kar yağıyor.

Adamın omzunun üzerinden üstümdeki karanlık boşluğa bakarken yer sırtımda soğuk, kürek kemiklerimi sıyrıyor. Her şey bulanık görünüyor. Kar tanelerini ayırt edemiyorum ama yüzüme düştüklerini hissedebiliyorum. Kırılğan. Narin. Bana Erik Satie'nin bir eserindeki notaları hatırlatıyorlar, bu yüzden içimi yakıcı bir acı yırtmaya devam ederken melodiyi mırıldanıyorum.

Bu kadar acımalı mı? Başta acıması gerektiğini biliyordum ama sürekli acıyacağını hiç düşünmemiştim.

Adam homurdanıyor ve ağırlık aniden kayboluyor. Elimi karnımdan aşağı kaydırıp yırtık elbisemin kumaşının üzerinden geçirerek avucumu bacaklarımın arasına bastırıyorum. Islaklık. Çok fazla. Hem de çok fazla. Elimi yüzüme doğru kaldırıyorum, kanla kaplı parmaklarıma bakarken aklımın bir köşesinde melodi çalmaya devam ediyor.

Erkek sesi, "Oldukça iyi bir muamele gördün, tatlım," diyor. "İlk başta gözüm kız kardeşindeydi. Aynı görünebilirsiniz ama onda sınıf atlatan bir şeyler var. Müşteriler daha gösterişli olanları tercih ediyor ama sen de iş görürsün."

Daha önce hiç hissetmediğim bir panik göğsümde patlıyor ve beni içine düştüğüm sersemlikten kurtarıyor. Yerde yüzüstü yatana kadar yana doğru yuvarlanıyorum. Enerji damarlarımda dalgalanıyor ve ayağa fırlıyorum. Ve sonra koşmaya başladım.

Bacaklarımdaki acı dayanılmaz. Attığım her adımda bıçak gibi bir sarsıntı hissediyorum. Tüm vücudum titriyor ama bunun soğuktan mı, acıdan mı yoksa şoktan mı kaynaklandığından emin değilim. Belki de sadece yaptığı şeyin dehşeti ve

dedi. Omzumun üzerinden hızlı bir bakış atıyorum ve tecavüzcümün beni takip ettiğini ve bana yaklaştığını görünce dudaklarımdan kısık bir inilti dökülüyor.

Biraz ileride sokak lambaları var, ben de rotamı değiştirip o yöne doğru koşmaya başlıyorum. Kafamın içinde çalan hafif, yavaş melodi sanki beni daha hızlı gitmeye çağırıyormuş gibi bir savaş marşına dönüşüyor. Zemin engebeli, koşmayı zorlaştırıyor. Yakındaki ağaçların köklerine ve karanlıkta görülmesi zor olan küçük çalılara takılıp duruyorum. Görüşüm bulanık - gözlüğümü kaybettim- ama tek can simidimmiş gibi dalların arasından görebildiğim ışığa odaklanıyorum ve koşmaya devam ediyorum. Karnımın alt kısmındaki yırtılma ve yanma hissi neredeyse görmezden gelinemeyecek kadar güçlü ama dişlerimi sıkıp hızımı korumaya çalışıyorum. Kar taneleri kollarımın açıkta kalan derisine düşerken hava ciğerlerimi kısa patlamalarla terk ediyor. Caddeye sadece birkaç düzine metre kaldı. Araçların sesini duyabiliyorum. Sadece caddeye ulaşmam gerekiyor ve biri durup bana yardım edecek.

Neredeyse oraya varmıştım ki çıplak ayağım bir şeye takıldı ve tökezleyerek düştüm, yüzüm soğuk ve sert zemine çarptı. Olamaz! Ayağa kalkıyorum, hayat kurtaran ışığa doğru koşmaya devam etmek niyetindeyken arkamdan bir kol ortamı sarıyor.

"Yakaladım seni!" Orospu çocuğu gülüyor.

Çılgılık atıyorum ama diğer eli ağzımı kapatarak sesimi bastırıyor.

"Görünüşe göre seni yeniden eğitmeleri gerekecek tatlım," diyor kulağımın dibinde. "Daha uysal olduğunda seni tekrar ziyaret edebilirim. Patron bulduklarımı ayda bir kez bedava becermeme izin veriyor."

"Lütfen," diye inliyorum bacaklarımı tekmelerken avucunun içine. "Mükemmel." Hınzırca bir kahkaha daha atıyor. "Gördün mü, sen zaten öğrenme."

Dirseğimle ona vurmaya çalışıyorum ve boynumun yan tarafında bir iğnenin battığını hissettiğimde neredeyse elinden kurtuluyorum.

Adam beni susturdu. "Sakin ol. Sadece birkaç saniye sonra her şey daha iyi olacak."

Karanlıktan başka bir şey kalmayana kadar görüşüm bulanıklaşıyor. Müzik duruyor.

Bölüm 1

İki ay sonra

Neon ışıkları, tepedeki hoparlörlerden bangır bangır yükselen müzik eşliğinde hareket eden, birbirlerine kenetlenmiş insanların üzerinde parlıyor. Alkol kokusu ve birbiriyle yarışan kokular, burada, ofisimde bile havaya sinmiş durumda. Tavandan tabana cam duvara doğru adım atıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak aşağıdaki dans pistindeki kalabalığı izliyorum. Saat gece yarısı bile değil ama pist tıklım tıklım dolu ve neredeyse hiç nefes alacak yer yok.

Dans pistinin uzak köşesindeki bir kargaşa dikkatimi çekiyor. Kulüp fedailerinden Vladimir, bir adamı gömleğinin arkasından tutmuş, üst kata çıkan merdivenlere doğru sürüklüyor. Adam bir kavga başlatıyor olsaydı, güvenlik onu dışarı atardı. Bana getirildiğine göre bu daha ciddi bir şey olmalı.

Beş dakika sonra arkamdaki kapı açıldı.

"Bay Morozov." Vladimir adamı ofisin içine iter. "Bunu tuvaletlerin önünde uyuşturucu satarken yakaladık."

Yere yığılmış adama doğru yürüyorum ve sağ ayakkabımın tabanını elinin üzerine koyuyorum. "Kulübümde uyuşturucu mu dağıtıyorsun?"

Adam inliyor ve boştaki eliyle ayağımı çekmeye çalışıyor ama ben daha sert bastırıyorum. "Konuş."

"Bir arkadaşımın verdiği birkaç haptı," diye yutkunuyor ve bana bakıyor. "İş yerinden aşırıldığı yeni bir şey olduğunu söyledi."

Başımı yana eğiyorum. "İşi ne? Ne iş yapıyor?"

"Bilmiyorum. Bu konuda hiç konuşmaz." Elini tekrar kurtarmaya çalışıyor ama başaramıyor. "Çok özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Vladimir'e elindeki küçük plastik poşeti bana uzatmasını işaret ediyorum ve poşete bakıyorum. İçinde bir düzine beyaz hap var. "Bunu denedin mi?"

"Hayır. I . . . Uyuşturucu kullanmıyorum," diyor adam, sonra eline daha fazla baskı uyguladığımda inliyor.

"Demek onları satmak için buraya getirdin. Çok akıllıca." Plastik torbayı Vladimir'e geri attım. "Bunu doktora götür. Bu pisliğin içinde ne olduğunu kontrol etmeliyiz."

"Satıcıyı ne yapalım?" Vladimir yerdeki adama doğru başını sallar.

Adamın gözlerindeki panik ifadesine ve ellerinin titremesine bakılırsa, onu konuşturmak uzun sürmezdi. Onu depoya götürüp sorgulayabilirim. Ama Chicago Bratva'da kurallarımız var ve benim iş kapsamım bilgi almayı içermiyor.

"Bence Mikhail'le biraz sohbet etmek hoşuna gider. Onu gözümün önünden uzaklaştır," diyorum ve dans pistine bakan cam duvara doğru yürümek için arkamı dönüyorum.

Vladimir adamı dışarı sürüklerken arkamdan bağırış çağırış ve bir sürü kargaşa duyabiliyorum. Kapı arkalarından kapandığında gürültü kesiliyor. Gözlerim etrafta dolaşan ve dans eden insanları tarıyor ve en sol köşedeki kabinde duruyor. Bratva'nın askerlerinden sorumlu olan Yuri, yanında sarı saçlı bir kadınla ortada oturuyor. Diğer tarafında ise örgütümüzün mali işlerini yürüten Kostya ve Ivan kardeşler bir şeylere gülüyorlar. Görünüşe göre bazı çocuklar boş bir gece geçirmiş.

Cebimdeki telefon çalıyor. Çıkıyorum ve ekranda Yuri'nin adını görüyorum.

"Bir sorun mu var?" Telefonu açtığımda soruyorum.

"Hayır," diyor kulübeden bana bakarak. "Aşağı gel ve bizimle bir içki iç."

"Çalışıyorum."

"Her zaman çalışıyorsun, Pasha." Başını sallar.

Doğru söylüyor. Uyumadığım ya da spor yapmadığım sürece Bratva'nın kulüplerinden birindeyim. Pakhan'ın karısı çocuk doğurduğunda Petrov malikanesinden taşındığımdan beri boş dairemde vakit geçirmek her zaman

zor. Ama son birkaç yıldır daha da zorlaştı. Son yedi yıldır iki gece kulübü işletiyor olmam ve zamanımın çoğunu insanlarla çevrili olarak geçiriyor olmam, yalnızlık arayışına girmem için yeterli olmalı. Ama öyle değil. Bu bana sadece eve dönecek kimsem olmadığını hatırlatıyor.

"Hadi, sadece bir içki," diye tekrar ısrar ediyor Yuri.

Kostya'nın derin kahkahası hattan geliyor. Görünüşe göre yine dalga geçiyor. O her zaman bir düzenbazdır. "Başka bir zaman, Yuri," diyorum.

Aramayı sonlandırıyorum ama cam duvardan uzaklaşmıyorum, yoldaşlarımın harika vakit geçirmesini izliyorum. Belki ben de onlara katılmalıyım. Bazen rahatlamak ve saçma sapan şeyler hakkında konuşmak güzel olurdu ama bunu asla yapamıyorum. Sorun şu ki, onlarla dışarı çıktığım birkaç seferde kendimi daha da yalnız hissettim.

Bratva şimdiye kadar sahip olduğum aileye en yakın şey. Her birinin benim için kurşun yiyeceğinden eminim. Benim onlar için yapacağım gibi. Yine de Bratva'da geçirdiğim on yıldan sonra bile arkadaşlarıma fazla yaklaşamıyorum. Geçmişimden dolayı, sanırım bu beklenen bir şey. Güvenli limanınız olması gereken insanlar tarafından bir kenara atıldığınızda, herhangi biriyle yakınlaşmanıza izin vermek zordur çünkü bir noktada onlar da sizi terk edecektir.

Er ya da geç, herkes ayrılır.

Uzun bir süre orada durup adamların gülüşünü izledikten sonra arkamı dönüp işime geri dönüyorum.

Ofise giriyorum ve odanın ortasında duruyorum. Kızlardan sorumlu kadın Dolly masasının arkasında oturuyor, dikkati önündeki küçük deri ciltli deftere odaklanmış durumda.

"Bu gece Bay Miller'ı eğlendireceksiniz," diyor defterine bir şeyler karalarken. "Yavaş olmayı tercih eder. Bir masajla başlayın ve oradan devam edin."

Başımı salladım. "Evet, Dolly."

"Oh, ve oral seks yok. Bay Miller bunlardan hoşlanmaz." Defteri kapatıyor ve topuklarını muşambaya vurarak masanın etrafında yürüyor. Başımı eğiyorum ve gözlerimi görmemesi için bakışlarımı yere odaklıyorum. Tam önümde durduğunda pembe parlak topuklu ayakkabıları görüş alanıma giriyor.

"O çok önemli bir müşteri, bu yüzden onun her ihtiyacını karşıladığınızdan emin olun. Eğer sizden hoşlanırsa, sizi tekrar isteyebilir. Çok yumuşak huyludur. Kızlara sık sık vurmaz, zaten bildiğin gibi nadirdir. Ve prezervatifi unutma. Kuralları biliyorsun."

Tekrar başımı sallıyorum ve avucumu yukarı kaldırıyorum. Dolly avucuma tek bir beyaz hap yerleştiriyor.

"Peki ya diğerleri?" diye sordum. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Lütfen."

"Siz kızlarla hep aynı melodi," diye bağıyor. "Müşteriyle işiniz bittiğinde geri kalanını alırsınız. Bunu zaten biliyorsunuz."

"Sadece bir tane daha," diye yalvarıyorum.

"İşin bittikten sonra dedim!" diye bağıyor ve yanağıma bir tokat atıyor. "Odana dön ve bir saat içinde hazır ol. Neredeyse bir haftadır çalışmıyorsun. Para kaybediyoruz."

"Evet Dolly," diyorum kısık bir sesle ve kapıya doğru dönüyorum.

"Oh, ve gözlükleri çıkarmayı unutma. Bay Miller onlardan hoşlanmaz."

"Elbette," diyorum.

Dolly'nin ofisinden çıktıktan sonra sola dönüyorum ve diğer odaların kapılarını geçerek koridorda hızla ilerliyorum. Şu anda buradaki beş kızdan biriyim. Eskiden altı kişiydik ama iki gün önce kızlardan biri ortadan kayboldu. Kendi içime kapanmaya çalıştığım için, onu görmenin dışında tanıımıyordum. Uzun sarı saçları olduğunu ve sırtından aşağıya doğru ördüğünü hatırlıyorum. Kimse ne olduğunu bilmiyor ama diğer kızların onun sertliğiyle tanınan bir müşteriyle buluştuğuna dair dedikodu yaptıklarını duydum.

Koridorun sonundaki kapıya ulaşıyorum ve içeri giriyorum. Oda arkadaşımın burada olmadığından emin olmak için etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra

odanın diğerk tarafındaki küçük banyo. Kapıyı kilitliyorum ve tuvalete doğru dönüyorum.

Sağ elimi açıp avucumdaki beyaz hapa bakıyorum. Ne kadar küçük bir şey. Zararsız görünüyor. Bu kadar küçük bir şeyin bir insanı isteyerek köleleştirebileceğini, parmaklıkları olmayan bir hapishanede yaşatabileceğini kim tahmin edebilir? Onu ağzıma atmak ve bırakıvermek çok kolay olurdu.

Hep aynı düzenek. Müşteriyle görüşmeden önce bir hap. İşim bittikten sonra üç tane daha. İlki beni yüksekte tutmak ve dolayısıyla daha itaatkâr olmamı sağlamak için. Daha az acıtmıyor ama umursamamamı sağlıyor. Ayrıca bağımlılık yapıyor. Eğer onu alırsam, birincinin getirdiği arzuyu tatmin etmek için sonraki üç hap için aceleyle geri gelmemi sağlayacaktır. Döngü tekrar edecek. Tekrar ve tekrar. Beynimi bir bulanıklık içinde tutarak, sürekli bir miktar yüksek seviyede, her seferinde daha fazlasına ihtiyaç duyarak, başka hiçbir şey düşünemeyecek halde.

Bir bağımlı oldum. Tıpkı buradaki diğerk kızlar gibi. Hapı elimde sıkıyorum, sonra kâseye atıp sifonu çekiyorum. Hap kanalizasyonda kaybolmadan önce iki daire çiziyor ama ben orada durup tuvalete bakmaya devam ediyorum.

İlaçları almayı bırakalı altı gün oldu. Kazara oldu. Geçen hafta mide gribine yakalandım ve üç gün boyunca durmadan kustum. Vücudum, Dolly'nin boğazımdan aşağı itmeye devam ettiği haplar da dahil olmak üzere hiçbir şeyi içinde tutamıyordu. Kendimi daha iyi hissettiğimde, beynim iki aydır ilk kez ilacın neden olduğu sersemlikten kurtulmuştu.

O gün en zor gündü. Sürekli üşüyor olmama rağmen -Tanrım, hayatımda hiç bu kadar üşüdüğümü hatırlamıyorum- terliyordum. Her yerim ağrıyordu. Başım, bacaklarım, kollarım. Sanki vücudumdaki her bir kemik paramparça olmuştu. Ve sonra sarsıntılar başladı. Dişlerimin kırılmasından korktuğum için titremeyi kontrol etmeye çalıştım ama başaramadım. Dolly bunun ateşimin düşmesi olduğunu düşündü ama değildi. Yoksunluktu. Bana verdiği hapları yutma dürtüsü neredeyse karşı konulamayacak kadar fazlaydı ve sadece saf inatçılık beni yenilmekten alıkoydu.

Ondan sonra daha kolay oldu. Hâlâ rastgele titremelerim oluyordu ama uyuşturucusuz ilk gün yaşadıklarımın yakınından bile geçmiyordu ve uzuvlarım ve başım ağrıyordu

önemli ölçüde azaldı. Hapları yutuyormuş gibi yaptım ve daha önce yaptığım gibi davranmaya özen gösterdim, ilaçları gizlice atarken her zaman daha fazlası için yalvardım. Şaşırtıcı bir şekilde, aldatmacam işe yaradı. Şimdi tek sorun, biri fark etmeden önce bu numarayı ne kadar sürdürebileceğim.

Gözlüklerimi çıkardım ve lavabonun yanına bıraktım. Numaraları bile doğru değil, sadece Dolly'nin tökezlemeyeyim ve gözlerimi kısmayayım diye bana aldığı bir şey. Benimkiler New York'taki son gecemde kaybolmuştu.

Hatırlatıcıdan uzaklaşıyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve duş kabinine giriyorum. Suyu kavurucu sıcaklığa getirip spreyin altına giriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sağımdaki küçük rafta bir el bezi var. Onu alıp cildimi kızarana kadar ovalıyorum ama işe yaramıyor. Kendimi hâlâ pis hissediyorum.

Neden daha fazla mücadele etmediğimi anlamıyorum. Evet, ilaçlar beynimi bulanıklaştırıyordu ama her zaman neler olduğunun farkındaydım. Yine de teslim oldum. Bırakın beni, her gece, güzel, cilalı bir bebeği becermek için muazzam miktarda para ödemeye hazır zengin adamlara satsınlar. Çünkü biz buyuz. Bize ağda yapıyorlar, tırnaklarımızı ve saçlarımızı yaptırıyorlar ve pahalı kıyafetler giymemizi sağlıyorlar. Tam yüz makyajı zorunludur ve bir kız seanstan sonra ağladığında oldukça güzel bir şekilde bulaşır. Erkeklerin çoğu bizim kırıldığımızı görmekten hoşlanıyor.

Bir kere bile ağlamadım. Belki de o ilk gece içimde bir şeyler kırıldı. Parçalanmış ruhumun milyonlarca parçacığı kar ve kanla karıştı. Artık umurumda değildi.

Şoför bir saat sonra beni almaya geliyor ve yol boyunca camdan boş boş, tanımadığım kaldırımlarda koşuşturan insanlara bakıyorum. Götürüldüğümde ilk başta New York'un kenar mahallelerinde bir yerde tutulduğumu düşünmüştüm ama şimdi Chicago'da olduğumu biliyorum. İki aydır ilk kez "normal hayatın" yanımdan geçip gidişini izlerken, elimi kolumu sallayarak kaçmaya çalışıyorum. Kaçmayı düşünmemin bu kadar uzun sürdüğünü fark edince midem bulanıyor. Ama şimdi düşünüyorum. Tekrar temiz hissetmek istiyorum. Bu asla gerçekleşmeyebilir ama denemek istiyorum.

Kaçmaya çalışan kızlara ne yaptıklarını duydum. İtaatkar olduğumuz sürece hapları alıyoruz, çünkü yüksek ödeme yapan müşteriler

Vücutlarında iğne izleri var. Ama bir kız sorun çıkardığı anda şırıngaya geçiyorlar. Ve her şey biter. Kaybolan kıza da böyle mi oldu?

Koltuğumda geriye yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve nefes veriyorum. Hâlâ itaatkâr küçük bir sürtükmüşüm gibi davranmaya devam edeceğim, her şeye katlanmaya ve fırsatımı beklemeye hazırım. Sadece bir şansım olacak, o yüzden iyi değerlendirsem iyi olur.

* * *

Her zaman takım elbise giyerler.

Şoförün bana eşlik ettiği bu süslü odada yatağın kenarında oturan adama bakıyorum. Ellili yaşların sonunda. Saç çizgisi gerilemiş. Kusursuz gri bir takım elbise giyiyor ve kolunda pahalı bir saat var. Komodinin üzerinde iki telefon. Muhtemelen bir bankacı. Tekrar.

Oda, onun gibi bir müşteri için beklendiği gibidir. Koyu kırmızı -kan rengi- ağır lüks perdeler ve kan lekelerini gizlemek için siyah ipek çarşafı sayvanlı bir yatak. Her köşede uzun bir lamba ve farklı likörlerle dolu ahşap bir seyyar bar. Elbette sadece en iyi markalar. Bu odaya daha önce bir kez girmiştim ama banyonun da aynı derecede şık olduğunu hatırlıyorum; büyük bir küvet ve duş var. Lavabonun altında bir ilk yardım çantası var. Şoför bunu kullandı çünkü o gece birlikte olduğum müşteri dudağımda kötü bir kesik bıraktı.

Bay Miller yaklaşmamı işaret ediyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıp bacaklarının arasında duruyorum ve kendimi bundan sonra olacıklardan soyutlamaya çalışıyorum. Haplarla çok daha kolaydı.

"Güzel," diyor ve avucunu kısa beyaz elbisemin etek ucunun hemen altındaki kalçama yerleştiriyor. Görünüşe göre her müşterinin en sevdiği renk bu. "Kaç yaşındasın?"

"On sekiz yaşımdayım, Bay Miller."

"Çok genç." Eli yukarı doğru ilerliyor, elbisemi çekiyor. "Bana Jonny de."

"Evet, Jonny," diye mırıldandım.

"Dolly adının Daisy olduğunu söyledi. Küçük ve tatlı. Uygun." Kendi ismimi fazla sıra dışı buldukları için bana verdikleri bu ismi duyunca vücudumdan bir ürperti geçiyor. Bu isimden nefret ediyorum. Sadece duymak bile kusma isteği uyandırıyor.

Bay Miller elbisemi başımın üzerinden kaldırıp yere fırlatıyor. Küçük beyaz bir bohça olarak ayaklarımın dibine düşüyor. Neden bilmiyorum ama müşterilerin elbisemi çıkarması beni her zaman külotumu çıkarmalarından daha çok etkilemiştir. Her seferinde, savunmamın son katmanı da üzerimden çekilip alınmış gibi hissediyorum. Ürperiyorum.

"Beni çekici buluyor musun küçük Daisy?" Elleriyle belimde daireler çiziyor.

"Elbette biliyorum Jonny," diyorum otomatik olarak. Eğitimimin ilk gününde beynime yumruklarla kazınmıştı.

"Hmm . . ." Elleri belimi sıkıyor, sonra dantelli, beyaz tangamı bacaklarımdan aşağı çekiyor. "Ben genelde yavaş severim. Ama sen çok tatlısın. Bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Külotumu çıkardığı anda beni yatağa fırlattı. Orada kıpırdamadan yatıyorum ve ceketini çıkarışını izliyorum. Sırada kravatı var ve düğümü çözerken vücudum titriyor. Önceki müşterilerimden biri beni arkadan becerirken kravatını boynuma dolamış, içime her soktuğunda çekerek havamı kesmişti. Bay Miller kravatını yere attığında rahatlayarak gözlerimi kapatıyorum. Gömleğini çıkarmaya başladı ama sadece ilk iki düğmeyi çözdü ve pantolonuna geçti. Nefes alma hızım artıyor. En azından kravatı çıkardı. Gömleği halledebilirim.

Prezervatifi takarken, "Bacaklarını iyice aç, bal arısı," diyor. Organizasyonu yöneten adam koruma konusunda çok katı ama bu kızların güvenliğinden çok müşterilerin güvenliğini sağlamakla ilgili.

Bay Miller yatağın üzerinde sürünerek üzerime doğru geliyor. Boynunun kenarındaki damar nabız gibi atıyor. Geniş gözlerle beni izliyor, sonra başını eğip çıplak göğsümü yalıyor. Dişlerimi sıkıyorum, geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum. Geri çekildiğimde sonu iyi bitmiyor. Müziğin geleceğini ve bunu biraz daha kolay engelleyebileceğimi umuyorum. Ama gelmiyor. En son duyduğumda

müzik o karlı geceydi. Bazen yatağıma uzanıp uyumaya çalışırken, sanki melodiyi çağırmaya yardımcı olacakmış gibi parmaklarımı yatağın başucuna vuruyorum. Ama eskisi gibi duymuyorum.

Bay Miller'ın etli elleri kalçalarımın iç kısmını kavlıyor ve bacaklarımı ayırıyor. Bir sonraki an, siki tek seferde içime giriyor.

Acıtıyor. Her zaman acıyor, ama aklımı karıştıran ilaçlar olmadan bin kat daha kötü. Bana tekrar çarparken başımı yukarı eğip tavana bakıyorum. Böyle zamanlarda bağlantıyı koparmaya, zihinsel olarak uzaklaşmaya ve mutlu bir anıya doğru çekilmeye çalışıyorum, kendimi bir başka tecavüzden daha ayırmayı umuyorum.

Tanrıya şükür, aklıma bir anı geldi.

Lise ikinci sınıftan önceki yaz. İkiz kardeşim Maltese-Bonbon'unu çimenlerin üzerinde kovalarken ben bahçede oturmuş kitap okuyorum. Zavallı hayvan. Başına sarı ipek bir fiyonk bile takmıştı. Sienna bir köpek istediğini söylediğinde Arturo'nun hayır diyeceğinden emindim. Ağabeyimiz hayvanları evin içinde tutmayı sevmez. Sienna'nın onu bir köpek sahibi olmaya nasıl ikna ettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Asya!" Sienna bağılıyor. "Gel!"

Ona elimi sallıyorum ve okumaya devam ediyorum. Cinayetin gizemi yeni yeni çözülüyor ve suçlunun kim olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum. Eminim . . .

Göğsüme soğuk su sıçradı. Çığlık atıp sandalyeden fırladım ve kız kardeşime baktım. Elinde bir sulama hortumu tutuyor ve deli bir kadın gibi gülüyordu.

"Sen öldün!" Kıkırdıyorum ve ona doğru koşuyorum. Ona ulaştığımda hâlâ gülmekten iki büklüm olmuştu. Hortumu kaptım, üstünün yakasını çektim ve suyu sırtından aşağı gönderdim.

Sienna çığlık atıp dönüyor, sonra hortumu kapıp bana yöneltmeye çalışıyor ama hortum sadece yüzüne sıçırıyor. Gözlerimdeki suyu silmek için boştaki elimi kaldırdığımda hâlâ gülüyordum ama hareketin ortasında durdum. Elim kıpkırmızı olmuştu. Elimdeki hortuma baktım. Ayaklarımın etrafındaki zemine kırmızı bir sıvı dökülüyor. Kan.

Gözlerimi açıyorum ve ter kokusu burun deliklerime sızarken üstümdeki beyaz tavana bakıyorum. Evet... Mutlu anı numarası hiç bu kadar işe yaramamıştı.

Bay Miller bana vurmaya devam ediyor, zor nefesleri yüzüme üflüyor ve boncuk boncuk terler üzerime damlıyor. Yüksek sesle inliyor, bu ses bana öfke içindeki devasa bir hayvanı hatırlatıyor. Aniden durdu ve çekildi. Ağırılığı kayboluyor. Başımı yastıktan kaldırıyorum ve onu yatağın ayak ucunda dizlerinin üzerine çökmüş, elleri göğsünü pençelerken görüyorum. Zor nefes alıyor. Geniş gözlerle bana bakarken yüzü kıpkırmızı.

"Haplar," diye boğuk boğuk konuştu. "Ceketin içinde."

Yataktan kalkıp sandalyenin arkasına bıraktığı ceketine doğru koşmadan önce birkaç dakika ona baktım. Sol cebinde bir portakal şişesi buldum ve çıkardım. Bay Miller dört ayak üzerine yığılmış, nefes almaya çalışıyordu.

"Bana ... ver." diye hırıldayarak kolunu bana doğru kaldırdı.

Elimdeki şişeye bakıyorum ve telaşlı yüzüne ve romatizmalı gözlerine bakarak geri çekiliyorum. Yavaşça geri çekiliyorum. Bay Miller'ın kocaman gözleri bana dik dik bakıyor. Arkamdaki duvarı hissedene kadar birkaç adım daha geri çekiliyorum.

Ve sonra, izliyorum.

İki dakikadan az sürüyor. Hırıltılı solunum. Sığ, zor nefesler. Ve sonunda, boğulma sesi. Bay Miller yatağa yanlamasına çöküyor, başı bana doğru eğik, gözleri şişkin. Konuşmaya çalışıyor gibi görünüyor ama kelimeler karmakarışık. Ne dediğini anlayamıyorum ama yüzünden anlıyorum. Yalvarıyor. Elimdeki ilaç şişesini tutarak olduğum yerde kalıyorum ve gözlerimin önünde ölmekte olan bir adamı izliyorum. Aldığı her nefeste ruhumun kalıntılarının ya da içimde ne kaldıysa onun biraz daha öldüğünü hissediyorum. Hiçbir şey kalmayana kadar, sadece bir kara delik.

Sol tarafımdaki kapı pat diye açıldı ve şoförüm içeri daldı. Bay Miller'ın yatağın üzerinde hareketsiz yatan cesedine doğru koşuyor ve parmaklarını adamın boynuna koyuyor.

"Siktir!" diye tükürdü şoför ve bana döndü. "Ne yaptın sen, kaltak?"

Onu görmezden geliyorum. Nedense gözlerimi yataktaki cesetten ayıramıyorum. Gözleri hâlâ açık ve net göremesem de sanki doğrudan bana bakıyor gibiler. Yüzümün yan tarafına bir tokat iniyor.

"Uyan lan! Gitmemiz gerek," diye bağıyor şoför.

Hareket etmeyince kolumu tuttu ve beni sarsmaya başladı. Bir an sonra kolumda bir iğnenin battığını hissediyorum.

Hayır! Hayır!

O iğne, kendimi korumamdan geriye ne kaldıysa uyandırıyor. İlaç şişesi elimden düştü. Kolumu çekiyorum, dönüyorum ve koridora doğru koşuyorum.

Gecenin ilerleyen saatleri ve buranın içi ıssız görünüyor. Halının üzerinde boylu boyunca uzanan iki geniş sarı şerit yönümü bulmama yardımcı oluyor ve onları takip ederek bir çıkış aramak için birkaç koridor boyunca koşuyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor ve başım dönmeye başlıyor. Attığım her adım bir öncekinden daha zor ve sanki bacaklarım beton bloklarla ağırlaştırılmış gibi hissediyorum. Köşeyi dönüyorum ve sonunda bir kapı görene kadar koşmaya devam ediyorum. Üzerinde yeşil ışıklı bir tabela var. Harfleri okuyamıyorum ama bunun olabileceği tek bir şey var. Çıkış.

Kapıya ulaşır ulaşmaz tokmağı kaptım ve dışarı fırladım. Bu bir yangın merdiveni. Çift görüyorum ve başım dönüyor, her geçen saniye daha da sersemliyorum ama üçüncü denemede korkuluğu tutmayı başarıyorum. Soğuk demiri tutarak, mucizevi bir şekilde düşmeden basamakları iniyorum. Çıplak ayaklarım yere değer değmez sola dönüp karanlık bir sokağa giriyorum. Sağımda bir araba kornası çalıyor ve tam zamanında döndüğümde karanlık beni yutmadan önce kör edici ışıkların yüzüme doğru parladığını görüyorum.

"Kahretsin!"

Arabanın kapısını açıp dışarı fırladım ve koşarak aracımın önüne geldim. Yolda, ön tampondan ancak bir adım ötede, tamamen çıplak bir kadın yatıyordu. Ona çarpmadığımı biliyorum. Ona ulaşmadan önce arabayı durdurmayı başardım ama görünüşe göre bir sorunu var. Vücudu sanki yüksek ateşi varmış gibi titriyordu.

Eğildim ve onu kollarımın arasına aldım. Tutuşumu ayarlarken kokuşmuş erkek kolonyasının kokusu burun deliklerimi işgal ediyor. Kadının teni alışılmadık derecede soğuk ve o kadar titriyor ki, eğer onu göğsüme bastırmasaydım, elimden kayıp gidecekti. Topuğumun üzerinde dönerek onu arabaya taşıyorum.

Kollarımdaki yetersiz ağırlığını kaydırarak, bir şekilde tutamağa ulaşmayı ve arka kapıyı açmayı başarıyorum. Battaniyem yok, bu yüzden onu yavaşça koltuğa indirdikten sonra ceketimi çıkarıp kızın çıplak vücudunun üzerine örtüyorum. Kız hemen cenin pozisyonunda kıvrılırken, titremeler hafif formunu sarsmaya devam ediyor. Direksiyona geçer geçmez telefonumun hızlı arama tuşuna basıyorum ve arabayı gaza basıyorum.

"Doktor!" Telefonu açtığı anda havladım. "Arabamda nöbet geçiriyor gibi görünen bir kız var. Bir şeyler yapmaya çalışmalı mıyım yoksa doğruca hastaneye mi gitmeliyim? Yoksa onu size mi getireyim? Beş dakika uzaklıktayım."

"Semptomlar mı?"

"Çok kötü titriyor, kolları ve elleri seğiriyor." Omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum. "Tutarlı görünmüyor."

"Ağzında köpük mü var? Kusuyor mu?"

Tekrar kıza baktım. "Hayır. Şu anda olmaz."

"Onu buraya getirin," diyor. "Kusarsa, arabayı durdurmanız ve boğulmadığından emin olmanız gerekir. Epileptik nöbet ya da aşırı doz olabilir."

"Tamam." Telefonu yolcu koltuğuna fırlattım.

Neyse ki trafik hafif, bu yüzden doktorun zemin katta, dairesinin hemen altında küçük bir kliniği olan binaya ulaşmam beş dakikadan az sürüyor. Daha çok Bratva için ev ziyaretleri yaptığından, burayı sadece birinin ultrasona veya röntgene ihtiyacı olduğunda kullanıyor.

Ön tarafa park ediyorum ve kızı arka koltuktan kaldırıyorum. Uzuvarı hâlâ kontrolsüzce seğiriyor ama kusmuyor. Onu kollarımda tutarak, hala ceketime sarılmış halde, doktorun açık tuttuğı cam kapıya doğru koşuyorum.

"Onu sedyeye koyun," diyor ve tıbbi dolaba doğru koşuyor. "Neden çıplak?"

"Hiçbir fikrim yok. Bir binadan koşarak çıktı, kafası karışmıştı ve sokağın ortasında yere yığıldı. Neredeyse arabamla ona çarpıyordum."

Doktor elinde bir şırıngayla gelir, kızın üzerine eğilir ve göz kapağını açar. "Aşırı doz. Uzaklaşın."

Birkaç adım geri çekilip ona bir şey enjekte etmesini ve ardından koluna serum fizyolojik takmasını izliyorum.

"Kan örneğı alacağım, böylece ne aldığını bileceğiz. Ama sonuçları yarından önce alamayacağım. Yaygın ilaçlardan biri olduğunu tahmin ediyorum, bu yüzden ona karşı koyacak bir şey verdim. Etkilerini tersine çevirecektir." Bir battaniye alıp kızın üzerine örtüyor. "Ağır bir kullanıcı değilse, birkaç saat içinde iyileşir. Onu bir barınağı ya da başka bir yere götürün ve ilgilenmeleri için onlara bırakın."

Kıza bakıyorum. Uzun, koyu kahverengi saç telleri yüzünün üzerine düşüyor ve onu gözden gizliyor. Battaniyenin altında hâlâ titriyor ama seğirmesi yok. Nefes alış verışı de biraz daha iyi. Ona ne oldu böyle?

Gözlerimi kızıdan ayırmadan, "Bu gece için onu evime götüreceğim," diyorum. "Sabah daha iyi olduğunda onu eve götüreceğim."

"Ciddi misin sen?"

"Evet." Kafamı kaldırdığımda Doc'un bana baktığını gördüm. "Bir uyuşturucu bağımlısını evine götüremezsin."

"Onu bir hurda torbasıymış gibi barınağı bırakmayacağım, Doktor." Kızın kollarından biri aşağı sarkıyor. Küçük elini tutup yanındaki battaniyenin altına sokuyorum. "Zaten sadece bu gecelik olacak."

Doktor iç çeker ve başını sallar. "Eğer bir bağımlıysa, ki öyle olduğundan oldukça eminim, yoksunluk yaşayacaktır. Ona verdiğim ilaçla,

muhtemelen hemen başlayacaktır. Ne aldığına ve ne kadar ağır bir kullanıcı olduğuna bağlı olarak, geçmesi birkaç günden iki haftaya kadar sürebilir."

"Çıplak olmasına rağmen saçları temiz ve tırnakları manikürlü. Birinin ona cinsel saldırıda bulunmak isterken ilaç vermiş olması ya da tacizci bir eşten kaçmış olması daha muhtemeldir."

Doktor beni izliyor, sonra başını sallıyor. "Pekâlâ. Tecavüz kiti var mı diye bakacağım.

Ben de temel bir muayene yapacağım. Dışarıda bekleyin."

Uyuyor gibi görünen kıza bakıyorum ve çıkışa doğru yöneliyorum. Kar yağmaya başladı. Duvara yaslanıp önümdeki caddeye bakıyorum ve o kıza ne olduğunu merak ediyorum.

On beş dakika sonra doktor çıktı ve yanımda durdu. "Ee?" diye sordum.

İlk başta hiçbir şey söylemiyor, sadece gecenin içine bakıyor.

"Doktor?"

"Ona tecavüz etmeye 'çalışmadılar'," diyor sonunda. "Onu mahvettiler, Pavel."

Başım yana kayıyor. "Açıkla."

"Biri onu parçalamış; kesinlikle zorla travma geçirdiğine dair kanıtlar var. Görünüşe göre bu ilk kez de olmamış. Daha eski yara dokusu var. CYBH testleri için örnekler aldım ve hamilelik testi yaptım." İç geçiriyor ve gözlüklerini çıkarıyor. "Onu elimden geldiğince tedavi ettim ama ağrı kesicilere ihtiyacı olacak. Aşırı dozu tersine çevirmek için verdiğim ilaçlarla reaksiyona girmeyecek, bağımlılık yapmayan bir şey olup olmadığını kontrol edeceğim. Ayrıca morlukları var ama birkaç günlük gibi görünüyorlar. Ön kolunda sadece bir iğne izi var ve taze. Muhtemelen ona aşırı dozda aldığı şeyi enjekte etmişler."

Dişlerimi sıkarak, "Test sonuçlarını alır almaz bana gönderin," diyorum.

"Onu gerçekten evine mi götürüyorsun?"

"Evet." İçeri geri döndüm.

"Pavel," diye sesleniyor doktor arkamdan. "Uyandığında ruhsal durumunun ne olacağını bilmiyorum. Ona ne olduğunu sorma, sadece onu ailesine götür. Ve onlara psikolojik yardıma ihtiyacı olacağını söyle."

"Tamam." Başımı salladım.

* * *

Koltuğa oturdum ve yatağımın ortasında kıvrılmış uyuyan kızı izledim. İlk başta onu diğer iki yatak odasından birine yerleştirmeyi düşündüm ama bundan vazgeçtim. Durumunun kötüleşmesi ihtimaline karşı yakın olmak daha iyiydi.

Daha iyi görünüyor. Nefes alış verışı normal ve titremesi tamamen durdu. Başımı eğip kalın yorganın altındaki küçük bedenini izliyorum. Yorganın altında hâlâ çıplaktı. Onu pijamalarımından birine sokmak için kolları ve bacaklarıyla manevra yapma riskini almak istemedim. Ya uyanır ve ona zarar vermeye çalıştığını düşünürse?

Koltuğun kenarlarını kavradım ve derin bir nefes aldım. Ne tür hasta bir piç bir kadını bu şekilde istismar eder? Özellikle de bu kadar küçük birini. Gözlerimi kapatıyorum ve arabama koşma, onu bulduğum yere geri dönme ve ona zarar veren orospu çocuğunu arama dürtüsünü bastırmaya çalışıyorum. Yine de onu yalnız bırakma riskini göze alamam. Ya bir nöbet daha geçirirse? Ama onu dövmeye ve tecavüz etmeye cüret eden adamı ya da o hasta herifin ona yaptığı diğer işkenceleri bulacağım. Ve bunu ona ödeteceğim. Kolçakları tutuşum şiddetleniyor ve ardından hafif bir tahta gıcirtısı geliyor. Uyuyan kız kıpırdanıyor ve onu uyandırmak istemediğim için koltuğu bırakıyorum.

Bana ne oldu da onu evime getirmeye karar verdim bilmiyorum. Onu kolayca bir hastaneye bırakabilir ve hizmetlerin faturasını bana göndermelerini söyleyebilirdim. Mantıklı gelmiyor ama onu bir yere bırakmaya kendimi zorlayamadım. Bir insanla, hatta en yakınımdaykilerle bile herhangi bir bağ hissetmeyeli yıllar olmuştu. Ama bu kızı bu kadar incinmiş ve korunmasız görmek ruhumun derinliklerinde bir şeyleri harekete geçirdi. Onu tekrar incitmeye çalışabilecek her şeyden koruma ihtiyacı içgüdüsel olarak geldi, ama bununla birlikte, ben

yok etme dürtüsü de vardı. Yıllar sonra bu şiddet açlığının yeniden içimde yükselmesi çok garip.

Kız diğer tarafına yuvarlanıyor ve bacaklarından biri yorganın altından dışarı kayıyor. Ayağa kalkıp onu tekrar yorganın altına sokuyorum.

Şu an için iyi görünüyor, mışıl mışıl uyuyor, ben de hızlıca bir duş almaya karar verdim. Odanın diğer tarafındaki gömme dolabın içinde, telefonumun el fenerini kullanarak bir çift siyah pijama altı ve boxer külot buluyorum. Daha banyo kapısındaiken aklıma bir fikir geliyor ve dolaba dönüp bir tişört de alıyorum. Evdeyken genellikle sadece pijama altı giyerim ama kız gövdemdeki tüm mürekkebi görürse korkabilir. Yabancı bir yerde uyandığında muhtemelen korkacaktır ve onu gereğinden fazla üzmeye gerek yok.

Duşta suyu soğuğa çeviriyorum, birini öldürme dürtüsünden kurtulmama yardımcı olacağını umuyorum. Pek yardımcı olmuyor. Avuçlarımı fayanslı duvara bastırarak çenemi kaldırıyorum ve soğuk spreyin yüzüme çarpmasına izin veriyorum.

Dondurucu su vücudumdan aşağı akarken, beynimin içine girip son kavgalarımın birinin anısını çıkarıyorum. En şiddetli olanı, çünkü birini yok etme dürtüsüyle başa çıkmak için bir yola ihtiyacım var. Rakibim ringin içine bir bıçak sokmuş ve ben onu alt etmeden önce yan tarafımı iki kez kesmeyi başarmıştı. Sırtını kırarak ve kendi bıçağını kabzasına kadar kafatasının tabanına gömerek eylemleri hakkında ne düşündüğümü bildiğinden emin oldum. Şiddet hoşlandığım bir şey değil, ama kendimi bir canavarın ininde bulduğumda, kaçınılmaz olarak savaştığım canavarın ta kendisi oluyorum. Bu hayatta kalmaktan başka bir şey değil. O sahneyi yeniden yaşamak, yıkıma olan açlığımı besliyor. En azından biraz.

Banyoda beş dakikadan fazla kalmıyorum, bu yüzden kızın hala mışıl mışıl uyuyor olmasını bekliyorum. Onun yerine yatakta dönüp duruyor, vücudu titriyor. Hemen yanına gidip avucumu alına bastırıyorum ve sıcak olduğunu görüyorum. Dişleri çok fazla takırdadığı için çözemediğim bir şeyler mırıldanıyor. Başımı eğip ne dediğini anlamaya çalışıyorum.

"Soğuk ..." diye inliyor küçük sesi. "Çok, çok soğuk."

Yatağın ayak ucunda katlanmış battaniyeyi alıp üzerine atıyorum, sonra komodinden telefonumu alıyorum.

"Doktor," diyorum telefonu açar açmaz, "kızın ateşi var ve yaprak gibi titriyor, üşüdüğünü söylüyor."

"Geri çekilme," diyor. "Bu normal bir tepki."

"Ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey. Vücudunun bunu atlatması gerekiyor. Birkaç saat içinde daha iyi olacak. Ama önümüzdeki birkaç gün içinde tekrarlayabilir. Bunu yarın ailesine söylediğinden emin ol."

"Tamam. Başka bir şey var mı?"

"Muhtemelen yarın kendini hasta hissedecek ama sıvı içmesi gerekiyor. Uyandığı anda ona su vermeyi dene," diyor. "Ve Pavel, muhtemelen bunu sana söylememe gerek yok ama ona dokunmaman ya da kişisel alanına girmemen en iyisi olur. Eğer sabah çıldırırsa beni ara, gidip Varya'yı getireyim. Ailesi onu almaya gelene kadar kızın yanında kalabilir."

"Teşekkürler."

Telefonu indiriyorum ve kızı tekrar gözlemliyorum. Hâlâ titriyor ama üzerini başka bir şeyle örtmem gerektiğini düşünmüyorum. Çok ısınacak. Yine bir şeyler mırıldanıyor ama sırtı bana dönük olduğu için duymak zor. Dizimi yatağa koyup daha da yaklaşıyorum, anlamaya çalışıyorum. Ağlıyordu. İnilti çok alçak, kırık dökük ve bu ses çok yürek parçalayıcı.

Doktor ona dokunmamam gerektiğini söyledi ama şu anda sayıklıyor ve muhtemelen etrafında neler olup bittiğinin farkında değil. Hiçbir şey yapmama fikrine daha fazla dayanamıyorum. Uzanıp avucumu sırtına, battaniyenin üzerine koyuyorum ve hafifçe okşuyorum. Geri çekilmiyor, ben de vücudumun onunkine değmediğinden emin olarak arkasındaki yatağa yayılıyorum ve sırtını okşamaya devam ediyorum. Bir süre sonra ağlaması kesiliyor. Elimi çekip kalkmaya niyetlenirken kız aniden arkasını dönüyor ve yüzünü göğsüme gömüyor. Orada öylece yatıyorum, hareket etmiyorum, ona dokunmaya cesaret edemiyorum ama aynı zamanda uzaklaşamıyorum da. Ellerini yumruk yapıp bedenlerimizin arasına sıkıştırmış halde yatarken sıcak nefesi göğsümü yelpazeliyor. Hâlâ titriyor.

Zar zor duyulabilen bir fısıltı kulaklarıma ulaşıyor. "Daha fazla."

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim olmadan ona bakıyorum.

"Lütfen."

Söyleyiş şekli içimi parçalıyor. Boğulmakta olan bir insanın yardım çağrısı gibi. Yavaşça, avucumu sırtının küçük kısmının olabileceğini düşündüğüm yere koyuyorum. Yorganın altında olduğu için tam olarak anlayamıyorum. Elimi sırtında gezdiriyorum, önce yukarı sonra aşağı. Kız iç çekiyor, daha da sokuluyor ve burnunu boynumun kıvrımına gömüyor.

Şafak sökmüş olmalı ama emin değilim çünkü pencerelerdeki ağır perdeleri çektim. Biraz uyumalıyım. Öğleden sonra pakhan'la bir toplantım var, ardından sabah en az üçe kadar kulüpte kalacağım. Doktorun tavsiye edeceğinden emin olduğum şeyi yapmak yerine -başka bir odaya gitmek- olduğum yerde, adını bile bilmediğim bir kızın yanında kalıyorum ve nefesi düzleşip tekrar uykuya dalana kadar sırtını okşuyorum.

Bölüm 2

Karşı duvardaki kapı kocaman ve şimdiye kadar gördüğüm en koyu renkli ahşaptan yapılmış. Uyandığımdan beri bir saat geçmiş olmalı. Yine de emin olamıyorum. Duvarda bir saat var, tik tak ediyor ama yüzünün ya da akrep ve yelkovanının detaylarını göremediğim için yardımcı olmuyor. Perdelerin arasından görünen ışık kırıntısına bakılırsa öğlen olmuş olmalı.

Çaresizce işemem gerekiyor ama bu yataktaki yerimden kalkmaya korkuyorum. Hatırladığım son şey, Bay Miller'ın odasından çıktıktan sonra sarı koridor çizgilerini takip ettiğim ve çıkış işareti olan kapıyı bulduğum. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Ve bana ne yapacakları hakkında hiçbir fikrim yok. Vücudum titriyor. Bacaklarımın arasındaki ağrı hala var ama o kadar güçlü değil ve başım patlayacakmış gibi ağrıyor. Bunun dışında kendimi iyi hissediyorum. En azından fiziksel olarak. Zihinsel olarak mı? Zihinsel olarak da iyi hissediyorum. Aslında, harika hissediyorum.

Bu iyi olamaz.

Kapı açılıyor ve biri içeri giriyor, sonra aniden duruyor. Bir erkek, bu mesafeden bile bu kadarını ayırt edebiliyorum. Uzun boylu ve çok kaslı, siyah bir tişört ve bol siyah bir pantolon giyiyor. Saçları ya koyu sarı ya da açık kahverengi. Bu, çıkarabildiğim her şeyi özetliyor. Planlanan ikinci göz ameliyatıma bir hafta kalmıştı ama sonra ... her şey oldu. Doktor miyopluğumu neredeyse tamamen düzeltmeyi beklediğini söyledi.

Adam orada öylece duruyor ve bana daha ne kadar bakmayı planladığını merak ediyorum.

"Günaydın," diyor sonunda ve bedenimden aşağı hoş bir ürperti geçiyor. Hayatımda hiç bu kadar derin sesli bir adamla tanışmamıştım. "Nasılsın?"

hissediyor musun?"

Gözlerimi kısarak onu daha iyi görmeye çalışıyorum ama hâlâ bulanık bir şekilden ibaret.

Adam öne doğru kararsız bir adım atıyor. "Bana adınızı söyleyebilir misiniz?"

Konuşabilirim ama şu anda konuşmak istemiyorum. Nedenini bilmiyorum. Sadece istemiyorum. Bir adım daha. Şimdi odanın ortasında.

"Ailen muhtemelen senin için endişeleniyordur. Onları aramam için bana numaralarını verebilir misin? Böylece gelip seni eve götürebilirler?"

Evet, erkek ve kız kardeşlerim muhtemelen aklını kaçırmıştır. İki aydır kayıpmışım. Arturo benden haber alamadığı için delirmiş olmalı. Beş yaşımızdan beri bana ve kız kardeşime hem babalık hem de annelik yaptı. Ve Sienna, aman Tanrım, bunu düşünemiyorum bile. İyi olduğumu bilmeleri için onları aramalıyım.

Mide bulantısı boğazımı tırmalıyor. Arturo'yu aramak istemiyorum, çünkü ona olanları anlatmak zorunda kalacağım. Ne yaptığımı. Ailemin kız kardeşlerinin bir fahişe ve bağımlı olduğunu bilmesini istemiyorum. Muhtemelen bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyecekler. Vücudum titremeye başladı. Her şey yoluna girmeyecek.

Bir daha hiçbir şey düzelmeyecek.

"Sorun ne?" diye soruyor adam ve bana doğru bir adım daha atıyor.

Muhtemelen öldüğümü düşünüyorlar. Güzel. Böylesi daha iyi. Onların endişelenmesine değmem. Asla gözlerinin içine bakamayacağım. Tanıdıkları kız kardeş artık yok. O gitti. Ve onun yerinde, insanların ona tecavüz etmesine ve vücudunu satmasına izin veren ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmayan bu iğrenç, pis yaratık var. Hiçbir şey! Dişlerim takırdıyor ve nefes alamıyorum.

"Lütfen, bana sorunun ne olduğunu söyle."

Sesi çok sakinleştirici. Yaşadıklarımı düşününce, tanımadığım bir adamın burada olması beni çok korkutmalı. Ama korkmuyorum. Mesele şu ki, bana o kadar çok kötü şey yapıldı ki, onun bana zarar vermek için yapabileceği hiçbir şey yok. Tekrar tecavüze uğramaktan çok Arturo ve Sienna'nın bunu öğrenmesinden korkuyorum. Daha derin nefes almaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Sadece küçük nefesler alabiliyorum.

Bir el görüş alanıma giriyor ve bana vurmasını bekleyerek irkiliyorum.

Bunun yerine, adam omuzlarımdan düşen battaniyeyi aldı ve

etrafıma sarıyor. Avuç içi sırtıma dayanıyor ve yavaşça yukarı aşağı hareket ediyor. Dün gece de aynı şeyi yapmıştı. Bir el sırtımı rahatlatmaya başladığında uyandığımı ve soğuktan donduğumu hatırlıyorum. Bu bana kendimi güvende hissettirmişti, bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir şeydi. Dün gece hissettim.

Gözlerim etrafımı saran battaniyeye odaklanıyor çünkü şu anda ona bakamıyorum ama sonunda ciğerlerimi doldurabiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve zihnimin derinliklerinde bir yerde belli belirsiz bir melodi çalıyor. Notalar yumuşak, zar zor seçilebiliyor ama yine de kalbim küt küt atıyor. Müziğimi kaybettiğimi sanmıştım. Sırtımdaki el yukarı, aşağı ve tekrar yukarı doğru yoluna devam ederken, müzik biraz daha yükseliyor. Beethoven'ın "Ay Işığı Sonatı." Derin. Sakinleştirici. Tıpkı onun sesi gibi.

"Sana biraz su getireceğim," diyor adam ve uzaklaşırken eli sırtımdan kayboluyor.

Çığlık atıyorum.

Donup kaldım. Yanlışlıkla tenine mi dokundum yoksa onu tetikleyecek bir şey mi yaptım?

Ona dokunmamaya dikkat ederek yataktan uzaklaşıyorum ama kız aniden bana doğru atılıyor. Kolları boynuma dolanıyor, mengene gibi sıkıyor, bacakları da belime dolanıyor. Yatağın yanında sersemlemiş bir halde duruyorum, kız bana yavru bir koala gibi yapışmış. Yüzünü boynumun kıvrımına sokuyor ve bir şeyler mırıldanıyor. Şimdi ne yapmalıyım? Onu yatağa geri koymayı denemeli miyim? Yoksa aşağı inmeye karar verene kadar beklemeli miyim?

Beni bırakıp bırakmayacağını görmek için birkaç dakika bekliyorum, ama bana acımasızca yapışıyor. Görünüşe göre şimdilik onunla bu şekilde sıkışıp kaldım. Dikkatlice bir kolumu sırtına doluyorum ve komodinden doktorun bana verdiği ağrı kesici paketini almak için eğiliyorum. İlacı pijamamın cebine koyuyorum ve elimi kalçasının altına yerleştiriyorum. Hâlâ ayakta olduğu için

Tamamen çıplak, yataktan battaniyeyi çekip vücudunu örtüyorum ve uçlarını çenesinin altına sıkıştırıyorum.

"Gidip sana biraz su getirelim," diyorum ve yatak odasından çıkıyorum.

Kızı mutfağa götürüyorum. Buzdolabından bir şişe su alırken ve bir bardak almak için dolaba doğru yürürken gitmesine izin vermiyor. Bunu tek elimle yapıyorum çünkü diğer elimle hala onu tutuyorum, kayıp düşmesinden korkuyorum.

"Aşağı gelip suyunu içmek ister misin?" diye sordum.

Kollarını boynuma daha sıkı doluyor. Tezgâhın üzerine koyduğum bardağa, sonra da yanında duran şişeye bakıyorum. Tamam. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Dinle, Mishka, doktor bir şeyler içmen gerektiğini söyledi. Lütfen seni zorlamayayım."

Boynumdaki kollar geriliyor, sonra gevşiyor ve onu dikkatlice yere bırakıyorum. Kız önümde duruyor, elleriyle battaniyeyi tutuyor. Başını aşağı eğilmiş, saçları yüzünün iki yanına dökülmüş ve yüzünü gizliyor.

"Al." Ona bir bardak su uzattım ve cebimden ilacı çıkardım.

İlaçları tezgâhın üzerine koyduğum anda kız aniden geri çekiliyor.

"Bunlar ağrı kesici. Bak." Şişeden iki hap aldım ve ve bir tane de ona sunuyorum.

Avucumdaki hapa bakıyor, tekrar geriye doğru adım atıyor ve mutfak adasına çarpıyor.

"Tamam." Hapı ve şişeyi tezgâhın üzerine koydum ve bir bardak suyu ona uzattım. "Sadece su. Hepsini, lütfen."

Suyu içip bardağı bana geri verdiğinde başımı sallayıp bardağı alıyorum. "Güzel. Duş almak ister misin?"

Kız cevap vermiyor.

Mutfakta fazla ışık yok. Genelde gündüzleri tüm perdeleri kapalı tutarım çünkü o saatlerde uyurum. Başımı yana eğiyorum, deniyorum

Yüzündeki ifadeyi ölçmek için. Kafası karışmış görünüyor. Konuşabildiğini biliyorum, bu yüzden neden sorularıma cevap vermediğini anlamıyorum.

"Duş almak ister misin?" Tekrar deniyorum.

Alt dudağını ısıyor ve yüzünden hayal kırıklığına yakın bir şey geçiyor ama cevap vermiyor. Başını bile sallamıyor. Onunla ne yapacağım ben? Sağ omzunda ve kolunda çamur var, biraz da saçında. Muhtemelen sokakta düştüğü içindir.

"Tamam, seni duş almaya götüreceğim. Başını salla, Mishka."

Kızın dudaklarından bir nefes çıkıyor ve başını sallıyor. Yatak odama doğru dönüyorum ama hemen tişörtümde bir çekiştirme hissediyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. Kız tam arkamda, bir eliyle battaniyeyi tutuyor, diğer eliyle de tişörtümün eteklerini kavlıyor.

Beni oturma odasından yatak odama kadar takip ediyor, yol boyunca gömleğime tutunuyor. Banyoya ulaştığımızda sağdaki dolaba doğru başımı sallıyorum. "Orada havlu ve bazı temel banyo malzemelerini bulacaksın."

Kız arkamda kalıyor, hâlâ gömleğimi tutuyor. Gitmek için dönüyorum ama kısıp bir inilti beni yolumda durduruyor. Omzumun üzerinden baktığımda, kızı dudaklarını sıkıca birbirine bastırmış ve gözlerini kocaman açmış yüzümü ararken buluyorum.

"Kalmamı ister misin?" Ben soruyorum.

Cevap vermiyor. Cevap vermesini beklediğimden değil. Ama birbirine karışmış koyu renk saç tellerinin arasından benimkilere bakan gözleri yeterince şey söylüyor. Hiç düşünmeden saçlarını yüzünden almak için uzandım ama ne yaptığımı fark edince elimi aniden çektim.

"Pekâlâ. Ben burada bekleyeceğim." Kapıya bakıyorum. "İşin bitince bana haber ver."

Başta bir şey olmuyor ama birkaç dakika sonra tişörtümü bırakıyor. İşediğini ve sifonu çektiğini duyuyorum. Kısa bir süre sonra duş açıldı.

Önümdeki kapıya bakıp düşünüyorum. Akıl sağlığı konusunda uzman değilim ama davranışlarının çok garip olduğunu biliyorum. Cinsel saldırıya uğramış bir kadından beklediğimin tam tersi gibi görünüyor. I

tanımadığı bir adamın üç metre yakınına gitmek istemeyeceğini düşündüm. Bunu beklemiyordum ve nasıl davranacağımdan emin değilim.

Sanki aşırı nefes alıyormuş gibi hızlı bir nefes alma sesi bana ulaşıyor. "Her şey yolunda mı?" Duşa doğru bakmadan omzumun üzerinden soruyorum.

Bir koklama ve daha fazla ağır nefes alma var. Sonunda kabinin içine bakıyorum ve kızın battaniye hala üzerine sarılı halde yerde oturduğunu görüyorum. Elindeki bezle bacaklarının içini çılgınca ovuyor. Derisi o kadar kırmızı ki, çiğ görünüyor.

"Siktir." Banyoya koştum, duşa girdim ve onun önünde çömeldim. "Bu kadar yeter. Artık temizsin." Elini tuttum ve parmaklarını bezden çözdüm. Neredeyse isteksizce elini bırakıyor, aynı anda battaniyeye tutunduğu yeri de gevşetiyor. Islak kütle omuzlarından düşüyor. "Sorun yok."

Tepedeki sprej üzerimize yağarken kavurucu derecede sıcak ama vücudu titriyor. Onu kollarıma alıp banyo tezgahına doğru ilerliyorum ve dikkatlice tezgahın üzerine bırakıyorum. Daha önce kullandığım havlu yanımdaki duvarda asılı duruyor. Onu alıp omuzlarına sarıyorum.

"Mişka, bana bak," diyorum ve çenesini parmaklarımın arasında kavrayarak başını yukarı kaldırıyorum. "Tişörtümü çıkarmam lazım yoksa seni yine ıslatacağım."

Kıyafetlerim sırlıslam oldu ama ben üstümü değiştirmeye giderken onu burada yalnız bırakmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

"Bu iyi mi?" Ben soruyorum.

Kırmızı çerçeveli gözleri bana bakıyor ve sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi ileri geri gidip geliyor, ama dudakları mühürlü kalıyor. Sonra dudaklarını aralayıp küçük bir nefes alıyor ve ardından dişlerinin gıcirtısı duyuluyor. Lavabonun üzerindeki sert LED ışık doğrudan onun üzerine parlıyor. Havluma sarılmış küçük bedenine ve yüzüne doğru sarkan koyu kahverengi saçlarına bakıyorum. Şimdiye kadar onu bu kadar yakından görme fırsatım olmamıştı ve ne kadar genç görüldüğü dikkatimi çekiyor.

"Tanrım, bebeğim. Kaç yaşındasın sen?"

Fısıldıyorum. Ve tabii ki cevap yok.

Sırtımdaki tişörtümün kumaşından bir avuç tutup başımın üzerine çekiyorum ve yere düşürüyorum. "Korkma. Onlar sadece dövme," diyorum.

Kızın bakışları, tenimi kaplayan çok sayıda grotesk sahneyi incelerken gövdemde geziniyor. Gözlerini kısıyor ve öne doğru eğilerek siyah şekilleri inceliyor. Bakışları, yüzü benimkinin tam önüne gelene kadar yukarı doğru ilerliyor, iki kahverengi göz beni dikizliyor.

"Lütfen bir şey söyleyebilir misiniz?" diye sordum.

"Adınız?" Hiçbir şey.

"Adım Pavel. Ama insanlar bana genelde Pasha der. Bu bir Rus takma adı."

Bunun üzerine gözleri açılıyor ama tek kelime etmiyor.

"Tamam. Seni yatağa götürelim ve ısıtalım."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yine bana sarılıyor, kollarını ve bacaklarını daha önce olduğu gibi sarıyor. Lavabonun yanına düşen havluyu alıp omuzlarına doluyorum ve onu yatağıma taşıyorum.

"Üzerimi değiştirmem gerek," diyorum kızı bir battaniyeyle örterken. "Ben de sana giyecek bir şeyler getireyim. Bir tişört olur mu?"

Hiç cevap vermediği halde neden ona sürekli sorular sorduğumu bilmiyorum. Onu yatağına yatırdıktan sonra odayı geçip gömme dolabıma giriyorum. Kuru pijama pantolonumu giyip başka bir tişört giyiyorum, sonra daha küçük bir tişört bulmak için etrafı karıştırıyorum. Kostya'nın birkaç yıl önce bana verdiği ve birkaç beden küçük olan bir tişörtüm olduğunu biliyorum. Önüne "Klas ama Anal" yazdırarak özel sipariş vermişti. Aptal.

Bir sürtünme sesi duyuyorum ve omzumun üzerinden baktığımda kızı kapının girişinde battaniyeye sarılmış bir şekilde dururken görüyorum. İçeri bir adım atıyor ve tişörtlerimi sakladığım rafa bakıyor. Çok fazla yok, toplamda belki on tane. Onları sadece spor yaparken giyiyorum. Gardırobumun geri kalanı iç çamaşırları, pijama altları, elbise gömlekleri ve takım elbiselerden oluşuyor. Kot pantolonum, sweatshirt'üm ya da diğer gündelik kıyafetlerim yok. Yıllar önce bir daha asla kot pantolon giymeyeceğime dair kendi kendime yemin etmişim.

Bakışları ayakkabılarımı sakladığım alt rafa düşüyor, sonra da sağ tarafa, bir rafın boylu boyunca uzandığı yere kayıyor. En az otuz tane var.

takım elbise ve bunun iki katı kadar gömlek asılı. Bunu görür görmez kaskatı kesiliyor, iki adım geri atıyor ve hızla uzaklaşıyor.

Raftan ilk tişörtü alıp dolaptan çıkıyorum ve kızı yatakta sırtı bana dönük bir şekilde kıvrılmış buluyorum.

"Bunu senin için buraya bırakıyorum," diyorum ve katlanmış gömleği yatağın ayak ucuna koyuyorum. Hiç tepki vermiyor.

Ona yiyecek bir şeyler getirmeliyim ama bekleyebilir. Uykuya daha çok ihtiyacı var. Yatağın kenarına oturup onun küçük halini izliyorum. Battaniyenin kenarı alnına kadar çekilmiş. Uzanıp elimi battaniyenin üzerinden sırtına koyuyorum ve okşuyorum. Küçük bir iç çekiyor ve avucumun altında hafifçe gevşiyor. Yatağın diğer tarafına kadar uzanmış durumda, ben de kalkıp ondan güvenli bir mesafede uzanıyorum ve sırtını yatıştırmaya devam ediyorum.

* * *

Sıcak bir şey yanıma bastırıyor. Gözlerimi açtığımda kızı bana sarılmış, kolunu göğsüme atmış ve yüzünü üst koluma bastırmış halde buluyorum. Görünüşe göre ikimiz de uykuya dalmışız. Odanın karşısındaki duvardaki saat öğleden sonra dördü gösteriyor.

Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde uyuyan kızıdan kendimi kurtarıyorum ve işe gitmek için hazırlanmak üzere banyoya gidiyorum. On beş dakika sonra çıktığımda hâlâ uyuyordu. Gitmek zorunda olduğumu bildirmek için onu uyandırmayı düşünüyorum ama onu rahatsız etmemeye karar veriyorum.

Mutfakta ya da buzdolabında pek bir şey yok çünkü genellikle yemek sipariş ediyorum ya da işte yiyorum. Biraz yumurta, bir somun ekmek ve biraz marmelat buluyorum ve hepsini onun için tezgâhın üzerine koyuyorum. Bunları yaptıktan sonra işe gittiğimi ve yemek yemesi gerektiğini belirten kısa bir not yazıyorum. Sonra da yatağın yanındaki komodinin üzerine bırakıyorum. Battaniye vücudundan kaymış, bu yüzden onu tekrar örtüyorum, ama hemen ayrılmak yerine, birkaç uzun dakika boyunca onu izliyorum.

Soğuk. Çok soğuk. Battaniyeyi etrafıma sıkıca sarıyorum ve yatakta doğruluyorum.

Etrafta kimse yok. Nerede o? Belki başka bir odadadır. Sesleri dinliyorum, herhangi bir sesi, ama sadece sessizlik var. Yatağın yanındaki yer lambası yanıyor ve komodinin üzerinde duran bir kâğıt parçasını aydınlatıyor. Onu alıp yüzüme yaklaştırıyorum. Hayatım boyunca miyop oldum; yazıyı net bir şekilde seçebilmek için notu gözümün bir karış önünde tutmam gerekiyor.

Notta bu gece geç saatten önce dönmeyeceği yazıyor. Kağıdı komodinin üzerine geri koydum. Beni dairesinde yalnız bıraktı. Titriyorum ve battaniyeyi daha sıkı sarıyorum. Saat kaç? Dönene kadar ne kadar beklemem gerekecek? Köşeye büzülüp yatak başlığıyla duvar arasına sıkışana kadar yatakta geriye doğru kayıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Bana neler oluyor böyle? Bu sabah uyandığımda, ailemden bahsedene kadar tamamen iyi hissediyordum. Bana ne olduğunu öğrenmeleri fikri bile kendimi kaybetmeme neden oldu. Sanki aniden kara bir uçuruma atılmış gibiydim. Karanlık çok tanıdıktı. Son iki ayımı etrafımda olup biten her şeyden tamamen kopmuş bir şekilde geçirdiğim boşluğun aynısıydı. Ya da benim için. Beni bütünüyle yutacakmış gibi hissediyordum. Görünmez, zehirli bir gaz gibi, zehirli fısıltısı zihnimi kuşatmış, onu içeri almamı istiyordu. *Kirli, diye* fısıldadı. *Pis. Bir daha kimse sana dokunmak istemeyecek.* Ama sonra, Pasha sırtımı okşadı. Beni iğrenç bulmuyordu. Sesler kesildi ve kara delik kapandı.

O yanımdayken geri gelmeyeceğine dair garip bir inançla baş başa kaldım. Ama şu an burada değil.

Kardeşin olanları öğrendiğinde, iğrenecek, diye fısıldıyor kulağıma ses. *Seni artık sevmeyecek. Kimse böyle sefil bir yaratığı sevemez. Sen karşı koymak için hiçbir şey yapmazken, yabancıların seni becermesine izin vermek. İğrenç.*

Yavaşça nefes alıp veriyorum, onu engellemeye çalışıyorum. İşe yaramıyor.

Hepsi senin suçun. Bunu kendi başına sen açtın. O adamla gitmek senin kararındı.

Ellerimi saçlarıma götürüyorum ve sanki köklerini çekince ses kafamdan çıkacakmış gibi sıkıyorum. Ama devam ediyor.

Onun iyi biri olduğunu düşündün. Sana tecavüz eden ve seni bir fuhuş çetesinin içine atan bir cinsel tacizciydi ve sen onu iyi buldun! Mantıklı düşünme yeteneğiniz yok.

Pasha'nın bıraktığı notu almak için uzandım ve ilk birkaç satıra odaklandım.

"Uyandığında daireyi keşfedebilirsin. Mutfaktaki tezgâhın üzerine biraz yiyecek bıraktım. Ye."

Bu bir talimat. Soru değil. Kararı kendim vermek zorunda değilim. Sadece söylediklerini uygulamam gerekiyor. Dudaklarımdan rahat bir nefes çıkıyor. Notu elimde tutarak yataktan iniyorum ve bıraktığı tişörtü alarak odadan çıkıyorum.

Pasha'nın yeri çok lüks. Modern koyu renk mobilyalardan yumuşak, kalın halılara ve ağır perdeler kadar her şey pahalı görünüyor. Dağınıklık, raflarda küçük biblolar ya da buna benzer bir şey yok. Yattığım yatak odasından çok daha küçük iki yatak odası daha buldum. Kullanılmıyor gibi görünüyorlar.

Oturma odası, duvara monte edilmiş bir televizyon ve önünde bir kanep ve iki yatar koltuk ile dairenin en geniş alanıdır. Odanın ortasında durup etrafa bakıyorum. Bir kitaplık. Duvarlarda birkaç modern tablo. Güzel, ama sanki bir iç tasarım dergisi ya da bir showroom için düzenlenmiş gibi görünüyor. Böyle bir yerde olmak garip hissettiriyor.

Evde, tüm raflarımız ve duvarlarımız Sienna ve benim fotoğraflarımla kaplı, bir de Arturo'yu bizimle fotoğraf çektirmeye ikna etmeyi başardığımızda rastgele bir tane var. Sienna'nın moda dergileri ve benim müzik sayfaları etrafa saçılmış durumda. Kanepedeki yastıklar uyumsuz. Her yerde köpek oyuncakları var. Rastgele saç ürünleri ve vücut kremleri genellikle mutfak tezgahı veya TV rafı gibi garip yerlere atılır. Evi düşündüğümde göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Bir şekilde yabancı geliyor, sanki evim başkasına aitmiş gibi.

Elimdeki kâğıdı daha sıkı tutuyorum ve mutfağa gidiyorum. Tezgâhlar parlak ve siyah, hiç kullanılmamış gibi görünen cam bir ocak var. Siyah buzdolabının büyüklüğü on kişiye bir hafta yetecek kadar yiyecek depolayabilecekmiş gibi görünüyor, ama açtığımda içindekiler sadece birkaç şişe su, bir kutu süt, üç domates ve açılmamış bir paket peynir.

Tezgah duvar boyunca uzanıyor, ancak üzerindeki tek eşya bir kahve makinesi. Baharat kavanozu yok, bardak tutacağı yok. Hiçbir şey yok. Sadece bir kahve makinesi. Adaya benim için kahvaltılık bir şeyler bırakmış. Yumurta mı pişirsem, yoksa ekmeğin üzerine biraz marmelat mı sürsem? İçimde hoş olmayan bir karıncalanma yayılıyor. Ya yumurta ya da marmelat; ikisini de yiyebileceğimi sanmıyorum. Ama birini seçmeyi düşündüğümde midemdeki endişe daha da artıyor.

Benim neyim var ki böyle aptalca küçük bir kararı veremiyorum? Aynı şey bu sabah Pasha bana duş almak isteyip istemediğimi sorduğunda da oldu. Kirliydim. Duşa ihtiyacım vardı. Ama o sorduğunda karar veremedim. Adanın kenarına tutunup benim için bırakılan şeylere baktım. Yumurta mı marmelat mı? Bu basit bir seçim, lanet olsun! Neden karar veremiyorum?!

Yirmi dakika öylece baktıktan sonra, bir dilim marmelatlı ekmek yerken yumurtaları kızartıyorum ve tüm bu süre boyunca kendimi aptal gibi hissediyorum.

En azından ateşim geçti.

Yemeğimi bitirdiğimde dışarısı çoktan kararmıştı ve ne yapacağımı bilmiyordum. Notta keşfetmem ve yemek yemem yazıyordu. Ondan sonra ne yapacağımı değil. Uyumaya devam edebilirim ya da belki bir şeyler okuyabilirim. Oturma odasındaki kitaplıkta bir sürü kitap var. Tam karşısında durmadığım sürece gözlüklerim olmadan televizyon izleyemiyorum. Okumak mı? Uyumak mı? Tekrar bir karar vermem gerekiyor ama yapamıyorum!

Başımın yanlarından tutarak saçlarımı çekiyorum ve dudaklarımdan sinirli bir sızlanma çıkıyor. Notun son kısmını tekrar okudum.

"İşe gittim ve gece 3'e kadar dönmeyeceğim. Eğer kaçmayı düşünüyorsan, lütfen kaçma. Ben dönene kadar bekle."

Onu beklememi söyledi. Basit. Doğrudan. Sorgulanamaz. Göğsümdeki baskı dağılıyor. Ön kapıdan birkaç adım ötede durdum. Ve bekliyorum. Şimdi bana bakan biri eğitilmiş bir köpek gördüğünü düşünebilir. Umurumda bile değil. Şu anda umursadığım tek şey artık bu ezici endişeyi hissetmemek. Baktan ruh halimle başka bir gün ilgileneneğim. Yere oturuyorum, kollarımı bacaklarıma doluyorum ve ön kapıya bakıyorum.

Pakhan'ın evinin önüne çekilmiş uzun araç sırasının sonuna arabamı park ederken telefonum çalıyor. En son sırada büyük kırmızı bir motor var. Roman, Sergei de dahil olmak üzere üst düzey yetkilileri aradığına göre önemli bir şeyler olmalı. Yolcu koltuğundan telefonu alıp aramaya başlıyorum.

"Doktor?"

"Kızın sonuçları elimde. Cinsel yolla bulaşan hastalıklar açısından temiz. Hamilelik de negatif. Kan tahlilleri biraz anemik olduğunu gösteriyor ama hepsi bu."

"Peki ya uyuşturucu?"

"İşin ilginç kısmı da bu. Sisteminde bulunan madde listede yok. Görünüşe göre yeni bir şey olabilir, henüz ana akıma girmemiş bir şey."

"Bu çok garip."

"Bekle, dahası da var. Vladimir'in geçen gün bıraktığı hapların test sonuçları geldi. Aynı şey."

"Emin misin?"

"Evet."

"Roman'a söyledin mi?"

"Evet. Onunla yaptığım görüşmeden yeni çıktım."

Sertleştim. "Yani ona kızıdan bahsettin mi?"

"Tabii ki anlattım. Neden? Anlatmamalı mıydım?"

"Hayır, sadece soruyorum," diyorum ve eklemlerim bembeyaz olana kadar direksiyonu sıkıyorum. Roman'a kızıdan bahsetmiş olması içime sinmiyor ve bu hiç mantıklı değil. Pakhan'dan hiçbir şey saklama ihtiyacı hissetmedim.

"O nasıl?" diye devam ediyor doktor. "Ailesi onu almaya geldi mi?"

"Hâlâ benim evimde."

"Ne dedin? Neden ailesini ya da başka birini aramadınız?" "Konuşmayacak. Aslında, tek kelime bile etmedi."

"Kahretsin. Çok korkmuş olmalı. Ailesi gelene kadar Varya'nın onunla kalmasını sağlamalıydık. O oradayken sen de uzak dursan iyi olur."

"Bu konuda." Boynumu ovuyorum. "Benden korkmuş gibi görünmüyor. Aslında bu sabah uyandığı andan beri yanımdan ayrılmıyor. Gözünün önünden ayrılmama izin vermiyor. Hatta kendisi duş alırken benim banyoda kalmam için ısrar etti."

"Hmm. Bu benim uzmanlık alanım değil ama saldırı kurbanlarının farklı şekillerde tepki verebildiğini biliyorum. Siz yaklaştığınızda ürküyor mu?"

"Ona bir bardak su getirmek için odadan çıkmaya çalıştığım da çığlık attı ve kollarıma atladı. Çırılçıplaktı" diyorum. "Ne yapmam gerektiği konusunda bir tavsiyeniz var mı? Ailesine ulaşana kadar nasıl davranmalıyım?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben psikolog değilim. Ama birkaç telefon görüşmesi yapacağım ve ne bulduğumu size bildireceğim."

"Teşekkürler, Doktor."

Telefonu ceketimin içine koydum ve saatime baktım. Onu yalnız bırakmamalıydım ama tüm bunlar benim için yeni. Daha önce endişelenecek kimsem olmamıştı. Hiç biriyle ilgilenmek zorunda kalmadım. Kimse de benimle ilgilenmedi, bu yüzden ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yok.

* * *

Tahmin ettiğim gibi, Bratva'nın üst düzey çevresinden neredeyse herkes burada.

Güvenlik şefi Dimitri, Roman'ın masasının yanında duruyor, Mikhail ise pencerenin yanındaki sandalyede oturuyor. Mikhail, Bratva'nın uyuşturucu ürünleriyle ilgili nakliye operasyonlarını denetliyor ve aynı zamanda bilgi toplama işinden de sorumlu. Başka bir deyişle, gerektiğinde işkence yapıyor. Pakhan'ın üvey kardeşi Sergei kapının yanındaki duvara yaslanmış, elindeki bıçağı çeviriyor. Tedarikçilerimiz ve alıcılarımızla görüşmeleri o yürütüyor. Ve ara sıra onları öldürüyor.

"Fyodor'un kızı Ruslana ölü bulundu," diyor ikinci komutan Maxim ve Roman'ın önüne sarı bir dosya koyuyor. "Ceset banliyödeki bir çöp konteynerinde bulundu. Evsiz bir adam tesadüfen bulmuş."

"Ölüm nedeni?" Roman soruyor.

"Aşırı doz şüphesi."

"Ruslana iyi bir çocuktur. Üniversite ikinci sınıf öğrencisi. Uyuşturucuya bulaşmak onun yapacağı bir şey değil." Roman dosyaya doğru başını sallıyor. "Ne zaman kayboldu?"

"Geçen ay. Babası kızının bir mağazaya gittiğini ve bir daha geri dönmediğini söyledi." "Kayıp ihbarında bulundu mu?"

"Evet. Hiçbir şey olmadı. Sanki yeryüzünden düşmüş gibiydi. Ama en tuhaf şey bu değil." Maxim dosyadan bir parça kâğıt çıkarıp Roman'a uzattı. "İşte adli tabibin raporu. Eroinle kafayı bulmuş ama aynı zamanda tanımlanamayan bir maddenin izlerine de rastlamışlar. Biraz torpil yaptım ve sonuçları Ural'daki satıcıdan alınan haplarla karşılaştırdım. Aynı şey."

Roman içindekilere kısa bir göz attıktan sonra sorar. "Eroinin bir örtbas olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Muhtemelen." Başını sallıyor.

"Uyuşturucu dondurma değildir. Birinin mutfağında yeni bir tat yaratamazsınız." Roman parmaklarını masaya vurur ve

Sağımda oturan Mikhail. "Pavel'in yakaladığı satıcıdan bir şey aldın mı?"

"Pasha'ya söylediklerini tekrarlayıp durdu," diyor Mikhail. "Bir arkadaşı borçlarının affedilmesi karşılığında ona hapları vermiş. Arkadaşının ilaçları nasıl aldığını ya da ne olduğunu bilmiyordu. Elimizde hiçbir şey yok, sadece arkadaşının adı var. Ama görünüşe göre arkadaş ortadan kaybolmuş. Yuri'nin adamlarının gözü onun evinde. Ortaya çıkar çıkmaz onu getirecekler."

Birkaç yıl önce Mikhail'i bir adamın üzerinde çalışırken izlemiştim. İşkenceyi bir sanat formuna dönüştürmüştü. Mikhail satıcıdan başka bir şey çıkaramadıysa, geriye bir şey kalmamış demektir.

Roman dosyayı bir kenara bırakıyor ve öne doğru eğilerek dirseklerini masaya koyuyor. "Şimdi ikinci konuya gelemim. Rastgele bilinçsiz kadınları toplayıp eve götürmenin nesi yanlış?"

Tüm başlar sağımda oturan Sergei'ye doğru dönüyor.

"Oh, bana bakma!" Gülüyor, "Ben benimkini yıllar önce aldım ve bitti."

"Ve bunun sonucunda ortaya çıkan muazzam rezaleti hepimiz hatırlamıyor muyuz?"

Roman tersliyor. "Sandoval yerleşkesine ne olduğuna dair spekülasyonlar Meksika'nın her yerinde hala devam ediyor. Bazı insanlar hükümetin deprem olduğu yönündeki saçmalıklarına inanmıyor ve bunun bir göktaşı çarpması olduğunu düşünüyor."

"Paşa patlayıcılar hakkında bir bok bilmediğine göre, sorun yok diyebilirim." Sergei bana sırtıyor. "Roman'ın bana evde olduğunu söylediği kız hakkında bir şeyler paylaşmak ister misin?"

Herkesin dikkati hemen bana yöneldi.

"Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Konuşmuyor," diyorum. "Ama onu bulduğumda, Ural'da satılan aynı saçmalıkla zehirlenmişti."

Roman, "Bu yeni ilaçla ilgili güncel bilgilere ihtiyacım var," diyor. "Bunu kimin ve ne amaçla yaptığını bilmek istiyorum. Ve onlarla ilgilenilmesini istiyorum. Fyodor'un kızı iyi bir çocuktü. Onun ölümüne herhangi bir şekilde karışan herkes bunun bedelini ödeyecek. Kanla."

Başını kapiya doğru sallıyor, bu da toplantının bittiği anlamına geliyor. Ofisten önce Kostya ve Mikhail çıkıyor, geri kalanımız da onları takip ediyor.

Fuayeden ön kapiya doğru geçerken tiz kadın çığlıkları duyuyorum. Arkamı döndüğümde Kostya'nın köşeye sinmiş, ellerini başının üzerinde tuttuğunu görüyorum. Olga ve Valentina onu sıkıştırmış, ağlıyor ve mutfak bezleriyle ona vuruyorlardı. Görünüşe göre ikisinden de ayrıldığı gerçeğini hâlâ atlatamamışlar. Zavallı piç, bedensel zarar görmemesi için onlara ayrıldıklarını söylediği gün malikaneden taşınmak zorunda kaldı. Kostya'yı sefaletiyle baş başa bırakıp dışarı çıkıyorum.

Arabama binerken telefonum çaldı. Doktor arıyor.

"Neredesin?"

"Pakhan'ın evinden çıkıyorum, Ural'a gidiyorum," diyorum. "Neden?"

"Az önce psikolog bir arkadaşım ile konuştum. Genellikle saldırı mağdurlarıyla çalışıyor. Ona durumu anlattım ve kızın davranışlarından bahsettim."

"Ve?" Telefonu eller serbest konumuna getiriyorum ve arabayı geri vitese takıyorum. "Neler olduğu hakkında bir fikri var mıydı?"

"Şaşırmadı ve kızın size karşı bir bağlılık geliştirdiğini tahmin etti," diyor. "Görünüşe göre, bazı saldırı mağdurları erkeklerden uzak durma eğiliminde. Özellikle yabancılardan ama bazen aile üyelerinden bile. Ancak diğerleri, kendilerini kurtaran kişiye güçlü bir bağ kuruyor. Erkek bile olsa koruyucusuna bağlanıyor."

"Anlamıyorum," diyorum.

"Cinsel saldırıya uğrama travması şiddet dolu bir deneyimdir. Kişinin güvenlik duygusunu, dünyaya bakışını ve diğer insanlarla olan ilişkilerini dönüştürür. Görünüşe göre bu kız güvenlik hissini sizinle ilişkilendirmeye başlamış. Dünyanın geri kalanını güvensiz olarak görüyor. Onun kurtarıcısı olarak, siz onun 'güvenli yeri' haline geldiniz."

"Onu ben kurtarmadım. O kendini kurtardı. O binadan kaçtı." "Gerçekçi konuşmak gerekirse, evet. Ama onun gözünde, onu kurtaran sendin. Onu. Ne kadar süre esir tutulduğunu ve cinsel saldırıya uğradığını bilmiyoruz."

Onu evine götürmen, günlerdir ilk kez kendini güvende hissettiği an olabilir. Haftalar. Belki de aylardır."

"Lanet olsun."

"Eve git. Onunla konuşun. Profesyonel yardıma ve ailesine ihtiyacı var," diyor ciddi bir sesle. "Ve yalnız bırakılmamalı."

Bağlantıyı keser kesmez Ivan'ı aradım ve onu Ural'a gönderdim. Roman'ın evinden benim evime bir saatlik yol var ve tüm bu süre boyunca doktorun söylediklerini düşünüyorum. Kızın yanında kalmalıydım. Ya uyandığında ben gittiğim için korktuysa? Aklı başında hiç kimse kızı o halde yabancı bir yerde yalnız bırakmazdı. Düşünmüyordum.

Elimle direksiyona vuruyorum ve gaz pedalına daha sert basıyorum.

* * *

Ön kapıyı açtığımda içerisi zifiri karanlıktı. Hâlâ uyuyor olabilir mi? Düğmeye uzanıp ışıkları açıyorum ve olduğum yerde kalakalıyorum. Kız kapının birkaç adım ötesinde yerde oturmuş, kollarını bacaklarına dolamıştı. Vücudu kontrolsüzce titriyordu.

"Kahretsin." Onu kucağıma almak niyetiyle yanına çömelıyorum, ama ona uzandığım anda kollarıma atlıyor. Yine bir koala ayısı gibi etrafımı sarıyor, yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor.

Kalçalarının altından tutarak kızı yatak odama taşıyorum. Onu nazikçe yatağa yatırma niyetim, kolları ve bacakları beni sıkıca kavradığında planladığım gibi gitmiyor.

"Seni yalnız bıraktığım için çok özür dilerim," diye fısıldıyorum ve yatağın kenarına oturuyorum.

Yanımda bir battaniye var, ona uzanıyorum ve kızın omuzlarına sarıyorum. Hareket etmiyor, sadece bana tutunuyor, hala titriyor.

"Güvendesin." Elimi ensesine koyuyorum ve diğer elimle yatıştırıcı olduğunu umduğum bir hareketle sırtını okşuyorum. "Güvendesin."

Dudaklarından küçük bir iç çekiş çıkıyor ve vücudu kollarımda gevşiyor. Başını omzumdan kaldırına kadar en az yarım saat boyunca rahatlatıcı vuruşlarıma devam ediyorum. Komodinin yanındaki lambaya uzanıyorum, ışıkları biraz daha açmak için kısma düğmesini çeviriyorum. Kız birkaç kez göz kırıyor, muhtemelen ani parlaklığa alışmaya çalışıyor, sonra gözlerimin içine bakıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

Cevap vermiyor, sadece birkaç saniye yüzüme bakıyor. Tanrım, ne kadar da genç. Kollarını boynumdan çözüyor ve ellerini omuzlarımdan geçirip göğsümden aşağı indiriyor, takım elbise ceketimin yakalarında duruyor. Gözleri ellerinin olduğu yere kayıyor ve vücudu aniden kaskatı kesiliyor. Bakışlarını takip ediyorum ve kravatıma odaklandığını görüyorum. Tekrar titremeye başlıyor ve dudaklarından bir inilti çıkıyor.

"Sorun nedir?"

Kızın nefes alış verişi hızlanıyor ve sığlaşıyor ve gözleri dehşet içinde kravatıma bakmaya devam ediyor.

"Bana bak." Avuçlarımla yüzünü kavriyorum ve bakışlarımız birleşene kadar başını yukarı eğiyorum. Koyu kahverengi gözlerinde panik var.

"Güzel. Şimdi nefes al."

Deniyor ama nefesi kesiliyor. Bir kez daha deniyor. Alt dudağı titriyor ve yumuşak bir fısıltı duyuyorum ama ne dediğini anlayamıyorum.

"Seni duymadım bebeğim. Tekrar deneyebilir misin?"

Gözlerini kapatıyor ve öne doğru eğiliyor. Sözleri kulağımın dibinde belli belirsiz, "Onlar her zaman ... takım elbise giyerlerdi."

Neden bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi alıyor. Anladığım an, omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor. "Onlar" dedi. Çoğul. Onu uyuşturan bir psikopatla istismarcı bir ilişkisi olabileceğini düşündüm.

Yüzünü bırakıyorum ve ceketimi hızla çıkarıp odanın ortasına, onun göremeyeceği bir yere doğru fırlatıyorum. Sonra kravatımı çözmeye başladım.

Kız yere bakıyor, ben düğümü çekerken bakışları ellerime kilitleniyor ve vücudundaki titreme şiddetleniyor.

"Bana bak." Onu korkutmamak için düzgün bir şekilde konuşarak kelimeleri oluşturmaya başlıyorum. Bu zor çünkü içimdeki öfke patlamakla tehdit ediyor. "Gözlerime bak. Aferin kızıma. Onu atıyorum, tamam mı?" Kravatın yere düşmesine izin verdim.

Kravat gözden kaybolduğu anda vücudu biraz gevşiyor ama hâlâ titriyor.

"Gömlek de mi?" Soruyorum ve cevabı beklemeden düğmelere başlıyorum.

Kız alt dudağını ısırır ve başını sallar.

"Tamam, bebeğim." Son düğmeyi açtım ve gömleği çıkardım. "Daha iyi misin?"

Kırmızı çerçeveli gözlerine bakıyorum ve Tanrım, o kadar kaybolmuş görünüyor ki. Tekrar aşağı bakıyor ve elini yavaşça çıplak göğsüme koyuyor. Parmağının ucu dövmelemin başladığı köprücük kemiğimde geziniyor, sonra yavaşça aşağı doğru iniyor. Tenime kazınmış şekillerin ana hatlarını belli belirsiz bir dokunuşla çiziyor.

"Korkarım bunları çıkaramam, Mishka," diyorum.

Gözlerini tekrar benimkilere diyor ve beni izlerken dudaklarının kenarları hafifçe yukarı doğru kıvrılıyor.

"Bu bir gülümseme mi?" Omuz silkiyor.

Küçük bir gülümsemeydi ama yine de bir gülümsemeydi. Yüzünü tamamen değiştiriyor, başına gelen her şeyden önce olduğu kadına bir bakış atmamı sağlıyor.

"Adın ne bebeğim?"

Onun adını, onunla ilgili en ufak ayrıntıyı bilme ihtiyacı beni yiyip bitiriyor.

"Ben Asya," diyor küçük bir sesle. Alışılmadık bir isim.

"Asya," deniyorum. Ona uyuyor. "Çok güzel bir isim. Peki ya soyadın?"

"DeVille," diye fısıldıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "İtalyan mısın?"

Başını sallıyor.

Soyadı tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum. "Chicago'dan mısınız?"

"New York."

Bunu söylediği anda, farkına varıyor. "Arturo DeVille ile akraba mısınız?"

"O benim kardeşim." Dudağını ısırıldı. "Arturo'yu tanıyor musun?"

New York Cosa Nostra Ailesi'nin gizli patronu. Hadi be. Arturo DeVille ile tanışmadım ama Roman her zaman Bratva'nın bizimle herhangi bir şekilde bağlantısı olan herkes hakkında bilgi sahibi olmasını sağlar.

"Ben Rus Bratva'sının bir üyesiyim, Mishka. Don'un karısı bizim infazcılarımızdan birinin karısının kız kardeşi," diyorum. "Hemen kardeşini aramalı ve burada olduğunu haber vermeliyiz."

Asya'nın bedeni taş kesilir. "Lütfen yapma."

"Neden?" Mide bulantısı aniden üzerime gelirken soruyorum. "Sana olanlarla bir ilgisi var mı?"

Başını sallıyor, sonra kollarını boynuma doluyor ve göğsüme sokuluyor. "Muhtemelen öldüğümü düşünüyordur. Bu şekilde kalmasını istiyorum."

"Ama o senin kardeşin. Muhtemelen endişeden deliye dönmüştür." Elimi koyu kahverengi saç tellerinin arasından geçiriyorum. "Ona iyi olduğunu söylemelisin."

"Ben iyi falan değilim!" diye çıkışıyor, sonra kucağımdan iniyor ve bakışlarıyla beni çiviliyor. "O insanlar aylardır bana uyuşturucu pompalıyor ve vücudumu satıyorlar. Ve ben onlara izin verdim! Hiçbir şey yapmadım! Ne tür bir zavallı varlık karşı koymadan bunun olmasına izin verir?"

Bağırırken ağlıyor. Ben de ona izin verdim. Öfke iyidir. Her türlü tepki iyidir. O yüzden bir şey yapmadım. Onu sakinleştirmeye çalışmıyorum. Yatağın kenarına oturup sessizce onu izledim.

"Dün gece beni bulduğunda ilk kez kaçmaya çalıştığımı biliyor musun?" diye devam ediyor. "Bunu kardeşime söylememi mi istiyorsun? Beni paspas olmayacak kadar iyi yetiştirdi! Beni neye dönüştürmelerine izin verdiğimi öğrenmesindense onu bir daha hiç görmemeyi tercih ederim!"

Derin bir nefes alıyor ve ayaklarının yanındaki yerden gömleğimi alıyor. Kenarına basarak iki eliyle tişörtümü çekiştiriyor ve tişört yırtılana kadar tüm ağırlığını bu işe veriyor. Sonra da parçalamaya başlıyor. Onu hayretler içinde izliyorum. Onun uysal ve narin biri olduğunu sanıyordum ama görkemli öfkesini gözlemledikçe ne kadar yanıldığımı anlıyorum. Onun içinde ateş ve şiddetli bir hayat var. Onu inciten, ruhunu kıran insanlar, onu tamamen yok edememişler. Ve ben her birini bulup bedelini ödeteceğim.

"Onlardan nefret ediyorum! Onlardan çok nefret ediyorum!" diye kükrüyor ve bana bakıyor. "Peki ya sen? Neden orada öylece oturuyorsun? Nasıl olur da benim ruhsal bir çöküntü yaşamamı izler ve hiçbir şey yapmazsın?" Yüzüme yırtık bir kumaş parçası fırlatıyor ve ben harekete geçmeyince hayal kırıklığı içinde bağılıyor. "Senin derdin ne lan?" Ellerini göğsüme koyuyor ve beni itiyor. "Beni sakinleştirmeye çalışman gerekmiyor mu?"

"Hayır," dedim.

"Hayır mı? Öylece dağılmamı mı izleyeceksin?" diyerek beni tekrar itti. Sonra bir kez daha.

"Dağılmıyorsun Asya." Uzanıyorum ve başparmağımla çenesinin çizgisini takip ediyorum. "Kendini toparlıyorsun."

"Bir araya gelmek mi?" Gözleri açılıyor ve histerik bir kahkaha patlatıyor. "Uyandığımda yumurta mı yoksa marmelat mı yemem gerektiğine karar veremedim! En basit kararı bile veremedim. Yirmi dakika boyunca tezgahın üzerine bıraktığın şeylere baktım ve seçim yapamadığım için ikisini de yemek zorunda kaldım!"

Son sözleri ağlama krizinde kaybolur. Omuzları çöküyor ve çıplak ayaklarına bakıyor. İşaret parmağımla çenesinin altına koyarak, gözlerimiz buluşana kadar başını yukarı eğiyorum.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Bana göz kırpmıyor ve iki damla gözyaşı yanaklarından aşağı süzölüyor. "Ölmelerini mi istiyorsun?"

Keskin bir nefes alış var ama cevap vermiyor. Sorumu bir ifadeye dönüştürüyorum.

"Onların ölmesini istiyorsun."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak başını sallıyor. "Ölecekler," diyorum. "Başka ne istiyorsun?" Cevap yok.

"Ailenin seni böyle görmesini istemezsin." Bir baş sallama daha.

"Asla daha önce olduğum kişi olamayacağım," diye fısıldıyor.

"Hayır. Yapmayacaksın." Çenesini hafifçe çimdikliyorum. "Ve bu sorun değil. Seni aynı şekilde sevecekler. Başına gelenler seni değiştirdi Asya. Herkesi değiştirirdi. Geri dönülmez bir şekilde. Dönüştüğün kişiyi kabullenmelisin. Sen hâlâ sensin. Değiştin, evet, ama bu seni sana değer veren insanlardan uzak tutmamalı."

Kokluyor ve tekrar kucağıma tırmanıyor. Uzuvarları yine beni sarıyor ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor. Zorlukla duyulabilen mırıltılar dudaklarından kaçıyor ve onu daha iyi duyabilmek için başımı yana eğiyorum. İşini bitirdikten sonra uzun bir süre yatak odasının uzak duvarına bakıp benden az önce ne istediğini düşünüyorum.

Roman öğrenirse, sonu iyi olmaz. Cosa Nostra ile iyi bir ilişkimiz var ama kalmasına izin verirsem bu savaş anlamına gelebilir. Ve Asya'nın kardeşi öğrenirse, muhtemelen beni öldürür.

Nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam, Mishka. Kalabilirsin."

Bölüm 3

"Marmelat iyi mi?" Paşa soruyor ve kavanozu tezgâhın üzerine koyuyor. Yüzüme döndüğünde tişörtünün eteklerini daha sıkı kavriyorum.

"Burada başka bir şeyim yok ama daha sonra markete gidip daha fazla yiyecek alacağım. Evde nadiren yemek yerim. Senin için de kıyafet sipariş edeceğiz."

Başımı yukarı kaldırıyorum ve onun beni izlediğini görüyorum. "Teşekkür ederim."

Onun tişörtlerinden birini giyiyorum ve altımda bir şey yok. İç çamaşırı yok.

Sütyen de yok. Garip hissettiriyor.

Bu sabah uyandığımda yine ateşim vardı. Pasha beni bir battaniyeye sardı ve göğsüne çekti. Vücudumun titremesi nihayet durana kadar saatlerce onun yatağında yattık. Beni banyoya taşıdı ve ben işimi halledip duş alırken orada kaldı. Dişlerimi fırçaladıktan sonra beni kabarık bir havluya sardı ve yatağa geri götürdü; o duş alırken ben gözlerimi banyo kapısına dikmiş bekledim.

"Kahve ister misin?"

Kahve makinesine bakıyorum, kendimi dünyanın en acınası varlığı gibi hissediyorum. "Bilmiyorum."

Pasha'nın avuç içi sırtıma hafifçe bastırıyor, yatıştırıcı bir hareketle yukarı aşağı hareket ediyor. Derin bir nefes alıyorum ve beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum. Gözlerinde isteksizlik yok. Sitem yok. Ve acıma da yok.

"Daha önce kahve içtin mi?"

"Hayır," diye fısıldıyorum.

"Çaya ne dersiniz? Papatya çayı var sanırım." Dolabı açıyor, metal bir kap çıkarıyor ve önüme koyuyor.

Sadece bakıyorum.

Parmağıyla çenemi kaldırıyor. "Çay içmek hoşuna gitti mi Asya?"

"Evet."

"Hâlâ öyle olduğunu varsayalım." Gülümsüyor ve bu çok güzel. "Daha önce kahvaltıda ne yemekten hoşlanırdın?"

"Kuru üzümlü mısır gevreği," diyorum. "Bazen onun yerine çikolata parçacıklı mısır gevreği yedim."

"O zaman onlardan birkaç tane alacağım. Peki ya diğer yiyecekler? En sevdiğiniz yemekler hangileriydi? Herhangi bir şeye alerjiniz var mıydı?"

Ağlama isteğimi bastırmaya çalışarak burnumu çekiyorum. Soruları cevap vermemi kolaylaştıracak şekilde soruyor. Benden seçim yapmamı istemiyor, ki bu kaygımı artırır, daha ziyade bana gerçekleri soruyor.

"Brokoli ya da bezelyeyi hiç sevmezdim. Diğer her şey benim için iyiydi," diyorum. "Gıda alerjisi yok."

"Dışarıdan yemek sipariş etmeyi mi yoksa kendin için yemek yapmayı mı tercih ederdin?" "Yemek yapmayı severdim."

Başını sallıyor. "Bana bir malzeme listesi hazırla, ben de yarın markete gideyim. Bugün yiyecek bir şeyler sipariş ederiz ama yarın sen kendi yemeklerinden birini hazırlayabilirsin."

Alt dudakımı ısırıyorum. Bu, birçoğundan birini seçmeyi gerektirir.

"Yarın için lazanyaya ne dersin? Daha önce denediğimi sanmıyorum. Lazanya yapmak hoşuna gitti mi?"

Göğsüme baskı yapan ağırlık dağılıyor. Başımı sallıyorum.

"Güzel. Gidip telefonumu getireyim de sen benim için listeyi hazırla, ama önce biraz kahvaltı edelim. Tamam mı?"

"Tamam."

Çaydanlığı kaynatırken ve ekmeği çıkarırken mutfakta onu takip ediyorum. Marmelatı metodik bir şekilde yayıyor ve

tüm dilime eşit olarak dağıtın.

Parmak eklemlerini kaplayan çok sayıda küçük yara izi var. Elleri ve tamamen mürekkepli kolları, neredeyse klinik olarak kusursuz olan lüks çevresiyle çelişkili görünüyor. Güçlü çenesi ve keskin elmacık kemikleri de dahil olmak üzere yüzünü biraz daha yakından inceleme fırsatını değerlendiriyorum, alnında birkaç yara izi ve çenesinde de birkaç tane daha olduğunu fark ediyorum. Son olarak gözlerine bakıyorum. Ancak benden en az bir karış yüksekte olduğu için renklerini seçemiyorum.

Pasha yaptığı işi bırakıp bana bakıyor. Gözleri neden bu kadar üzgün? Tişörtünü bırakıyorum ve avucumu ön kolunun üzerine koyuyorum. Parmaklarımın altındaki kaslar geriliyor ve geri çekilmesini bekliyorum ama çekilmiyor.

Ona daha sıkı sarılıyorum ve büyük bedeninin sıcaklığına yaklaşmak için yanına doğru eğiliyorum. Hafif bir müzik sesi bana ulaşıyor. Birisi, muhtemelen bir komşu, televizyonun sesini çok açmış olmalı ve hiç düşünmeden melodiye eşlik ediyorum.

Asya yorganın altında. Daha önce titremesi durmayınca ona fazladan bir battaniye vermiştim. O şimdi uyuyor, ben ise hâlâ uyanık, nefes alışını dinliyorum.

Bu sabah iyiydi, ancak öğle yemeğinden sonra hastalandı ve tualete zamanında gitmeyi zar zor başardık. Karnını tualete boşaltırken saçlarını tuttum, sonra dişlerini fırçalamasına yardım ettim ve onu yatağa taşıdım. Ateşi yine yükseldi ama ilk seferki kadar kötü değildi. Termometrem olmadığı için her beş dakikada bir elimin tersiyle alnına bastırdım ama ateşi çok az yükselmiş gibi görünüyordu. Ateşi bir saat önce düştü ve sonunda yatakta dönüp durmayı bıraktı.

Komodinin üzerindeki telefonuma uzanıyorum ve Kostya'ya kulüplerdeki durumu soran bir mesaj yazıyorum. Bir dakika sonra cevabı alıyorum; bir sürü Rus küfrü ve yavaş ve acılı bir şekilde ölmem için dilekler.

Görünüşe göre, yerimi doldurmak zorunda olduğu için mutlu değil.

Bugün erken saatlerde pakhan'ı arayıp birkaç gün izin istediğimde, Ivan'ın devralmasını önerdim. Roman güldü ve sopaları Kostya'ya vereceğini söyledi çünkü düzenli olarak kadın peşinde koşmak ve lastik yakmak yerine gerçek bir iş yapmaya başlamasının zamanı gelmişti.

Kostya, henüz yirmi yaşındayken Bratva'nın mali işlerine yardım ederek kardeşinin yanında çalışmaya başladı, ancak her zaman sorunlu bir çocuk oldu. Yine de Kostya yakın çevredeki en genç kişi olduğu için Roman'ın ona karşı bir zaafı var. Sanırım hepimiz öyleyiz. Kostya herkesin küçük kardeşi gibi ve bunu utanmadan kendi çıkarları için kullanıyor, yaşı yüzünden sürekli paçayı kurtarıyor. Umarım benim yerimi doldururken aklına çılgınca fikirler gelmez. Kulüplerimi striptiz kulüplerine dönüştürmeye karar verirse, onu boğacağım.

Asya yanımda kıpırdanıyor ve hemen alnına dokunuyorum. Ateşi yok, şükürler olsun. Parmaklarımı çektiğimde elimi tutuyor ve göğsüne koyuyor. Görünüşe göre yine onunla aynı yatakta uyuyacağım. Yanına uzanıp yüzünü izliyorum. Ona kardeş dememe izin vermemesinin nedenini anlıyor gibiyim ama yine de hiç anlamıyorum.

Evine, ailesinin yanına dönmesi onun için daha kolay olmaz mıydı? Aile dinamiklerini hiç tecrübe etmedim ama eminim erkek kardeşi ve kız kardeşi benden çok daha iyi bir iş çıkaracaktır.

Uzanıp lambayı kapatıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Ama uyku benden kaçıyor. Asya Chicago'ya nasıl geldi? Onu kaçıran ve saklayan insanlar kim? Fyodor'un kızıyla bir bağlantısı var mı? Çok fazla sorum var ve hiçbirine cevap bulamıyorum.

Başımı yana eğerek Asya'nın uyuyan halini izliyorum. Hâlâ elimi kendi eliyle tutuyor. Sabah ilk iş market alışverişi yapmam gerekiyor. Ona üç gün üst üste ekmek ve marmelat yediremem. Onun için tuvalet malzemeleri de almalıyım. Ve kıyafet. Ama tişörtlerimi giymesi hoşuma gidiyor.

Kahverengi bir saç teli yüzüne düşmüştü, ben de uzanıp dikkatlice kaldırdım. Neden kalmasına izin verdim ki?

Bölüm 4

Banyo aynasının önünde duruyorum. Gri bir kot pantolon ve siyah bir tişört lavabonun yanındaki tezgâhta katlanmış halde duruyor. Beni iğrendiriyorlar. En son ne zaman kot pantolon giydiğimi hatırlamıyorum, muhtemelen on yıldan fazla olmuştur.

Sorun giysilerin kendisinde değil, daha ziyade atılmış giysi yığınlarını, çoğunlukla da kot pantolonları, üzerime uyacak bir şeyler bulmak için karıştırırken yaşadığım anılarda. Her şey her zaman yırtık ve kirliydi ve onları giymeden önce yıkayacak param yoktu. Metroya bindiğimde insanlar benden kaçınırdı, bu da utancımı neredeyse elle tutulur hale getirirdi.

Yeraltı dövüşlerinden ciddi para kazanmaya başladığım anda, tüm ikinci el gardırobumu pantolon ve elbise gömlekleriyle değiştirdim. Sonunda takım elbiseye geçtim. Zaman geçtikçe daha lüks kıyafetlere geçtim ve pahalı saatler ve diğer aksesuarları ekledim. Bunların hepsi hayatımın ilk yirmi yılında ne olduğumu unutmak için bir araçtı. Çöp. İnsanların varlığını görmezden gelerek hızla yüz çevirdiği biri. İşin komik tarafı, aradan neredeyse on beş yıl geçmesine rağmen, gerek kıyafetlerimden gerekse restoranların arkasındaki ara sokaklarda bulunan çöplüklerden çıkardığım yarı çürümüş yiyeceklerden gelen ve her zaman etrafımı saran o pis kokuyu hala alabiliyorum.

Aynada yüzüme bakıyorum; şakaklarıma, burnumun kenarına ve çeneme dağılmış küçük yara izlerini görüyorum. Artık solmuşlar, zar zor fark ediliyorlar ama her bir izde beni terk eden kavgaları hala hatırlayabiliyorum. Burnumun kaç kez kırıldığından bile emin değilim. Yedi mi? Muhtemelen daha fazla.

Para için dövüşmeye başladığımda henüz on sekiz yaşındaydım. İlk başta, ağzıma yemek koymanın bir yoluymuştu, ama zaman geçtikçe

başka bir şey. İzlemeye gelen, adımı haykıran insanlar... ruhumda her zaman hissettiğim derin özlemi beslediler. Ait olma ihtiyacını. Bir yere. Herhangi bir yere. Benim için tezahürat yapan kalabalığın heyecanı kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladı.

Bir dövüşümden sonra Yuri bana yaklaşıp Bratva'da bir pozisyon teklif ettiğinde neden evet dediğimden tam olarak emin değilim. Belki de mirasına daha yakın hissetmek istemiştım. Ben büyürken koruyucu ailelerde hiç Rus çocuk yoktu. Sistemin dışına çıktığımda anadilimi neredeyse unutmuştım. Bratva'da geçirdiğim yıllar onu yeniden kazanmama yardımcı oldu, bu yüzden artık dille ilgili bir sorunum yok. Ama aynı şey değil. Artık ana dilim gibi hissetmiyorum ama İngilizce de öyle.

İşaret parmağımla çenemin sol tarafındaki daha belirgin olan yara izini takip ediyorum. Geçmişi saklamak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, görünür olsun ya da olmasın bazı hatırlatıcılar her zaman kalacaktır.

Asya'nın kalmasına bu yüzden mi izin verdim? Belki de geçmişten kaçmaya çalışan bir akraba ruh tanıdım ve yardım etmek istedim. Ne de olsa sığınacak kimsesi olmamanın nasıl bir his olduğunu bilirim. Ama korkarım ki bu, sebebin sadece bir kısmı. Benim gerçek motivasyonum çok ama çok daha bencilce. Hayatım boyunca yalnızdım ve buna alıştım. İşleyişim bu şekilde. Ama Asya yoluma çıktıktan sonra ne kadar yalnız olduğumu ve onun burada, evimde olmasından ne kadar keyif aldığımı fark ettim. Onun varlığının bana getirdiği rahatlığın tadını çıkarıyorum. Hatta o kadar çok arzuluyorum ki, hayatta olduğu gerçeğini ailesinden saklamayı kabul ettim.

Uzanıp kot pantolonu alıyorum. Takım elbiselerin Asya üzerindeki etkisini fark ettikten sonra dün internetten sipariş ettiğim beş çiftten biri. Bütün gün pijamalarım ile dolaşamam ve kesinlikle onları mağazaya giderken giyemem.

Derin bir nefes alarak kotu giydim.

Tezgâhta en az on beş çanta mükemmel bir sıra halinde dizilmiş. Pasha çok fazla şey satın aldı.

Bir saat önce marketten döndüğünde, her şeyi getirmek için iki kez arabaya geri dönmek zorunda kaldı. Son poşeti uzun kuyruğun sonuna yerleştirdikten sonra benden getirdiği yiyecekleri kaldırmamı ve öğle yemeği hazırlamamı istedi. Sonra dizüstü bilgisayarını aldı ve yapacak işleri olduğunu söyleyerek yatak odasında kayboldu.

İlk poşetteki yiyecekleri açıyorum, lazanya için gerekenleri mutfak adasına bırakıyorum ve geri kalanını depoluyorum. Alışveriş listemde daha açık olmalıydım. İlk karşısına çıkan makarna ya da domates sosu markasını alacağını düşünmüştüm, ama onun yerine markette bulunan her çeşidi satın almış olmalı. İlk birkaç poşetin içinde dört farklı marka lazanya eriştesi, üç domates sosu, altı çeşit diğer makarna ve en az on çeşit peynir var.

Sonraki üç torbadan mısır gevreği kutularını çıkarıp sayıyorum. On iki farklı çeşit var: yulaf, soya, buğday, bazıları kuru meyveli veya kuru üzümlü, biri ballı, diğerleri çikolatalı ve birkaç tane de bademli.

Omzumun üzerinden yatak odasının kapısına bakıyorum. Pasha'nın mutfakta ya da oturma odasında kalmasını umuyordum ama henüz dönmedi. Yine de, benimle aynı odada olmasa bile, burada olduğunu bilmek, kafamdaki korkunç sesin geri çekilmesini sağlıyor.

Yiyecekleri yerleştirdikten sonra tezgâhtaki son birkaç poşete bakıyorum. Geniş kurdele saplı büyük butik çantalar bunlar. Pasha bana giymem için bir şeyler alacağını söylemişti. Birkaç eşofman altı ve birkaç tişört bekliyordum ama önümdeki poşetler kıyafetlerle dolu. Bunları açmalı mıyım? Bakkaldan sadece aldığı şeyleri kaldırmamı istediğinde bahsetti. Arkamı döndüm ve lazanyayı hazırlamak için mutfak adasına geçtim.

Başka birinin tişörtünü giyip altında hiçbir şey yokken öğle yemeği hazırlamak tuhaf. Özellikle de hiç tanımadığım bir adama ait bir mutfakta. Garip ama aynı zamanda özgürleştirici. Zihnimin arkasında belli belirsiz bir melodi çalarken önümdeki işe odaklanıyorum.

"Hayır, alıcıları Ural'a getiremezsin Sergei," diyorum telefonda ve iç çekiyorum.

"Neden olmasın? Dışarıya baktın mı? Hava buz gibi. Onları ısıtmasız depoya götürürsem ve on dakikadan fazla saçmalıklarını dinlemek zorunda kalırsam taşaklarım düşecek."

"Kulübümde son kez bir toplantı düzenlediğinizde, temizlik ekibi VIP kabinindeki kan ve beyin maddelerini temizlemek için iki saat uğraştı."

"O yıllar önceydi, Pasha!" diye bağırıyor. "Ve geçen ay döşemeyi koyu deriyle değiştirdiniz. Üzerindeki kanı yıkamak çocuk oyuncağı."

"Hayır dedim."

"*Mudak*," diye mırıldanıyor ve telefonu kapatıyor.

Başımı sallıyorum ve dizüstü bilgisayarımda incelediğim içki siparişine geri dönüyorum. Kulübe gitmeyeceğime göre, en acil meseleleri halletmeli ve Kostya'ya geri kalanı hakkında bilgi vermeliydim. Rakamlarla arası iyi olabilir ama lojistik onun güçlü yanı değil. Ekranın köşesindeki saate bakıyorum ve öğleden sonra olduğunu görüyorum. Asya'yı tekrar kontrol etmeliyim.

Son üç saattir yatak odamdaki masaya kapandım ama iyi olduğundan emin olmak için her on beş dakikada bir Asya'ya bakıyordum. Öğle yemeğini pişirmeye dalmış görünüyordu ve rahat duruşu bu süreçten keyif aldığını gösteriyordu. Onu son kontrol ettiğimde karmaşık bir melodi mırıldandığını duydum. Bu sefer de onu mutfakta vızıldarken bulmayı umuyorum, ancak görünürde yok.

"Asya?" Aceleyle oturma odasını geçerken sesleniyorum ama cevap yok.

İki kişilik tabakların ve salata kâselerinin yerleştirildiği yemek masasının önünden geçiyorum.

Kareler halinde kesilmiş büyük bir lazanya tepsisi aralarında duruyor. Mutfak adasının etrafında dönüyorum ve duruyorum. Asya sırtını dolaba dayamış, kollarını bacaklarına sıkıca sarmış, yerde oturuyor. Gözlerinde panikle uzak duvardaki pencereye bakıyor.

"Asya?" Yanına çömeliyorum ve elimi ensesine koyuyorum. "Neyin var?"

"Kar yağıyor," diye fısıldıyor, gözleri önündeki manzaraya kilitlenmiş.

"Karı sevmez misin?" diye soruyorum.

"Artık değil," diye zar zor duyulabilen bir cevap veriyor.

"Asya, bana gözlerini ver bebeğim." Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Lütfen."

Derin bir nefes alıyor, sonra başını çeviriyor. Gözlerinde perili bir bakış var. Bunu görmek beni tam göğsümden vuruyor.

"Perdeleri indireceğim," diyorum. "Tamam mı?"

"Tamam."

Mutfaktaki panjurları hızla kapatıp salona geçiyorum ve oradaki pencerelerin üzerindeki ağır perdeleri çekip aceleyle geri dönüyorum. Asya kımıldamadı ama şimdi yere bakıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor ve sulu gözlerle bana bakıyor.

Önünde çömeliyorum ve yüzünü avuçlarımla arasına alıyorum. "Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

"Ben çok omurgasız bir insanım," diyor ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor.

Yüzüm onunkine sadece birkaç santim yaklaşıp kadar öne eğildim. "Hatırlatmalar yüzünden tepki veriyorsun. Zihnin çeşitli şeyler tarafından tetikleniyor ama bu senin zayıf olduğun anlamına gelmiyor. Anlıyor musun?"

İç çekiyor ve gözlerini kapatıyor. Onu böyle yenilmiş görmek içimde bir şeyleri parçalıyor. Dişlerimi sıkıyorum. Asya'nın iyiliği için şimdi sakın kalmalıyım ama eninde sonunda ona bunu yapan orospu çocuklarını yok edeceğim.

"Mishka. Bana bak."

Gözleri açık.

"Sen zayıf değilsin," diyorum. "Savaşacaksın ve daha iyi olacaksın. Söz veriyorum."

Birkaç dakika beni izliyor, sonra öne doğru eğilerek ağzını kulağımın hemen yanına getiriyor ve bu sırada elimden kurtuluyor.

"Bir adam öldürdüm," diye fısıldıyor. "O gece kaçtım. Müvekkilimi öldürdüm."

Öfkemi içimde tutmak için ısııyorum. "İyi," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Pişman değilim. Pişman olmalıyım. Ama pişman değilim." Kolu boynuma dolanıyor yanağını yanağıma bastırırken. "Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

"Hayır. Sizi en korkunç şekilde taciz eden bir cinsel saldırgana karşı kendinizi savundunuz. Aslında ona bir iyilik yaptınız."

"Bir iyilik mi?"

"Evet. Çünkü onu sen öldürmeseydin, ben öldürecektim. Ve inan bana, ne yaparsan yap, benim ona yapacağım şeyin yanına bile yaklaşamazdın." Boynunun arkasını hafifçe sıkıyorum. "Gel bana ne hazırladığını göster. İlk defa biri benim için yemek yapıyor."

Asya arkasına yaslanıyor, yüzü yine benimkinin tam önünde ve elini yanağıma koyuyor. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Bölüm 5

Paşa'nın benim için aldığı pijamaları giyiyorum ve banyo aynasında kendime bakıyorum. Üstü o kadar da kötü değil, belki bir iki beden büyük. Altlar ise farklı bir hikaye. Belini kıvrırmak ve paçalarını iki defadan fazla kıvrırmak zorunda kaldım ki ayağымda kalsın ve yürürken takılıp düşmeyeyim. Etiketini kontrol ettim ve orta beden olduğunu gördüm. Ben genelde ekstra küçük giyerim.

Aldığı kıyafetlerin geri kalanını lavabonun yanındaki uzun tezgahın üzerinde katlanmış halde duruyor. Hepsi de orta beden. Ya Paşa hiç kadın kıyafeti alışverişı yapmamış ya da bedenleri o kadar iyi tahmin edemiyor. Banyonun diğer ucundaki dolapta iki boş raf fark ettim, kıyafetleri oraya koydum. Onun alanına daha fazla müdahale etmek istemiyorum. Kalmama izin verdiğine hâlâ inanamıyorum.

Banyodan çıktığımda, Paşa koyu gri bir pijama altı ve siyah bir tişört giymiş olarak dolabından çıkıyor.

"Kapıyı açık bırakacağım," diyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, koridorun karşısındaki odada olacağım."

Sözlerini duyunca vücudum kaskatı kesiliyor. Kollarımı göbeğime dolayarak başımı sallıyorum ve yatağa doğru ilerliyorum.

"Asya? Her şey yolunda mı?"

"Evet." Yatağa tırmanıp yüzümü duvara dönüyorum ve battaniyeyi çeneme kadar çekiyorum.

Oda bir an sessizliğe gömülüyor ama sonra yaklaşan çıplak ayakların sesini duyuyorum.

"Sorun nedir?"

Battaniyeyi elimle kavıyorum. "Yine burada uyuyabilir misin?"

"Burada mı? Bu yatakta mı?" "Lütfen."

Hiçbir şey söylemiyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, kendimden nefret ediyorum.

Ona sormak. Muhtemelen benim zayıf biri olduğumu düşünüyordur. Hayatını ve alanını gasp ettiğim yetmiyormuş gibi bir de benimle aynı yatakta yatmaya devam etmesini istiyorum. Fikrimi değiştirdiğimi söylemek için ağzımı açtığımda yatak arkamdan eğiliyor.

Ellerimi yastığın altına sokuyorum, ona doğru dönmemi ve göğsüne sarılmamı engelleyeceğini umuyorum. Ona karşı hissettiğim bu açıklanamaz çekim kafamı karıştırıyor ama aynı zamanda kendimden iğrenmeme de neden oluyor. En aşağılayıcı şekillerde saldırıya uğradım ve kullanıldım, bu yüzden Pasha'ya ve başka herhangi bir erkeğe karşı hissetmem gereken şey nefret, korku ve tiksinti. Bunun yerine, ondan etkilendim. Ama burada bulunduğum süre boyunca bir kez bile bir şey denemedi, bana cinsel olarak kabul edilebilecek herhangi bir şekilde dokunmadı.

Çünkü sen pissin, diye fısıldıyor zihnimdeki ses. Hiçbir erkeğin dokunmak istemeyeceği şımarık mallar. Amına kaç tane yarak girdi? Sayılamayacak kadar çok mu?

Yüzümü yastığa dönüyorum. Durması lazım!

Sen nesin biliyor musun? Bir sürtük. Pis, iğrenç bir fahişe.

Pasha'nın kalın kolu belimi sarıyor ve sırtım göğsüne bastırılana kadar beni vücuduna çekiyor.

"Konuş benimle," diyor saçlarıma doğru.

Onun yakınlığından dolayı vücudumdan bir ürperti geçiyor ve bu kötü bir ürperti değil.

"Neden kardeşimi arayıp benden kurtulmadın?" diye sordum.

"Çünkü senin bokunla kendin uğraşman gerektiğini anlıyorum. Ve Çünkü insanların senden kurtulmasının nasıl bir his olduğunu bilirim." Etrafındaki kol

belim sıkılaşıyor. "Bunu asla kimseye yapmam."

"Burada benimle kalıyorsun. İşe gitmen gerekmiyor mu?"

"Benim yerime birini görevlendirdim. Ama yarın pakhan ile bir toplantıya gitmem gerekecek. Uzun sürmez."

Midemin çukurunda panik yükselirken bedenim kaskatı kesiliyor. Ona bu şekilde bağlanmış olmam hiç doğal değil ama onun yanımda olmaması fikrinin yarattığı dehşet hissinden kurtulamıyorum.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

"Psikiyatristle konuşmayı tekrar düşünecek misiniz?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve başımı sallıyorum. Pasha sabahtan beri beni ruh sağlığı doktoruyla konuşmaya ikna etmeye çalışıyor. Benimki gibi vakalarda tecrübesi olduğunu söyledi. Bunu yapamam. Bu konuyu Paşa'dan başka biriyle konuşma düşüncesi beni hasta ediyor.

"Pekala, Mishka. Birkaç gün daha bekleyelim."

"Bunun bir anlamı var mı? Mishka?"

"Bir ayı yavrusu."

Bana ayı yavrusu diyor. Ne garip bir sevgi ifadesi. Ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Sana sarılmayı sevdiğim için mi?"

"Evet." Elini yüzüme dokunacakmış gibi kaldırıyor ama geri çekiyor. "Hadi uyuyalım."

Başımı sallayıp duvara dönüyorum ve uyumaya çalışıyormuş gibi yapıyorum. Beni aileme geri göndermek yerine kalabilir miyim diye sorduğumda evet demesini aklımdan çıkaramıyorum. Bu o kadar çirkindi ki, reddedeceğinden yüzde yüz emindim. Ama reddetmedi. Kim olduğumu kimseye söylememeyi kabul ettiğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum.

Hafif bir dokunuş başımın arkasını sıyrıyor. Ne olduğundan emin değilim ama bir öpücük gibi görünüyor.

Bölüm 6

"O kız hâlâ senin evinde mi?" Roman ofisine girer girmez soruyor.

"Evet." Başımı salladım ve Maxim'in yanına oturdum.

"Güzel. Ona uyuşturucuyu nasıl aldığını sorman gerek. Yuri hala yerini tespit edemiyor.

hapları temin eden adam, yani senin kız tek ipucumuz."

Pakhan'ımın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır." "Hayır mı?" Gözlerini bana dikeyor.

"Eğer bana kendisi bir şey söylerse, sana haber veririm. Ama o istemedikçe onu konuşturmayacağım."

"Neden yapmasın ki?"

"Doktor sana söylemedi mi?" Ben sordum.

"Bana ne söyledi? Kızı bulduğunuzu, aşırı dozdan öldüğünü ve onu eve götürdüğünüzü söyledi."

"Cinsel istismara uğramış Roman. Sanırım onu kaçırın insanlar bir fuhuş çetesi yönetiyorlardı."

Roman bana bakıyor, çenesinde bir kas kasılıyor. Elindeki kalem ikiye ayrılıyor. İstismara uğramış kadınlar konusu onun için her zaman hassas bir konu olmuştur.

"Kız iyi mi?" diye soruyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Daha iyi."

"Güzel. Ona bir şey sorma." Başını sallıyor ve dikkatini Maxim'e çeviriyor. "Arnavutlarla ilgili konuşmak istediğin konu neydi?"

Maxim gözlüklerini çıkarır ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Görünüşe göre aniden büyük miktarda para elde etmişler. Anton'un adamlarından biri, Dushku'nun damadının Cosa Nostra kumarhanelerinden birinde çalgınca bir meblağ harcadığını gördüğünü bildirdi."

"Ne kadar?"

"Her gece on binlercesi. Birkaç gece üst üste."

"Julian kendisi tek kuruş kazanmamış bir aptal. Yıllardır Dushku'dan para sızdırıyor."

Maxim, "Görünüşe göre birdenbire harcayabileceğinden daha fazlasına sahip oldu," diyor. "Bu yeni uyuşturucu işine bulaşmış olabilir mi?"

"Olmasa iyi olur. Çünkü Arnavut suç örgütünden herhangi biri uyuşturucularını benim bölgeme getirmeye cüret ederse, kararlarının sonuçlarından hoşlanmayacaklardır. Birkaç ay önce İrlandalılarla yaşadığımız rezaletten sonra yaptığımız küçük sohbette Dushku'ya her şeyi çok açık bir şekilde anlattım."

"İrlandalılara ne oldu?" diye sordum. Çoğunlukla kulüpleri yönetmeye odaklandığım için diğer iş konularından her zaman haberdar olamıyorum. İrlandalılarla ilgili hatırladığım en son şey, birkaç yıl önce Bratva'yı yok etmeye çalıştıkları ve Kostya'yı neredeyse öldürdükleri. Sergei liderlerini ve diğer birkaç üst düzey adamı ortadan kaldırdı ve Roman da geri kalanları Chicago'dan attı.

"New York'ta üs kurmuşlar," diyor Roman. "Don Ajello birkaç ay önce bana bir mesaj göndererek Dushku'nun İrlandalılarla işbirliği yapmaya başladığını ve onlara büyük bir silah sevkiyatı yaptığını söyledi. Dushku bunu benim İrlandalılara karşı tutumumu çok iyi bilmesine rağmen yaptı."

"Sadece bir sevkiyat mıydı?" Ben sordum. "Yoksa Dushku hâlâ onlarla mı çalışıyor?"

"Sadece bir tane. Bundan kısa bir süre sonra Ajello İrlandalıların icabına baktı çünkü aptal Fitzgerald karısını kaçırmıştı. Ajello çalgına döndü."

"Fitzgerald'ı o mu öldürdü?"

"Onu bıçakla kendi elleriyle öldürdü." Roman sırtıyor. "Adamı tanımıyorum ama şimdiden ondan hoşlandım."

"Arnavutlarla ne yapmayı planlıyorsun Roman?" Maxim araya girer.

"İçeride ne yaptıklarını izleyebilecek birileri var mı? O paranın nereden geldiğini bilmemiz gerekiyor."

"Baykal'ın garsonlarından biri düzenli olarak Duşku'yu ziyaret ediyor," diyorum. "Belki onu işi hakkında konuşmaya ikna edebilir."

"Şimdilik bunu deneyelim." Başını sallıyor. "Eğer bu işin arkasında Dushku'nun olduğu ortaya çıkarsa, onun bağırsaklarını bizzat ben deşeceğim."

* * *

Arabamdan çıkıp apartmanımın önüne doğru ilerlerken, girişin dışında park etmiş tanıdık bir araç fark ediyorum. Yuri beyaz cipinin direksiyonunda oturuyor ve bana el sallıyor.

"Neler oluyor?" Yolcu koltuğuna kayarken sordum.

Dirseklerini direksiyona dayıyor ve bakışlarıyla beni sabitliyor. "Bilmiyorum. Sen söyle."

"Hiçbir şey. Neden?"

Başını sallar ve ön camın ötesindeki sokağa doğru bakar. "Seni on yıldır tanıyorum Pasha, o yüzden bana bu saçmalıkları anlatma. Bratva'dan ayrılmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır. Neden böyle düşündün ki?"

"Kostya'nın kulüplerinizi ele geçirmesine izin verdiniz. Neredeyse Ural'da yaşadın ve kimsenin seni idare etmesine izin vermedin. Birkaç ay önce seni ara vermeye ikna etmeye çalıştığım, çalışmadığın sürece işlevini yerine getiremeyeceğini söyledin."

"Artık ara vermeye karar verdim." "Yani, geri mi dönüyorsun?"

Koltuğumda geriye yaslanıyorum ve binama bakıyorum. Roman'la görüşmeye gittiğimden beri yaklaşık üç saat geçmişti ve her bir saatimi

Asya'yı düşünerek geçirdim. O iyi mi? Yemek yedi mi? Ya acıktıysa ve ne yapacağına karar veremediyse? Yalnız kaldığı için korkuyor mu? Ya eve geldiğinde orada olmazsa?

"Geri geleceğim, Yuri. Merak etme." "Ne zaman?"

"O gittiğinde," diyorum, üçüncü kattaki pencerelere doğru bakarak. Panjurlar kapalı olduğu için içerideki ışıkları göremiyorum. Ya yine korkarsa? Onu yalnız bırakmaktan nefret ediyorum.

"O mu? Evindeki kız mı?" "Evet."

"Siz ikinizin bir ilişkisi var mı?"

"Hayır."

"Anlamıyorum."

Arkadaşıma bakıyorum. Çenesi sıkıca kapanmış ve gözlerinde bir endişe var. Altmış beş yaşındaki Yuri, Bratva'nın yakın çevresindeki en yaşlı kişi. Emrinde çalışan askerler için bir baba figürü haline geldi, ama aynı zamanda Bratva'nın diğer adamlarına karşı, konumları ne olursa olsun, şiddetle koruyucu. Dünyada kendi kanından ve canından olanları umursamayan insanlar varken, ailesi olmayanları bu kadar önemsemesini hep garip bulmuşumdur.

"Hiç sizin eksik bir parçanızmış gibi hissedeni biriyle tanıştınız mı?" diye sordum. "Hayatınıza girene kadar eksik olduğunu bile bilmediğiniz bir parça?"

"Hayır, pek sayılmaz. O kızın senin olduğunu mu düşünüyorsun?" "Onu bir haftadır tanıyorum."

"Ben bunu sormadım."

"Biliyorum. Ama gerçekten önemli değil. Nasıl olsa yakında gidecek." Kapının kolunu tuttum. "O gider gitmez işe döneceğim."

"Belki gitmek istemez." "Evet, tabii," diyorum ve arabadan çıkıyorum.

Bölüm 7

Duş kabininin ortasında durmuş, köşedeki rafta duran iki şişeye bakıyorum. Siyah olan, buraya geldiğimden beri kullandığım erkek vücut şampuanı. Biraz narenciye ve adaçayı içeren odunsu bir kokusu var. Başından beri oradaydı ve tekti. Şimdi yanında farklı bir duş jeli var. Üzerinde çiçekler olan pembe bir şişe. Paşa onu benim için getirip buraya bırakmış olmalı. Derin bir nefes alıp ona uzanıyorum ama parmaklarım şişeye yaklaştığı anda göğsümde bir endişe yükseliyor. Tekrar siyah şişeye bakıyorum ve elimi ona doğru götürüyorum. Endişe yoğunlaşıyor. Elimi bırakıyorum. On beş dakikadan fazla bir süre aptal sabun şişelerini izliyorum ve çenem ağrıyana kadar dişlerimi sıkıyorum. Sonunda ikisini de tutup banyoya doğru uçuruyorum ve duvara çarpıp yere düşüyorlar.

Kapıda bir patlama sesi duyulur. "Asya!"

Nefesim sığ patlamalar halinde gelirken sırtımı fayanslı duvara yaslıyorum. İlk kez Pasha banyoda yanımda olmadan duş almaya çalışıyorum. Daha önce ona benimle gelmek zorunda olmadığını söylediğimde kendimle gurur duymuştum. Biraz gülümsedi ve her ihtimale karşı kapının diğer tarafında kalacağını söyledi.

"Asya?" Bir patlama daha. "İçeri geliyorum!"

Kapı pat diye açıldı ve Paşa etrafına bakınarak içeri daldı. Gözleri yerdeki şişelere takıldı ve sonra bakışları bana kaydı. İlk başta düşündüğüm gibi açık mavi değil, metalik gri derinlikleri beni tepeden tırnağa tarıyor -sorguluyor, değerlendiriyor ... endişeli. Bakışlarının yoğunluğu beni içine çekiyor, kaygımı hafifletecek şekilde beni topraklıyor.

"Hangi vücut losyonunu kullanacağımı seçemedim," diyorum ve tamamen yenilmiş hissederek gözlerimi kapatıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Pasha. Birkaç saniye sonra sert avucu yanağımı okşuyor. "Özür dilerim. Düşünemedim."

"Sepet gibi olmam senin suçun değil." İç çektim.

"Serseri mayın değilsin, Mishka."

"Evet, tabii." Homurdanıyorum. "Beni en yakın akıl hastanesine götürmelisin.
ve beni orada bırak."

"Asya, bana bak."

Gözlerimi açtığımda onu karşımda buldum, eli hâlâ elimdeydi. Biri yanağımda, diğeri başımın yanındaki duvarda.

"Daha iyi olacak," diyor. "Söz veriyorum."

"Bunu bilemezsin."

"Biliyorum. Sen bir savaşçısın. Zaman alacak ama daha iyi olacaksın. Hadi, seni yıkayalım. Tamam mı?"

İsteksizce başımı salladım.

"Güzel. Gidip şu duş jelini getireyim."

Banyonun diğer ucuna doğru yürümesini ve şişeleri yerden toplamasını izliyorum. Sonra duş kabininin içine geri dönüyor.

"Bu benim," diyor siyah olanı rafa geri koyarken, "pembe olan da senin. Bunu kullanacaksın."

Nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Sanki benim sinirlenmem onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi.

"Şimdi, sorun başka ne?" Bana bakıyor. Alt dudağımı ısıırıyorum. "Havlular."

"Havlular mı?"

"Banyo havluları. Mavi ve beyaz olanları var." Duştan sonra el havlularını kullanmaya devam ediyorum çünkü onların hepsi beyaz.

"Ben mavi kullanacağım. Sende beyaz var. Olur mu?"

Başımı sallıyorum, kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Pasha'nın parmakları çenemi hafifçe kavırıyor ve başımı yukarı kaldırıyor. "Banyo ile ilgili başka bir sorun var mı?"

"Hayır," diye fısıldıyorum.

"Tamam. Burada bekleyeyim mi?"

Gitmesini istemiyorum ama yine de başımı sallıyorum. Kolay değil, ama onun talimatlarından sonra duşu tek başıma halledebilirim çünkü hala yakınımda olacağını biliyorum.

Gülümsüyor. "Duş. Giyin. Dışarıda bekliyor olacağım, işin bittiğinde kahvaltı ederiz."

Elini yüzümden çekmeden önce Pasha'nın başparmağı çenemi hafifçe okşuyor. Dönüyor ve banyodan çıkıyor. Yavaşça elimi kaldırıyorum ve dokunuşunun izini takip ediyorum.

Asya'nın önündeki tezgâha bir mısır gevreği kutusu koyuyorum ve süt almak için buzdolabına yöneliyorum. Kutuyu mısır gevreğinin yanına koyduğumda sütü almak için uzanıyor ama elini kendi elime alıyorum.

"Henüz değil," diyorum.

Boştaki elimle dolabı açıp bir kavanoz marmelat çıkarıyorum. Mısır gevreği kutusunun yanına koyuyorum, fıstık ezmesi ve ekmeği alıyorum ve her şeyi tezgâhın üzerine diziyorum. Asya başını yana eğmiş, beni izliyor.

Arkasına geçip tezgahın üzerindekiilere doğru başımı sallıyorum. "Kahvaltıda ne yemek istersiniz?"

Asya yiyecek çeşitlerine bakar ve dudaklarını düzleştirir.

İki haftadır burada. Her sabah ona süt verdim ve her seferinde farklı bir tat olmasına dikkat ederek bir mısır gevreği seçtim. Asya her zaman ikimize de birer kase hazırladı ve kahvaltımızı yemek odasında yaptık. En önemsiz kararları bile vermek zorunda kalması onu üzüyor, bu yüzden

Bunu onun için kolaylaştırmak için elimden geleni yaptım. Ama artık konfor alanının birazcık da olsa dışına çıkmasının zamanı geldi.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor dişlerinin arasından. "Ne?"

"Benden seçim yapmamı istiyorsun."

"Eğer yapamıyorsan, sana yardım edeceğim." Elimini beline koymak için uzandım ama kendimi tuttum ve avucumu soğuk tezgâha bastırdım. "Ama belki deneyebilirsin. Bu sadece yemek. Yanlış bir seçim yapamazsın, o yüzden endişelenme."

Önündeki tezgâhın kenarını tutuyor ve eşyalara bakıyor. Bir dakika geçer. Sonra beş dakika daha.

"Sorun değil," diyorum. "Acele etme."

Sırtını okşama ya da saçlarına bir öpücük kondurma ihtiyacı beni yiyip bitiriyor. Bir keresinde kendimi unuttum ve onu başının arkasından öptüm. Neyse ki çoktan uyumuştum ve bunu fark etmedi. Ondan etkilendiğimi öğrenirse muhtemelen iğrenir. Bu pek çok açıdan yanlış. Geçen gün sadece on sekiz yaşında olduğundan bahsettiğinde, bu durumu daha da kötüleştirdi. Benden on beş yaş küçük. Mümkün olduğunca mesafemi korumalıyım.

"Yapamam." Asya'nın tırnakları tezgâhın üstünü sıyırırken elini sıkıyor, bakışları mısır gevreği kutusuna sabitleniyor.

"Elbette dokunabilirsin," diyorum ona dokunma isteğimle savaşıırken.

Onu en basit seçimi yapmakta bile zorlanırken görmek beni her seferinde kahrediyor. Hâlâ psikologla konuşmak istemiyor, bu yüzden iki günde bir arayıp rehberlik istiyorum. Psikolog, Asya'nın küçük bir karar vermesi gereken bir durum yaratmamı önerdi, ancak bu onu çok rahatsız ederse ısrar etmemem gerekiyor. Doktor bana her seferinde Asya'nın iyileşmesi için profesyonel yardıma ihtiyacı olduğunu söylüyor. Ancak bu sadece Asya bunu kabul etmeye hazırsa gerçekleşebilir.

Birkaç saniye sonra Asya'nın sağ elinin mısır gevreğine doğru ilerlediğini görüyorum, sonra duruyor. Kutuyu yaklaşıyorum ama hâlâ uzanmasını gerektirecek kadar uzak olduğundan emin oluyorum.

"Evde mısır gevreği yemeyi sevdiğini söylemiştin," diyorum.
"Tercihlerinin değiştiğini düşünüyor musun?"

"Hayır."

"O zaman mısır gevreğini seçeceğini söylemek yanlış olmaz. Hadi, sadece birkaç santim daha."

Asya dudaklarını büzüyor ve hemen ardından eli kutuyla arasındaki mesafeyi kapatıyor. Kutuyu kapıyor ve sanki çok değerli bir şeymiş gibi göğsüne bastırıyor.

"Başardım," diye

mırıldanıyor. "Gördün

mü? Daha iyi olacak."

Dönüyor ve boştaki elini bileğime doluyor, bir yandan da bakışları benimkine. Avuç içi ön kolum boyunca yukarı doğru

hareket ediyor. "Teşekkür ederim," diyor ve hafifçe

bana doğru eğiliyor.

"Ne zaman istersen, Mishka." İsteksizce bir adım geri çekiliyorum. "Hadi yiyelim. Ben açlıktan ölüyorum."

Eli kolumdan düşerken Asya'nın yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor. Arkasını dönüp sütü ve mısır gevreğini uyumlu siyah kaselere doldurmakla meşgul oluyor. O gelmeden önce bunları kullandığımı hiç sanmıyorum. Aslında mutfak eşyalarının yarısından fazlası kullanılmamış, çekmecelerde ve dolaplarda düzenli bir şekilde saklanmıştı. Sahip olduğum tüm eşyalar arasında sadece iki tabak, birkaç bardak ve birkaç kahve fincanı kullandım. Emin değilim ama ocağı sadece bir ya da iki kez kullanmış olabilirim.

Asya mısır gevreğini dökmeyi bitirdiğinde, kaseleri yemek odasına taşıyorum. O da bir adım arkamdan geliyor ve çoğu zaman yaptığı gibi tişörtümün eteklerini avuçlarının içine alıyor. Ancak masaya ulaştığımda tişörtümü bırakıyor ve sağımdaki sandalyeye oturuyor.

Her zaman çok sessiz. Yemek yerken. Evimde dolaşırken. Yemek pişirirken bile. Kendi kendine mırıldanmadığı sürece ne tencere ne de çatal bıçak sesleri, hiçbir gürültü yok. Şarkıyı çözemiyorum ama melodi tanıdık geliyor.

Acaba daha önce de bu kadar sessiz miydi, yoksa başına gelenlerin bir

sonucu muydu? Ama içinde hala ateş var. Belki de

Derinlerde bir yerde bastırılmış ama orada. Ona kim zarar verdiyse, tamamen söndürmemiş.

Bölüm 8

"Hazır mısınız?" Ben soruyorum.

Asya kollarını göbeğine dolamış, yatak odasının ortasında duruyor.
"Hayır."

"Sana kıyafet almamız lazım. Aldığım hiçbir şey uymuyor." Giydiği ve en az iki beden büyük olan gömleğe doğru başımı sallıyorum. Üzerindeki mavi kot pantolonun paçaları da kıvrılmış. Bunu nasıl bu kadar berbat ettim? Kıyafetleri alırken bana küçük gelmişlerdi. Asya belki kısa bir süre benimle kalacak ama durmadan gömleklerinin kollarını çekiştirmesine izin vermeyeceğim. Kendini rahat hissetmesini istiyorum. "Mağaza yakın ve orada sadece biz olacağız."

Asya alt dudağını ısırarak yere bakar.

"Asya. Bana bak bebeğim," diyorum ve o da isteksizce başını kaldırıyor.
"Ne olursa olsun elini bırakmayacağım. Güvende olacaksın."

"'Güvenli' dedin," diye mırıldanıyor. "Her şey yoluna girecek' demedin. Neden?"

"Çünkü muhtemelen iyi olmayacak. Neredeyse üç hafta sonra ilk kez insan içine çıkacağın için korkabilirsin. Hatta çıldırabilirsin." Elini sıkıyorum. "Ama her zaman güvende olacaksın. Ne dediğimi anlıyor musun, Mishka?"

Asya'nın gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an için gözlerinin derinliklerinde gördüğüm güven beni şaşırtıyor. Roman sopalarını yönetmem için beni görevlendirdiğinde bana güvenmişti. Ama daha önce hiç kimse hayatını bana emanet etmemiştir. Güvende hissetmek en temel insani ihtiyaçlardan biridir ve o az önce bana güvendi.

"Arabayla mı gitmek istersin, yürüyerek mi?" diye sordum. "Sadece iki blok ötede."

Sadece beni izliyor, dudaklarını sıkıca bastırmış. Görünüşe göre hala kendi başına karar vermekte zorlanıyor, ama daha iyiye gidiyor. Bu sabah kahvaltıda mısır gevreği yapmak için buzdolabını açtı ve sütü çıkardı, muhtemelen bunu düşünmeden yaptı. Bugünden önce, ben gelip sütü alana kadar buzdolabını açıp içine bakardı. Bunu asla kabul etmem, çünkü bu kesinlikle bencilce, ama içten içe bundan zevk alıyorum.

Hiç kimseye ihtiyacım olmadı, daha doğrusu kimseye ihtiyacım olmasına izin vermedim. Ve hiç kimse de bana ihtiyaç duymadı. Bu kavram şimdiye kadar bana tamamen yabancıydı. Asya'nın bana ihtiyaç duyması fikri, daha önce adını koyamadığım bir özlemi besliyor.

Hâlâ benim yatağımı paylaşıyoruz. İlk birkaç gece, diğer yatak odalarından birini kullanmayı düşündüm, ancak ayrılmaya çalıştığımda gözlerindeki korkuyu görüyordum ve onun yerine yanına yatmak için geri dönüyordum. Bir noktadan sonra denemeyi bıraktım. Kabustan uyandığında bana sokulmasını seviyorum, sanki bana yakın olmak canavarları kovmak için yeterliymiş gibi.

"Yürüyerek çıkalım o zaman," diyorum ve odadan çıkıyorum, o da peşimden geliyor, eli elime sıkıca yapışmış.

* * *

Seçtiğim küçük butikteki tek müşteriler biziz. Daha önce mağaza sahibini aradım ve işimiz bitene kadar başka kimsenin içeri alınmamasını sağlamasını söyledim. Ayrıca kasadaki görevli hariç tüm personelin mağazadan çıkarılmasını talep ettim, ona da yerinden ayrılmaması söylendi.

Asya mağazanın ortasında durup etrafına bakınıyor, gözleri uzun giysi raflarında ve ayakkabı raflarında geziniyor. Her şeyi içine çekiyor, derin bir nefes alıyor ve elimi sıkıyor.

"İç çamaşırlarıyla başlayalım," diyorum ve onu mağazanın uzak köşesine götürüyorum.

Asya sergilenen şeyleri inceliyor ama hiçbir şeyi almak için harekete geçmiyor. Gözleri iç çamaşırlarının üzerinde geziniyor, bazılarında diğerlerinden birkaç saniye daha uzun süre kalıyor. Genellikle parlak renkler dikkatini çekiyor. Beyaz parçaların üzerinden sanki orada değillermiş gibi geçiyor.

Sergilenen iç çamaşırlarına bakarken bakışlarına dikkat ediyorum, gözlerinin diğerlerinden bir saniye daha uzun süre üzerinde durduğu her ürünü not ediyorum. Sergilenenlerle işi bittikten sonra, dikkatini çeken her ürünün en küçük bedenini alıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Ona bakıyorum ve beni izlediğini görüyorum. Gözleri dökülmemiş yaşlarla dolup taşıyor. Elimin tersiyle yanağını okşadıktan sonra sol tarafımdaki rafa doğru başımı sallıyorum. "Sırada gömlekler var."

Bu çileyi mağazanın her bölümünde tekrarlıyoruz ve ellerim kıyafetlerle dolduğu için Asya ceketimin kolunu tutmaya başlıyor. Soyunma kabine vardığımızda, kabine giriyorum ve kıyafet yığınının, neredeyse bir dakika boyunca baktığı sarı mont ve iki çift ayakkabıyla birlikte aynanın yanındaki tezgâha yerleştiriyorum.

"Ceketimi bırakabilir ve her şeyi deneyebilirsin," diyorum.

Başını sallıyor ama bırakmıyor.

Yığının üzerindeki ilk gömleğe uzanıyorum ve ona veriyorum.

"Güvendesin,

Mishka. Ben buradayken kimse sana zarar veremez."

Asya'nın dudaklarının kenarları hafifçe kalkıyor ve yavaşça elini bırakıyor.

Her şeyi denemesi yarım saatten fazla sürüyor ve sadece birkaç parça büyük geliyor. Bir kolumun altına sığan kıyafetleri topluyorum ve elini elime alarak soyunma odasından çıkıyoruz. Kasada ödeme yaparken arkamızdan kapının üzerindeki zillerin sesi duyuluyor. Tam zamanında arkamı döndüğümde gri takım elbiseli yaşlı bir adamın mağazadan içeri girdiğini görüyorum.

"Bay Morozov!" diye gülümseyerek bize doğru yürüyor. "Umarım alışveriş deneyiminiz istediğiniz gibi geçmiştir?"

Asya kaskatı kesiliyor, eli benimkini deli gibi sıkıyor. Ona baktığımda gözlerinde dehşetle butik müdürüne baktığını görüyorum.

"Gel bebeğim," diyorum kolumu ortasına dolayarak. Ayağa fırlıyor ve tanıdık bir pozla kollarını ve bacaklarını sıkıca sarıyor.

"Her şey hoşunuza gitti mi?" diye soruyor aptal bize yaklaşırken. "Ben özellikle-"

Boştaki elimle mağaza müdürünü gömleğinin yakasından tutarken, diğer elimle Asya'yı destekliyorum. Onu sarsarak kasanın yanındaki beton direğe çarpıyorum.

"Sana ne dedim ben?" Yüzüne doğru havladım. "I .

. . Ben . . . lütfen!"

"Biz gidene kadar buraya sadece bir kişinin, bir kadının girebileceğini söyledim." Onu tekrar sütuna doğru itiyorum, sonra iyi bir önlem için bir kez daha. "Sen lanet bir kadın mısın?"

"Hayır ... lütfen ..."

"Hayır. Değilsin!" Şak diye söyledim.

Parmaklar saçlarımda, tellerin arasından geçiyor. Bir kez. İki kez. Başımı hafifçe yana çeviriyorum ve yanağım Asya'nınkine değiyor.

"Kötü bir niyeti yoktu," diye fısıldıyor kulağımın dibinde.

"Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşelidir," diyorum. "Bu sözü biliyor musun?"

"Evet." Saçımı bir kez daha okşadı. "Bu hem doğru hem de aptalca. Bırak adamı gitsin."

"Kimse sizi korkutup ceza almadan kurtulamaz." Mağaza müdürünün gömleğindeki tutuşumu bırakıyorum ve çantalarımızı almak için tezgâha dönmeden önce ona elimi geri atıyorum.

Asya'yı kucağıma alıp mağazadan çıkıyorum ve onu iki blok ötedeki binama kadar taşıyorum. Yanımızdan geçen birkaç kişi bize şaşkın şaşkın bakıyor ama yüzümdeki kızgın ifadeyi görünce hemen başlarını çeviriyorlar. Asya'nın gerginliğinin çoğu butikten çıktıktan kısa bir süre sonra azaldı, ama yüzünü boynumun kıvrımına sokmaya devam ediyor, kolları ve bacakları tüm gücüyle bana tutunuyor. Aptal orospu çocuğu.

onu korkuttuğu için boynunu kırdı. Hâlâ o kadar öfkeliyim ki, arkamı dönüp aynı şeyi yapma isteğime direnmek zorundayım.

Binama vardığımızda lobideki güvenlik görevlisine başımı bile sallamıyorum, doğrudan asansöre yöneliyorum ve dirseğimle üçüncü katın düğmesine basıyorum. Evime girer girmez çantaları yere bırakıp oturma odasına doğru yürüyorum. Kanepeye oturduğumda Asya hâlâ vücuduma yapışmış durumda.

"Bırakabilirsin, Mişka," diyorum ve avucumu saçlarında gezdiriyorum.

Sadece başını sallıyor ve yüzünü boynuma daha fazla bastırıyor. Yumuşak bir iç çekiyor ve sonra tenimde ıslak bir şey hissediyorum.

"Lütfen üzülme bebeğim."

Asya derin bir nefes alıyor ve eğilip bana bakıyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, gözleri kızarmış ve şişmiş. Ama üzgün görünmüyor. Çok kızgın görünüyor.

"Bundan çok sıkıldım," diyor dişlerinin arasından ve ceketimin önünü tutuyor. "Çok. Lanet. Bıktım."

"Biliyorum."

Elleri ceketimi bırakıyor ve yüzümü avuçlarının arasına alıp gözlerimin içine bakıyor. "Alışveriş merkezine gitmek istiyorum."

Bakışlarımız kilitlendi. Gözlerinin karanlık derinliklerinde boğulacakmışım gibi hissediyorum, doğru düşünmemi zorlaştırıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Asya."

"Bu şekilde yaşayamam. En basit şeyler yüzünden panikleyerek. Burada, senin evinde saklanarak." Elleri başımın arkasına gidiyor, saç tellerimi parmaklarının arasından geçiriyor. "Hayatımı geri istiyorum. Kendimi geri istiyorum."

Son cümlesi zar zor duyuluyor. Elimi kaldırıyorum ve başparmağımla yanaklarındaki gözyaşlarını siliyorum. "Tamam."

Asya başını sallıyor ve gözleri dudaklarıma kayıyor. Elleri hâlâ saçlarını tarıyor. Ben izlerken derin bir nefes alıyor ve öne doğru eğiliyor. Beni öpecek. Tanrım, günlerdir onu öpmeyi düşünüyor, bu fikri aklımdan geçirdiğim için kendimden nefret ediyordum. O çok genç ve

Çok incindim. Beni öpmesine izin vermek, travma geçirmiş bir kıza asılmaktan daha iyi olmazdı.

"Asya," diye fısıldıyorum. "Lütfen yapma bebeğim."

Paşa'nın sözlerini duyunca vücudum kaskatı kesildi. Başımı kaldırdığımda gözlerinin beni endişeyle izlediğini görüyorum. Ağzımla onunki arasında sadece birkaç santim var. Acele edersem, o istemese bile hızlı bir öpücük çalabilirim.

Ama bu düşünce aklıma girer girmez, bir başkası onu takip ediyor. Hayır, isteğiniz dışında sizden bir şey alınmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bunu ona yapamam.

"Neden olmasın?" diye sordum. "Bozuk mal istemiyorsun, sorun bu mu?"

Paşa'nın gözleri açılıyor ve hemen ardından eli havaya kalkıp çenemi tutuyor. "Sakin bir daha böyle bir şey söyleme," diyor dişlerinin arasından. "Asla."

"O zaman neden, Pasha? Seni öpmek istemem kötü bir şey mi?" Aramızdaki mesafeyi kapatmak niyetiyle eline doğru eğildim ama buna izin vermedi.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor, burun delikleri açılıyor. Sol eliyle beni kendisinden uzak tutarken, sağ elinin hâlâ yanağımı okşadığının farkında olup olmadığını merak ediyorum. İç çekiyorum ve saçlarını bırakarak doğruluyorum.

Cebindeki telefon çalar. Telefona uzanıp kulağına götürüyor ve karşı taraftaki kişinin ne dediğini dinliyor. Diğer uçtan gelen zayıf sesi duyabiliyorum. Erkek ve tedirgin bir sesi var ama Rusça konuştuğu için ne dediğini anlayamıyorum.

"Geleceğim," diye İngilizce cevap veriyor Pasha, sonra telefonu kapatıyor. "İşe gitmen mi gerekiyor?"

"Evet. Bratva'nın kulüp işlerinden sorumluyum. Birkaç saat içinde döneceğim," diyor. "İyi olacak mısın?"

Gitmesini istemiyorum ama yine de başımı sallıyorum.

"Yiyecek bir şeyler sipariş ettim; onları ön kapıya bırakacaklar. Yemek yaptıktan sıkıldıysan, sokağın karşısındaki restorandan senin için bir şeyler sipariş edeceğim." Parmağının ucuyla çenemin kenarını okşuyor. "Ama akşam yemeği için bir şeyler yapmak istiyor ve ne yapacağına karar veremiyorsan, yatak odasındaki komodinin üzerinde bir dizüstü bilgisayar var. Hızlı yemekleri Google'da ara ve nasıl yapıldığını bildiğin ilk yemeği seç. Tamam mı?"

Tekrar başımı sallıyorum. Çenemi bırakmıyor. Onun yerine parmakları çenemden enseme doğru ilerliyor ve orada saçlarıma gömülüyor.

"Yatak odasındaki şifonyeri boşalttım, yeni kıyafetlerini oraya koyabilirsin."

Dolabındaki takım elbiseleri gördüğümde çıldırdığımı fark etti. "Gerçekten gitmen gerekiyor mu?"

"Uzun sürmez." Duvardaki saate bakıyor. "Kulüp saat onda açılmadan önce Kostya ile bazı evrak işlerini halletmem gerekiyor. On buçukta dönmüş olurum."

"Saati indirebilir misin?"

Paşa bana bakıyor ve gözlerindeki soruyu görebiliyorum. "Ben miyopum," diyorum.

Ensemdeki eli tekrar çeneme gidiyor ve başımı yukarı kaldırıyor. "Neden bana söylemedin?"

Omuz silkiyorum.

"Gözlük mü yoksa lens mi kullanıyorsun?" "Gözlük. Lensler gözlerimi tahriş ediyor."

Diğer eliyle yüzümü kavırıyor ve avucunu yukarı doğru kaydırarak başparmaklarını kaşlarımın ve gözlerimin altındaki hassas derinin üzerinde gezdiriyor. "Yarın alışveriş merkezine gittiğimizde sana gözlük alırsın."

Yüzümü bırakıyor ve kol saatini çıkarıyor. "Bu işe yarar mı?" diye soruyor.

Elime tutuşturduğu pahalı altın saate bakıyorum. Onun tenine dokunduğum için hâlâ sıcak. "Evet," diye boğuluyorum.

"Tamam." Başını sallıyor. "Bir duş al. Üç çift pijaman var, hepsi aynı, yani seçmek zorunda değilsin. Yeni kıyafetlerini kaldır. Yemek ye. Beni bekle. Yatakta, kapının önünde yerde değil."

Kucağından inip gidişini izledikten sonra duş almak için banyoya giriyorum.

* * *

Elimdeki kol saatini sıkıyorum. Saat on bir buçuk. İki buçuk saattir yatakta oturmuş bu şeye bakıyorum ve her geçen dakika midemdeki panik daha da artıyor.

Bir saat içinde Paşa'nın yapmamı söylediğı her şeyi yaptım, tavuklu risotto hazırlamak da buna dahildi. Google aramamda karşıma çıkan ilk yemek buydu. Yemek yapmak genellikle evde benim görevimdi. Yemek yapmayı çok severim, bu nedenle deniz ürünleri dışında hemen her şeyi hazırlayabilirim. Ellerimdeki kayganlık hissi beni her zaman ürkütmüştür, bu yüzden Arturo bu işten sorumluydu. Kardeşim harika bir aşçıdır ve bana her şeyi o öğretti. Sienna'yı da öğrenmesi için ikna etmeye çalıştı ama kız kardeşim her şeyi yaktı. Tahminimce hem yemek yapıp hem de sosyal medyada düzinelerce fotoğraf paylaşamazdı.

Saate tekrar baktım. Gece yarısına yirmi var. Nerede bu adam?

Bölüm 9

Üç saat önce

Herkes bakıyor. Kulübün arka girişindeki iki güvenlik görevlisi. Masaların etrafını paspaslayan temizlikçi kadın. Barmen. Onları görmezden geliyorum ve dans pistine bakan idari alanlarımızın bulunduğu galeriye çıkan dar merdivenleri tırmanıyorum.

İki güvenlik görevlisinin ekranların önünde eğilmiş kamera görüntülerini izlediği odadan geçip ofisime giriyorum. Kostya masamın arkasında oturmuş, monitöre bakıyor ve öfkeyle fareye tıklıyor. Masanın üstü tamamen kâğıtlarla kaplı. Yan tarafta iki boş kahve fincanı ve yarısı yenmiş, kırıntıları etrafa saçılmış bir sandviç var.

"Tam bir domuz." Başımı sallıyorum.

"Tatil yapmak için en kötü zamanı seçtin," diye mırıldanıyor ve fareye vurmaya devam ediyor. "İçki tedarikçileriyle olan sözleşmelerin yenilenmesi gerekiyor. İki garson hasta ve bir diğeri de doğum iznine ayrılıyor. Güvenlik sistemi dün iki kez çöktü. Sipariş vermeyi unuttum..." Başımı kaldırıp beni tepeden tırnağa taradı. "Sen de kimsin ve Pavel'e ne yaptın?"

Masanın üzerindeki dağınıklığa doğru başımı sallıyorum. "Şunu temizle de oturup başka neleri mahvettiğini görebileyim."

"Kot mu? Gerçekten mi? Bir de kapüşonlu mu?" Kaşlarını kaldırıyor, sonra da kahkahayı basıyor. "Pasha, tatlım, iyi misin?"

"Çok komik. Kalk ayağa."

"Yuri aradı," diyor ve bardakları topluyor. "O hapları temin eden adamı bulmuşlar. Onu buraya getiriyor."

"Güzel." Oturdum ve masanın üzerine serpiştirilmiş sözleşmeleri gözden geçirdim. Bazılarının üzerinde yuvarlak kahverengi lekeler var. "Onları aşağıda bekle ve geldiklerinde adamı arka odaya götür."

"Tamam. Başını kontrol etmesi için doktoru aramamı istemediğine emin misin?"

"Siktir git, Kostya."

Alt katta silah sesleri patladığında Kostya'nın yaptığı dağınıklığı neredeyse bitirmiştım. Çekmeceden silahımı kaptığım gibi gözetleme odasına koşuyorum.

"Neler oluyor?" Bağırıyorum.

"Yuri ve iki asker iki dakika önce yanlarında bir adamı sürükleyerek geldiler. Şu araçlar da peşlerinden geldi," diyor güvenlik görevlisi ve arka sokağı gösteren ekranı işaret ediyor. Renkli camlı iki araba hemen köşeye park etmiş. "Sekiz kişi dışarı çıktı, korumaları öldürdü ve kulübün içine girdi."

"Dimitri'yi ara. Ona desteğe ve doktora ihtiyacımız olduğunu söyle. Sonra aşağı in. Şimdi!" Aşağıdan silah sesleri gelmeye devam ederken ben kapıya doğru koşuyorum.

Dans pisti kanla kaplıdır. Üç düşman ortada yere yığılmış ve iki adım ötede bir garsonun cesedi yüzü yere dönük bir şekilde yayılmış. Odanın karşısında iki ceset daha var, muhtemelen Yuri ile birlikte gelen askerler. Kostya barın arkasına çömelmiş, girişin yakınındaki iki adama ateş ediyor. İlkine nişan alıyorum ve onu kafasından vuruyorum. Diğeri bana doğru dönüyor ama Kostya'nın kurşunu boynuna isabet edince düşüyor.

"Gerisi?" Merdivenlerden aşağı koşarken bağırıyorum.

"Arka tarafa gittiler." Kostya barın üzerinden atlar ve depo alanına giden koridora doğru koşar. "Yuri orada yalnız!"

Kostya'nın peşinden koşarken silah sesi duymuyorum. Bu hiç iyi değil. O sola dönüyor ve ben de birkaç adım geriden takip ediyorum. Aynı anda arka odaya daldık, silahlarımız havadaydı.

Düşmanlardan biri temizlik malzemelerinin bulunduğu metal dolabın yanında yüzükoyun yerde yatıyor. Sağ tarafta iki adam daha var. Biri açıkça ölmüş, alnında bir delik var. Üstündeki duvarda büyük kırmızı bir leke var. Yanındaki hâlâ hayatta ama kalçasından ve omzundan vurulmuş. Ona doğru yürüyüp silahını ve yoldaşınınkini alıyorum. Kargo pantolonlu ve kareli gömlekle başka bir adam yere yığılmış, sırtında birkaç kurşun yarası var. Elleri bağlı. Muhtemelen uyuşturucuyu temin eden adam.

"Yuri!" Kosta arkamda bir yerden bağıyor. Dönüyorum ve içimi bir ürperti kaplıyor.

Yuri sırtını duvara dayamış yerde oturmaktadır. Tüm gövdesi kan içinde. Koşarak Kostya'nın yanına diz çöküyorum, o da gömleğini çıkarıp Yuri'nin karnındaki yaranın üzerine bastırıyor. Ben de kapüşonumu çıkarıp paketliyorum ve Yuri'nin göğsünün ortasındaki diğer yaraya bastırıyorum. Kostya'nın Yuri'nin karnının üzerindeki beyaz gömleği çoktan ıslanmış ve parmaklarının arasından kan sızıyor.

"Doktor nerede lan!" diye bağırdım ve Yuri'yi ensesinden tuttum. "Yuri! Gözlerini aç!"

Gözleri yavaşça aralanıyor ama bakışları odaklanamıyor. "Bizimle kal! Yuri! Doktor geliyor," diye bağıyorum.

Bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor ama çok silik.

"Yapma." Boynunu sıkıyorum. "Doktor seni iyileştirdiğinde konuşuruz."

Yanımda Kostya telefonunu çıkarıp arıyor. Yüce Tanrım, çok fazla kan var. Ellerimi dikkatlice Yuri'nin göğsünde ve yanlarında gezdiriyorum ve kalçasının üzerinde başka bir yara buluyorum.

"Lanet olsun." Çılgınca tişörtümü çıkarıp yaranın üzerine bastırıyorum. "Yuri, hayır. Gözlerini kapatma. Bizimle kal."

Sıg bir nefes alıyor ve elini kaldırıp üst kolumu tutarak beni kendine doğru çekiyor.

"Arnavutlar," diyor kulağımın dibinde, sonra öksürüyor. "Birbirleriyle konuştuklarını duydum."

Kolumdaki tutuş gevşiyor ve Yuri'nin eli yere düşüyor. Koyu mavi gözleri hâlâ bana bakıyor ama cam gibi. Ağzının kenarlarından iki damla kan süzülüyor.

"Yuri!" Yüzüne doğru bağıryorum. "Sakın üzerimde ölmeye kalkma! Yuri!" "Pasha," diyor Kostya. "O gitti."

Hayır! Yuri bana bildiğim tek aileyi, Bratva'yı verdiği için sorumlu. O gidemez.

"Yuri!" Onu salladım.

"Pavel, dur," diyor sert bir ses arkamdan ve başımı kaldırdığımda doktorun orada dikildiğini görüyorum.

"Geç kaldın!" Bağıryorum.

"Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu," diyor Doc, başıyla yeri işaret ederek. "Çok fazla kan kaybetti."

Yuri'yi yavaşça yere yatırdım, ayağa kalktım ve odanın diğer ucuna doğru yöneldim. Yaşayan tek Arnavut'u boynundan yakalayıp tüm gücümle yüzüne yumruk atıyorum.

"Neden?" Soruyorum, sonra tekrar yumrukluyorum. "Neden buradaydın?" "Davis'ten kurtulmak için," diye mırıldandı.

Kafasını tekrar yumrukladım. Ve tekrar. "Pasha! Bu kadar yeter!"

Kostya'nın bağırıışlarını duymazdan geliyorum ve kan kokusu burun deliklerimi işgal ederken o orospu çocuğuna vurmaya devam ediyorum. Biri beni itip kakarak uzaklaştırmaya çalışıyor ama ben onları silkeleyip yumruklarımı Arnavut'un suratına indirmeye devam ediyorum, ta ki suratından geriye sadece kan ve kırmızı bir et yığını kalana kadar.

İşim bittiğinde cesedin yere düşmesine izin veriyorum ve dolaplardan birine yöneliyorum. İki beyaz keten masa örtüsü çıkarıp doktorun Yuri'nin cesedinin yanında diz çöktüğü yere götürüyorum. Biriyle arkadaşımın yüzündeki kanı siliyorum, sonra gözlerini kapatıp dikkatlice temiz çarşafla örtüyorum.

"*Prashchay, bratan,*" diyorum, sonra dönüp kapıya doğru ilerliyorum, Kostya'nın yanından geçiyorum.

Kostya çıplak ellerimle öldürdüğüm adamın cesedine bakarak, "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Kusacağım."

Ofisime döndüğümde mini bardan bir votka alıyorum ve doğrudan şişeden büyük bir yudum alıyorum. Tadı hatırladığımdan daha da berbattı. Minibarın yanındaki koltuğa oturup bir firt daha çekiyorum. En son ne zaman sarhoş olduğumu hatırlamıyorum.

Aşağıda biri bağılıyor. Görünüşe göre Roman geldi. Şişeyi kaldırıp tekrar içiyorum. Beş dakika sonra, daha fazla gürültü-bir şeyler kırılıyor. Sanki biri mobilya parçalarını etrafa fırlatıyor. Daha fazla bağırış.

"Dimitri!" Roman kükrer "Angelina'yı telefona bağla. Hemen!"

Görünüşe göre Sergei de burada. Elimde şişe, ayağa kalkıyorum ve aşağıdaki manzaraya bakmak için cam duvara doğru yürüyorum. Sergei dans pistinin ortasında duruyor, elinde kırık bir bar taburesini tutuyor. Roman ona dönüktür, avucunu kardeşine doğru uzatmıştır ve her an tabureyi Roman'ın kafasında parçalayacakmış gibi görünen Sergei'ye bir şeyler söylemektedir. Dimitri onlara yandan yaklaşıyor, uzattığı elinde bir telefon tutuyor. Sergei'nin kafası telefona doğru kayar, bakışları cihaza odaklanır. Tabure yere düşer.

Sergei telefonu Dimitri'nin elinden alır, kulağına dayar ve birkaç dakika dinler. Daha sonra telefonu Dimitri'ye geri atar ve oradan ayrılır.

Muhtemelen kalıp yardımına ihtiyaçları olup olmadığına bakmalıyım ama bu fikri midem kaldırmıyor. Yuri öldü. Hayatının son birkaç saniyesinde bana bakarken gözlerindeki ifade hayatımın geri kalanında aklımdan çıkmayacak. Başımı sallıyorum ve yangın merdivenine doğru yola çıkıyorum.

Kostya'yı arka çıkışa yakın bir yerde duvara yaslanmış buluyorum. Önce bana, sonra da elimdeki şişeye bakıyor.

"Ne zamandan beri alkol kullanıyorsun?" diye soruyor.

"Bugünden beri." Başımı arabasına doğru eğdim. "Bir araca ihtiyacım var."

Evime doğru yarım saatlik yol boyunca hiç konuşmuyoruz, ikimizin de bakışları önümüzde uzanan caddeye sabitlenmiş durumda. Yine kar yağmaya başladı ve ben kendimi gökyüzünden düşen beyaz tanelere takılmış buluyorum. Sanırım ben de artık karı sevmiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, koltuğumda geriye yaslanıyorum ve şişeden bir yudum daha alıyorum.

Ön kapı pat diye açıldı ve ben rahatlayarak nefes verdim. O geri döndü. Bir an sonra yere bir şey düştü.

"Pasha?" Bağırıyorum.

Sesini duymadan önce birkaç saniye sessizlik oluyor. "Benim, Mishka." Sesi tuhaftı. Boğuk.

Yatak odasına gelmesini bekliyorum ama gelmiyor. Açık kapıya bakıyorum.

Kapı. Sonra bir cam kırılma sesi ve bir gümbürtü duyulur.

"Pasha?"

Bir şey yok. Gerginim. Bir şey oldu. Battaniyeyi atıyorum, Onu aramaya niyetlendim, ama kendimi hareket ettiremiyorum. Onu yatakta beklememi söyledi. Burada kalmalı mıyım? Yoksa gidip ne olduğuna mı bakayım? Karar veremiyorum.

"Pasha?" Tekrar sesleniyorum. Cevap yok.

Ellerim titremeye başladı. Kötü bir şey oldu. Bunu biliyorum çünkü bu ona hiç benzemiyor. Yatağın kenarına doğru ilerliyorum ve mide bulantısı boğazımı tırmalarken ellerimdeki titreme şiddetleniyor. Yataktan ayrılma düşüncesi bile ağlama isteği uyandırıyor. Çarşafı parmaklarımla kavrayıp sıkıyor ve safrayı yutmaya çalışıyorum.

Sonunda yatak odasına doğru son sürat koşarken dirseğimi kapı eşiğine çarptım. Mesafeyi yanlış hesaplamışım. Acıyı görmezden gelerek oturma odasına daldım.

"Pasha?"

Köşedeki lamba yanıyor ve odayı loş, alacakaranlık bir ışıltıyla aydınlatıyor. Ön kapı ardına kadar açık duruyor. Kapının yanındaki dar masa

Pasha'nın anahtarlarını bıraktığı yer yere devrilmiş. Görünürde yok.

Devrilmiş konsola doğru yöneliyorum ve çıplak ayaklarımın altında yerde ıslak ve yapışkan bir şey hissediyorum. Işık düğmesinin yakın olduğunu biliyorum, bu yüzden avucumla duvarı yoklamaya başlıyorum. Yeterli ışık olmadığında görüşüm daha kötü oluyor. Hem düğme hem de duvar beyaz olduğu için fark etmem zorlaşıyor. Bulduğumda ışıkları açıp etrafa bakıyorum.

Paşa mutfakta yerde oturuyor, sırtını fırının kapağına yaslamış. Gözleri kapalı. Her yerde cam parçaları var ve havada alkol kokusu var.

"Pasha?"

Gözlerini açıyor ve başını yana eğerek bana bakıyor. "Geç kaldığım için özür dilerim."

Cama basmamaya dikkat ederek mutfağa geçiyorum ve bacaklarının arasına çömeliyorum. Kendisi gibi görünmüyor. Saçları dağınık ve üzerinde sadece kot pantolon var. Çıplak göğsüne kurumuş kana benzeyen bir şey sıçramış.

Ve sarhoş olduğuna eminim. Uzanıp yüzünü avuçlarımın içine alıyorum.

"Ne oldu?" diye sordum.

Gözlerini kapatıyor ve alnı alnıma değene kadar öne eğiliyor. "Biri öldü, Mishka," diye fısıldıyor.

Ellerimi koyu sarı saçlarında gezdiriyorum. Saç tellerinden biri öne, gözünün üzerine düşmeye devam ediyor.

"Kim?" Bir tutam saçı çekmeye çalışıyorum ama yine yüzüne geliyor.

"Yuri. Bratva'nın infazcılarından biri. Bir arkadaş." "Ne oldu?"

"Üç hafta önce kulübümüzde uyuşturucu -hap- satan bir adam yakaladık. Senin üzerinde kullanılan maddeyle aynıydı. Yuri hapları temin eden adamı buldu ve sorgulanmak üzere kulübe getirdi."

"Bazı cevaplar aldın mı?"

"Hayır. Bir grup adam onları takip etti ve ateş ederek içeri daldılar. Beş adamımızı öldürdüler, sonra da Yuri'nin mahkûmla birlikte olduğu arka tarafa gittiler." Başını sallıyor. "İkisini de öldürdüler."

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum ve öne doğru eğilip alnının ortasına bir öpücük konduruyorum. "Çok çok üzgünüm."

Sonra bana bakıyor, gözlerimiz çok yakın ve ben onun gözlerine bakarken kalbim çarpıyor. Sanki bir kelebek göğsümün içine hapsolmuş gibi hissediyorum. Onu öpmek ya da yapabileceğim herhangi bir şekilde rahatlatmak istiyorum. Onun benim için yaptığı gibi. Ama bunu hoş karşılayacağından emin değilim. Onun yerine parmaklarımın tersiyle yanağını okşuyorum.

"Hadi yatağa gidelim, Pasha."

Derin bir nefes alıyor ve beni de yanına çekerek yavaşça ayağa kalkıyor. İkimiz de ayağa kalktığımızda cam kırıklarıyla kaplı mutfak zeminine bakıyor.

"Kahretsin. Lütfen bana kendini kesmediğini söyle." "Ben iyiyim. Hadi gidelim."

Pasha'nın bakışları çıplak ayaklarıma düşüyor. "Ayak parmaklarımın üstüne bas." "Neden?"

"Ben bu durumdayken seni taşımanın akıllıca olacağını sanmıyorum, Mişka."

Kendi başıma dönebileceğimi söyleyecektim ama fikrimi değiştirdim. Kollarımı Pasha'nın beline dolayarak sağ ayağımı onun ayakkabısının üzerine koyuyorum, sonra sol ayağımı. Sol eli sırtıma kayıyor ve beni vücuduna daha da yaklaştırıyor.

"Yavaş gideceğiz," diyor. "Sıkı tutun."

"Tamam," diye mırıldanıyorum ve yanağımı göğsüne bastırıyorum. Muhtemelen yüzüm kan içinde kalacak ama umurumda değil.

Paşa boştaki eliyle tezgâhın yan tarafını kavrar ve bir adım öne çıkar. Sonra bir adım daha. O mutfağa doğru yürürken kendimi onun bedenine bastırıyorum. Cam kırıkları her adımda ayakkabılarının tabanı altında kırılıyor. Oturma odasına ulaştığımızda avucunu duvara dayıyor ve bana bakıyor. Mutfaktan bu kadar uzakta cam yok ama ayaklarımı onunkilerin üstünden çekmiyorum. Onun yerine belini sıkıyorum.

Daha sıkı. Aramızda bir şeyler geçiyor, sanki kelimeler konuşulmadan bir alışveriş gibi. Bana sessizce onu bırakmamın güvenli olduğunu söylüyor, ama ben artık onu tutmaya gerek olmasa bile bırakmayacağımı söylüyorum. Pasha sanki sözsüz cevabımı kabul etmiş gibi başını sallıyor ve bizi yatak odasına kadar yürütmeye devam ediyor.

Yatağa ulaştığımızda belini bırakıyorum ve yorganın altına giriyorum. Yorganın köşesini kaldırarak başımın yanındaki yastığı okşuyorum. Paşa birkaç dakika beni izliyor, sonra ayakkabılarını çıkarıp yanımdaki yorganın altına giriyor.

"Bana arkadaşından bahset," diyorum ve onun yanına sokuluyorum. "Nasıl biriydi?"

"Yuri ile on yıl önce tanıştım. Dövüşlerimden birine geldi. Maç bittikten sonra bana yaklaştı ve enerjimi ve yeteneklerimi başka bir yere odaklamak isteyip istemediğimi sordu."

"Kavga mı?" Ben soruyorum.

Sessiz duraklama neredeyse bir dakika sürüyor. "Bratva'ya katılmadan önce yeraltı maçlarında dövüşerek para kazanıyordum," diyor sonunda. Yüzünü göremiyorum ama sesi kısık. Hayatını nasıl kazandığı yüzünden onun hakkında daha az şey düşüneceğimden mi endişeleniyor?

Elimi göğsünün ortasına bastırıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. "Yuri seni Bratva için mi işe aldı?"

"Evet. Piyadelerden sorumluydu. Üç yıl sonra, kulüpleri yöneten adam öldürüldüğünde, pakhan üç parçalı takım elbiselerimin diğer askerleri huzursuz ettiğini söyleyerek beni bu göreve terfi ettirdi. Ama Yuri her zaman etrafımdaydı ve çocuklarla dışarı çıkmam için beni rahatsız ediyordu. Gevşemem gerektiğini söylüyordu."

"Peki sen yaptın mı? Tavsiyesine uydun mu?"

"Hayır. Ben pek insan sever biri değilim, Mishka."

Evet. Ben de öyle bir izlenim edindim. Elimiyi yukarı kaldırıyorum ve parmaklarımı başının arkasındaki saçların arasından geçiriyorum. Aklıma bir melodi geliyor. Yanni'den "The Rain Must Fall". Yavaş ve hüzünlü. Huzur verici. Parmaklarımı Pasha'nın saçlarından geçirirken melodiyi mırıldanıyorum.

"Neden burada kalmama izin verdin?" diye sordum.

Paşa iç geçiriyor ve çenesini başımın üstüne koyuyor. "Bilmiyorum. Neden kalmak istedin?"

Haftalardır kendime bu soruyu soruyorum. "Ben de bilmiyorum."

Bölüm 10

Asansör kapısı önümde beliriyor ve umutsuzca içimde oluşan paniği kontrol etmeye çalışıyorum. Başarısız oluyorum.

"Elimi bırakma," diye fısıldıyorum boğazıma safra kaçarken.

"Bırakmam," diyor Pasha yanımda.

Alışveriş merkezinin zemin katına ulaştığımızı gösteren bir ding sesi duyuldu. Kapılar açılıyor. Etrafta dolaşan insanları görür görmez hızlı bir adım geri çekiliyorum. Pasha'nın eli yana doğru fırlıyor ve kapıyı kapatmak için düğmeye basıyor.

"Bunu yapabilirsin, Mishka," diyor. "Ama hazır değilsen, gelecek hafta tekrar deneriz."

Hayır, hazır değilim. Asla hazır olacağımı sanmıyorum. Ama yine de yapıyorum. Ve bugün yapıyorum.

"Kapıyı açın lütfen," diye mırıldandım ve Paşa'nın elini sıktım.

İlk dakikalar en kötüsü. Saat erken, bu yüzden alışveriş merkezi hiç kalabalık değil, ama yine de sadece burada olduğum için boğulacakmışım gibi hissediyorum. Bu kadar kapalı bir alanda insanların görüntüsü, çıkardıkları sesler, bakışları, her şey çok fazla geliyor. Pasha elimi geri sıkıyor ve bir adım öne çıkıyor.

Birisi gülüyor. Daha uzaktalar, koridorun sonundalar ama sanki hemen yanımdalarmış gibi geliyor. Yere vuran ayak sesleri ve rastgele konuşmalar kulaklarımda yankılanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve nefesimi tutuyorum. Yüzüme hafif bir dokunuş oluyor, Paşa'nın parmağının ucu çenemin çizgisini takip ediyor. Bir nefes daha alıyorum ve gözlerimi açıyorum. Önümde duruyor, geniş çerçevesiyle kalabalığın görüşünü engelliyor.

"Sorun yok bebeğim," diyor. "Ben buradayken kimse sana zarar veremez. Sadece gözlerimin içine bak."

Elini enseme götürüyor ve beni de yanına çekerek geriye doğru bir adım atıyor. Bakışlarını bırakmadan bir adım öne çıkıyorum. Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. Bir adım daha atıyor, sonra bir adım daha. Ben de onu takip ediyorum. İnsanları hâlâ duyabiliyorum ama sesler artık beni o kadar da rahatsız etmiyor çünkü tüm dikkatim önümdeki adama odaklanmış durumda.

Kimsenin Pasha'ya güzel diyeceğini sanmıyorum. Yüzündeki çizgiler çok sert. Sağ kaşı ince bir yara iziyle ikiye ayrılmış. Burnu çok büyük ve hafif çarpık. Size çıkma teklif etmek isteyeceğiniz bir adama değil, karanlık bir sokakta yürürken yanınızda olmasını isteyeceğiniz birine benziyor. Yine de biri bana mükemmel bir erkeğin nasıl görünmesi gerektiğini sorsa, önümde duranı işaret ederdim.

İki adım daha. Onun hızına yetişiyorum. Göz ucuyla, yüzlerinde şaşkınlıkla bize doğru bakan insanlar görüyorum. Birkaç adım daha ve Pasha duruyor.

"Buradayız." Paşa sağındaki dükkâna doğru başını sallıyor. Yan tarafa hızlıca bir göz atıyorum. Optik perakendecisi.

"Şimdi içeri girmek ister misin, yoksa geri dönmemizi mi tercih edersin? Sonra?" diye soruyor.

"Şimdi." Başımı salladım ve ona doğru bir adım daha atarak önümü onunkine göre şekillendirdim.

Eli boynumdan saçlarıma doğru kayıyor ve vücudunun sıcaklığının benimkine sızdığını hissedebiliyorum. Daha fazlasını istiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. Avucumu kaldırıp göğsünün ortasına yerleştiriyorum. İnsanlar yanımızdan geçiyor, bazıları yolumuza çıktığımız için homurdanıyor ama ikimiz de hareket etmiyoruz. Paşa'nın başı hafifçe eğiliyor ve ben nefesimi tutuyorum, beni öpecek mi diye merak ediyorum. Öpmedi.

Onun yerine saçımı bırakıyor ve bir adım uzaklaşıyor.

"Gidip sana gözlük bulalım," diyor ve dükkâna giriyor.

Pasha'nın yanında durmuş, mağaza görevlisine yeni gözlüğüm hazır olduğunda teslim edebilmesi için adresini verirken bir adam mağazaya giriyor ve güneş gözlüğü rafına doğru yöneliyor. Kulağına bir telefon tutmuş, biriyle konuşuyor. Gözlerim elbise pantolonunu ve beyaz gömleğini gözden geçiriyor ve parlak kırmızı kravatında duruyor. Başka tarafa bakmalıyım. Dönüp başka bir şeye odaklanmalıyım. Ama yapamıyorum. Gözlerim boynundaki kırmızı kumaşa yapışmış gibi hissediyorum. Müşteri tarafından üzerimde kullanılan kravat kırmızıydı. Alt dudağımı acıyana kadar ısırıyorum ve Paşa'nın elini sıkıyorum.

"Mishka? İyi misin?"

Gözlerimi kapatıyorum, boynumdaki kravatı umutsuzca pençelerken bedenimin yatağa bastırıldığı anıyı bastırmaya çalışıyorum. Nefes alışım hızlanıyor. Daha sık. Yeterince hava alamıyorum. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

"Asya?" Paşa kolunu belime doluyor ve bakışlarımı takip ederek arkasını dönüyor. Kravatlı adam hâlâ güneş gözlüğü rafının yanında duruyor ve vitrinlere göz atıyor.

"Burada bekle bebeğim," diyor Pasha kulağımın dibinde ve beni tuttuğu yerden bırakarak adama doğru yürüyor.

Adamdan gitmesini isteyeceğini düşünmüştüm. Bunun yerine Paşa adamın gömleğinin arkasından tuttu ve onu kapıya doğru itti. Adam çırpınıyor, bağırıyor.

Pasha ona aldırıyor, adamın kolunu arkadan büküyor ve onu çıkışa doğru itmeye devam ediyor. Arkamdaki mağaza çalışanı bir çığlık atıyor ve muhtemelen güvenliği aramak için telefonu kapıyor. Ellerimi yumrukluyorum, bu kadar zayıf olduğum için kendimden nefret ediyorum, sonra derin bir nefes alıyorum ve mağazadan çıkıp Paşa'nın hala adamı gömleğinden tuttuğu yere doğru yürüyorum.

"Pasha," diye fısıldıyorum ve elimi koluna doluyorum. "Lütfen."

Bana bakıyor, adamı serbest bırakıyor ve itiyor. Adam tökezliyor, sonra arkasını dönüyor ve bize doğru küfürler savuruyor. Paşa ona doğru bir adım atıyor ama ben kolunu sıkıca tutuyorum.

"Lütfen, yapma," diyorum. "Hadi geri dönelim."

Elimi tutup bizi koridordan asansöre doğru götürmeden önce kravatlı adama birkaç saniye daha bakıyor.

Bir restoranın önünden geçerken, gözlerim işletmenin girişinin ötesindeki yükseltilmiş platformun üzerinde duran küçük nesneye takılıyor. Olduğum yerde duruyorum, ayaklarım yere sağlam basıyor gibi görünüyor ve alete bakıyorum.

Asya'nın dikkatini çeken şeye bakıyorum ve gözlerim duvarın yanındaki piyanoya takılıyor. Şu küçük versiyonlardan biri, beyaz ahşaptan yapılmış bir bebek kuyruklu piyanosu. Kapağı açık ve tuşların üzerindeki küçük sehpa birkaç müzik sayfası duruyor. Önündeki bank oturak boş.

Asya platforma doğru kararsız bir adım atıyor ve bir an duruyor. Bir an sonra beni de yanına çekerek hızla ilerliyor. Piyanoya ulaştığında elimi bırakıyor ve enstrümanın önündeki banka oturmak için tırmanıyor. En az beş dakika boyunca gözlerini tuşlara dikmiş bir şekilde orada oturuyor. Ben de ona yakın bir yerde duruyorum, bir yandan ona göz kulak olurken bir yandan da etrafımızı görebileceğim bir şekilde dönüyorum, her ihtimale karşı biri yaklaşıp gitmesini istemek gibi aptalca bir fikre kapılabilir. Garsonlardan biri kafasını kaldırıp bize doğru bir adım atıyor. Kollarımı kavuşturup ona doğru dönüyorum ve bakışlarımla bir şey söylemesi için cesaretlendiriyorum. Adam beni süzüyor ama hemen yaptığı işe geri dönüyor. Aferin ona.

Arkamdan tek bir nota çalıyor. Ardından bir başkası. Birkaç saniye sessizlik ve sonra bir melodi başlıyor. Arkamda yavaş bir tempoda alçak tonların bir kombinasyonu ortaya çıkarken vücudum taş gibi hareketsiz kalıyor. Melodi tanıdık geliyor. Popüler bir klasik parça ama hangisi olduğunu hatırlayamıyorum. Arkamı dönüp onun çalışını izlemek istiyorum ama dikkatini dağıtmaktan korkuyorum. Bunun yerine, etrafımızdaki masalarda oturan insanları izleyerek nöbet tutuyorum. Hepsini yaptıkları işi bırakmış, yemeklerini bırakmış, Asya'ya doğru bakıyorlar. Melodi bitiyor ama o başka bir melodiyle devam ediyor. Bunu biliyorum. "Yaban Arısının Uçuşu." İnanılmaz derecede hızlı. Sıradan bir kulak için bile amatör olmadığı açık.

Dürtüyle daha fazla mücadele edemiyorum. Onu çalarken görme ihtiyacı çok güçlü, bu yüzden arkamı dönüp bakıyorum. Üzerinde sadece düz mavi bir kot pantolon ve lacivert bir bluz olabilir ama sanki lanet olası bir konser salonundaymışım da yıldız bir piyanistin şovunu izliyormuşum gibi hissediyorum. Vücudunu tutuş şekli, tuşların üzerinde zarıfçe uçuşan ellerinin hareketleri ve duruşundaki güven çok çarpıcı. Ama beni en çok şaşırtan şey yüzündeki ifade. Neşe. Sevinç. Mutluluk. O kadar geniş gülümsüyor ki sanki tüm varlığı parlıyor. Hareket edemiyorum. Zor nefes alıyorum. Onu böyle görmek sanki onunla ilk kez tanışıyormuşum gibi. Bu maestro ile evimde kalmasına izin verdiğim, hala apartmanda beni takip eden, gömleğimin eteklerini elinde tutan korkmuş kız arasında hiçbir ortak nokta yok.

Onun bu yanının boğulduğunu düşündükçe içimde öfke kabarıyor. Onun ruhunu kıran insanlara bunu ödeteceğim. Kanla.

Asya melodiyi bitirip başını kaldırıyor ve gözleri benimkileri buluyor. Etrafımızda alkış kopuyor. İnsanlar bağırıyor, daha fazlasını istiyorlar. Gürültüyü duymazdan geliyor, yavaşça ayağa kalkıyor ve göz temasını kesmeden bana doğru yürüyor.

"Bana piyano çalabildiğini söylememiştin." Uzanıp saçının birkaç telini yüzünden uzaklaştırıyorum. Hâlâ platformun üzerinde duruyor, bu da bizi neredeyse aynı boyda yapıyor.

Asya sadece omuz silkiyor ve bir adım daha atarak önünü benimkine yapııştırıyor. Yüzlerimiz ancak birkaç santim aralıklı.

"Hangi parçaydı?" diye sordum. "İlk çaldığın."

"Beethoven." Elini kaldırıyor ve parmağının ucuyla çenemin çizgisini izliyor. "Adı 'Ay Işığı Sonatı'. Bana seni hatırlatıyor."

Sağ tarafımızdaki pencereden giren ışık saçlarını parlatıyor. Dudaklarında hâlâ küçük bir gülümseme var. Ellerimi siyah saçlarına gömme ve ağzımı onunkine yapıştırma dürtüsüyle savaşıyorum.

"Gitmeliyiz," diyorum ama arkamı dönmek için bir hamle yapmıyorum. "Neredeyse öğlen oldu. Kalabalık olacak."

Asya'nın eli yüzümden aşağı kayıyor, ceketimin kolunu sıyrarak parmakları benimkine dolanıyor. Onun teni, benimkine kıyasla çok yumuşak.

Avucumun sertliği.

"Yarın tekrar gelebilir miyiz?" diye soruyor gözlerimin içine bakarak. "Oynamayı özledim."

Sanki bana böyle bakarken ona hayır diyebilirmişim gibi. "Elbette, Mishka."

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor ve bana sıcaklığıyla yıkanmışım gibi hissettiriyor. Daha fazlasını istiyorum. Ondan daha fazlasını. Uzanıp ellerimi kalçalarına koyuyorum. "Zıplamak ister misin?"

Başını yana eğip bana bakıyor.

"Bir iş grubu gelmiş gibi görünüyor," diye yalan söyledikten sonra koridorun sol tarafına doğru başımı sallıyorum. "Az önce mağazalardan birine girdiler."

Asya'nın eli benimkini sıkıyor ve hemen ardından kollarıma atlıyor. Bacakları belime dolanıyor ve burnunu boynumun kıvrımına sıkıştırıyor. Etrafımızdaki insanların bakışlarını görmezden gelerek dönüp asansöre doğru yürüyorum, bir elimle Asya'yı kalçalarının altından destekliyorum, diğer kolum ortasına dolanıyor ve onu vücuduma sıkıca sarıyorum.

Ona yalan söylediğim için kötü hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Vücudunu bedenime bastırmaktan duyduğum tatmin, duyabileceğim her türlü pişmanlığı bastırıyor. Bencilce olduğunu biliyorum ama umurumda değil.

Bölüm 11

Buzdolabının içinde iki kutu süt var. Normal olan ve yağsız olan. Paşa genellikle sadece normal tam yağlı süt alır. Buzdolabının kolunu sıkıyorum ve rafta masumca duran kartonlara bakıyorum. Benimle alay ediyorlar.

Bu lanet olası süt!

Bir avuç sırtımın küçük kısmını okşuyor. "Sütle ilgili bir sorun mu var?" "Evet," diyorum lanet şeylere bakarak. "Bir alana bir bedava var mıydı?"

"Markette süte özel indirim var mı?"

"Hayır. Belki diğerinden daha çok seversin diye bu sefer de yağsız aldım." Pasha arkamda duruyor ve dirseğime dokunuyor, sonra elini ön kolumdan aşağıya, avuç içi elimin arkasına bastırana kadar takip ediyor. Yavaşça elimi süt kutularının olduğu rafa doğru kaldırıyor. "Hangisini istiyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Parmaklarım ilk kutunun tepesine değene kadar elimi biraz daha ilerletiyor. "Yağsız sütü hiç sevmedim. Tadı neredeyse su gibi. Ya sen?"

"Ben de yağsız olanı sevmiyorum." Aslında düşünmeden ağzımdan kaçırdım.

"İşte. O kadar da zor değilmiş." Elimini diğer süt seçeneğine götürüyor. "Bununla devam edeceğiz. Benim için de yulaf gevreği yapabilirsin."

Elini çekip benimkini karikatürün üzerinde bırakıyor. Onu aldım ve raftan indirdim. "En son yediğimizde tadının karton gibi olduğunu söylemiştin."

"Bir kez daha denemeye hazırım."

Arkamı dönüp ona bakıyorum, yeni gözlüklerimle onu odaklanmak için gözlerimi kısmak zorunda kalmadan net bir şekilde görmenin keyfini çıkarıyorum. Pasha'nın yüzünün her bir çizgisini yakalayabilmek, etrafımdaki diğer her şeyi çarpıcı detaylarla görebilmenin verdiği tatmini aşıyor.

Islak saçlarından birkaç tutam alnına düşmüş. Onları süpürmeye çalışıyorum ama gözlerinin üzerinden kaymaya devam ediyorlar.

"Saçını kestirmen gerek," diyorum bir kez daha denerken.

Paşa başını yana eğip bana bakıyor, sonra sol tarafındaki çekmeceyi açıyor. Çekmeceyi karıştırırken gözleri benimkilere kilitleniyor ve bir makas çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyor.

Kocamanlar, beyaz plastik sapları var. Onları makarna paketlerini ve diğer şeyleri açmak için kullanıyorum.

"Bunlar kâğıt makası," diyorum onlara bakarak.

"Biliyorum."

Saçını kesmemi istiyor. Bakışlarımı tekrar onun çarpıcı gri gözlerine çeviriyorum. "Daha önce kimsenin saçını kesmedim, Pasha. Ya berbat edersem? Saçını yapabilecek bir kuaförün ya da berberin yok mu?"

"Yaparım. Ama bunu senin yapmanı istiyorum" dedi ve elinin tersiyle yanağını okşadı, "Yapar mısın?"

Kalbim küt küt atıyor. Sütü tezgâha bırakıp makası alıyorum. Paşa dönüp mutfaktan çıkıyor. İki dakika sonra bir elinde bir sandalye, diğerinde benim pembe tarağımla geri geliyor. Sandalyeyi mutfağın ortasına yerleştiriyor ve sırtı bana dönük olarak oturuyor.

Kalbim iki kat hızlanırken titrek bacaklarımla ona doğru yürüyorum. Arkasına geçtiğimde elini kaldırıp tarağı uzatıyor. Alt dudağımla ısırıyorum, tarağı alıyorum ve koyu sarı saç tellerinin arasından geçirmeye başlıyorum. Saçları çok uzun değil, sadece başının tepesinde biraz uzamış olan kısmı kısaltmam gerekecek. Ancak kesmeye başlamak yerine saçlarını taramaya devam ediyorum. Paşa kılını bile kıpırdatmıyor ama diğer elimi kullanıp parmaklarımı saç tellerinin arasından geçirdiğimde yüksek sesle nefes aldığını duyuyorum.

teller. Uzun saçlardan bazılarını çekip yarım santim kesiyorum ve parmaklarımı gezdirmeye devam ediyorum.

"Birkaç saatliğine dışarı çıkmam gerekiyor," diyor kısık bir sesle ve başını hafifçe arkaya eğerek dokunuşuma yaklaşıyor. "Yuri'nin cenazesi var."

"Tamam." Başımı salladım ve bir kesik daha attım.

"Takım elbise giymem gerekecek. Diğer odada üstümü değiştireceğim. Ben gidene kadar yatak odasında kalabilirsin."

Başımı hafifçe eğip kokusunu içime çektikten sonra elimi bir sonraki saç tutamına götürüyorum. "Yakın mıydınız? Sen ve arkadaşın?"

Hemen cevap vermiyor. Yüzüne baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu ve dudaklarının ince bir çizgi halinde bastırılmış olduğunu görüyorum. "Bir bakıma," diyor sonunda.

Son kesimi de bitirip makası ve tarağı tezgâhın üzerine koyuyorum. Paşa hâlâ gözleri kapalı oturuyor. Öne doğru eğilerek çenemi omzuna yaslıyorum ve yanağımı kendi yanağımla okşuyorum. "Arkadaşını kaybettiğin için çok üzgünüm."

Elini kaldırıyor ve yanağımı okşuyor. "Herkes gider, Mishka. Öyle ya da böyle," diyor başparmağıyla yüzümün yan tarafını okşayarak. "Bu sadece bir zaman meselesi."

Ayağa kalkıp sandalyeyi de yanına alarak mutfaktan çıkarken onu izliyorum. Son cümleyi söylerken sesinde çok garip bir ton vardı. Sanki sadece ölen arkadaşından bahsetmiyordu.

Bölüm 12

Cenazelerden nefret ederim.

Sanırım herkesin var, ama beni temel düzeyde rahatsız ediyorlar. İnsanların yüzlerindeki ifadeler. Keder. Ağlamalar.

Yuri'nin tabutunu indirmeye başladıklarında ve kız kardeşi yıkılıp çamurlu zeminde dizlerinin üzerine çöktüğünde, daha fazla dayanamıyorum. Arkamda çığlıklar ve acı dolu haykırıışlar çınlarken arkamı dönüp otoparka doğru ilerliyorum. Arabamda eve dönerken bile, zihnimin derinliklerinde hala onları duyabiliyorum. Saldırının arkasında kimin olduğuna dair elimizde hâlâ net bir kanıt olmaması durumu daha da zorlaştırıyor.

Asya'nın apartman kapısını açmaya geldiğini duyma hevesiyle zile uzanırken, üzerimde hâlâ takım elbise olduğunu fark ediyorum. Üzerine siyah bir mont giymiştim ama yine de Asya'yı rahatsız edebilirdi. Yanıma yedek kıyafet almayı planlamıştım ama unutmuşum. Birkaç ay önce biri bana yanımda kot pantolon ve tişört olmadığı için endişeleneceğimi söyleseydi yüzüne gülerdim. Asya'nın gelişinden bu yana kot pantolonlara olan nefretim bir şekilde ortadan kalktı ve çözüldü. Takım elbise yerine gündelik kıyafetler giymesinin ona yardımcı olduğunu biliyorum, bu yüzden artık yırtık pırtık Levi's fikri beni rahatsız etmiyor.

Elimi geri çekerek paltomu çıkarıyorum ve takım elbise ceketimin düğmelerini açıyorum.

Ancak ceketimi, yeleğimi ve gömleğimi çıkardıktan sonra tekrar zile uzanıyorum. Bir saniye sonra aklıma anahtarımı kullanmam gerektiği düşüncesi geliyor. Artık çok geçti.

Asya kapının kilidini açıyor ve sonuna kadar açıyor. Bakışları çıplak göğsümden aşağıya inerken gözleri büyüyor ve elimi tutan elimde duruyor.

giysileri. Yavaşça uzanıp diğer elimi tuttu ve beni içeri götürdü.

"Donarak öleceksin." Oturma odasına doğru yürürken mırıldanıyor, ben de onu takip ediyorum.

Kanepeye ulaştığımızda, oturmam için beni hafifçe itiyor ve gözden kayboluyor. Giysi bohçasını kanepenin diğer ucuna fırlatıyorum ve boş televizyon ekranına amaçsızca bakıyorum. Yuri'nin kız kardeşinin çamurun içinde dizlerinin üzerine çökmüş görüntüsünü hâlâ aklımdan çıkaramıyorum.

Omzuma hafif bir dokunuş beni şaşkınlığımdan kurtarıyor ve Asya önümde duruyor. Elinde bir tişört ve gri bir kapüşonlu sweatshirt tutuyor. Kıyafetlerimi ortalıkta bırakmam. Benim için onları almak için gömme dolaba girmesi gerekirdi. Takım elbiselerimin olduğu yere. Tişörtü ondan aldım ve giydim. Kapüşonu giydikten sonra Asya kucağıma tırmanıyor ve kollarını boynuma doluyor.

"Kötü müydü?" diye soruyor kulağımın dibinde.

Elimi başının arkasına koyuyorum, parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve içime çekiyorum. "Evet."

"Saldırganların kim olduğu hakkında başka bir şey öğrendiniz mi?"

"Hayır. Ölmeden hemen önce Yuri onların Arnavut olduğunu söyledi ama biz bilmiyoruz. başka bir bilgi var mı? Uyuşturucuyu sağlayan adam öldü. Diğerleri olmadan hiçbir bağlantı kuramıyoruz."

Bana sarılışı sıkılaşıyor. Derin bir nefes alırken göğsünün yükseldiğini hissediyorum, sonra fısıldamaya başlıyor.

"Beni kaçıran adam Arnavut değildi. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum." Diyorum. Sesim titriyor.

"Mişka, yapma." Paşa avucunu yanağıma koydu. "İstemiyorsan bu konuda konuşmana gerek yok."

"Kız kardeşimle bir bardaydım," diye devam ediyorum. "İçeri girmek için sahte kimlik kullandık.

Tek yapmak istediğimiz dansa gitmekti. Bir adam bize yaklaştı. Yakışıklıydı. Karizmatikti. İkimizi de güldürdü. Aksanı yoktu; olsaydı hatırlardım. Sienna eve erken gitmeye karar verdi, ertesi sabah pilatesi vardı. Ben kaldım."

"Yanınızda korumalarınız yok muydu?"

"Hayır. Evden gizlice çıktık ve taksiyle bara gittik. Bunu yaptığımızda Arturo hep öfkelenirdi."

Parmağı çenemde geziniyor.

"Komik olduğunu düşünmüştüm. şu adam," diyorum. "Adının Robert olduğunu söyledi.

Bir saat boyunca konuştuk ve eve gitmem gerektiğini söylediğimde, taksiye binmem için benimle dışarıya kadar yürümeyi teklif etti. Bunu çok centilmence buldum."

Ne kadar aptalca davrandığım beni neredeyse güldürecekti.

"Yüzüme bir şey bastırdı. Sert kokan ıslak bir bez parçası. Kaçmaya çalıştım, onunla mücadele ettim. Benden daha iriydi. Daha güçlüydü. Kısa süre sonra bilincimi kaybettim."

Sesim titriyor. Gözlerimi kapatıyorum, devam etmek için kendimi zorluyorum.

"Karanlıkta kendime geldim. Soğuk zemine yayılmıştım ve o üzerime diz çökmüş, elbisemi yırtıyordu. Çığlık attım ve onunla savaşmaya çalıştım ama zihnim hala bulanıktı. Sonra onu bacaklarımın arasında hissettim." Kollarımı Pasha'nın boynuna doladım ve yüzümü ona gömdüm. Hızlı ve sığ nefes alıp vermesinden dolayı hareket eden göğsü dışında vücudu tamamen hareketsiz. "Acıdı. Hem de çok. Bu benim ilk seferimdi."

Kollarının sırtıma dolandığını ve beni vücuduna bastırđığını hissediyorum. Bundan bahsetmek midemi bulandırıyor ama şimdi başladım ya, duramıyorum. Sanki içimden çıkmak için can atıyor. "Donup kaldım. Kollarımı ya da bacaklarımı hareket ettiremiyordum; sanki aniden felç olmuş gibiydim."

O anda hissettiğim mutlak çaresizlik duygusu, dehşet . . . Asla

unutabileceğimi sanmıyorum.

"Sonra . . . Ondan kurtulmayı başardım ve caddeye doğru koştum. Koşabildiğim kadar hızlı koştum. Yine de beni yakaladı. Sonra da bana ilaç verdi," diyorum. "Yabancı bir odada tek başıma uyandım. Çok çok korkmuştum."

Bedenimi saran kollar sıkılaşıyor ve tıpkı ilk geceki gibi avuçlarının sırtımı okşadığını hissediyorum.

"Bir kadın vardı. Dolly. Bana ve diğer kızlara hapları veren oydu. Ve günde iki kez getiriyordu. Kızlara talimat veren ve müşterilerle randevuları ayarlayan da oydu." Dudaklarım tam kulağının yanına gelene kadar başımı yukarı eğiyorum ve fısıldıyorum, "Karşı koymadım. Beni uyuşturmalarına ve bana istediklerini yapmalarına izin verdim. Buna izin vermek için ne tür sefil, iğrenç bir insan olmak gerekir?"

Pasha'nın eli başımın arkasına geliyor ve gözlerimiz buluşana kadar başımı eğiyor. "Genç, masum bir kadın o kadar şiddetli tacize uğradı ki zihni onu korumak için kapandı. Ama sen savaştın. Kaçtı. Kurtuldum. Seni kurtaran başka biri değildi. Bunu sen kendin yaptın."

"Bu beni daha az iğrenç hissettirmiyor."

"Öyle deme bebeğim." Öne doğru eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Sana zarar veren insanları bulacağım. Ve seni kırmaya çalıştıkları gibi onları da kırarken merhamet çığlıkları atacaklar. Ölümeleri çabuk olmayacak."

Sözlerini özümserken içgörülerim bükülüyor. Ölmelerini istiyor muyum? Robert'ın hayatı için yalvardığını hayal ediyorum. Midemde safralar yükseliyor. Ama ben de yalvarmadım mı? Peki ya diğer kızlar? Şimdi, Robert'ın merhamet çığlıklarını hayal ederken, dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor.

"İzleyebilir miyim?" Tereddütle soruyorum, aynı anda hem korkuyor hem de bu fikri arzuluyorum.

"Her saniyesinde, Mishka."

Başımı Pasha'nın göğsüne doğru eğiyorum ve kollarımı ona doluyorum. Belirsizlik ve ihtiyatsızlık beni tüketiyor. "Korkuyorum," diye fısıldıyorum. "Tekrar olmasından korkuyorum. Bir daha dışarı çıkıp, yanımdan biri geçtiğinde irkilmeden sokakta tek başıma yürüyebilecek miyim bilmiyorum."

"Yapacaksın." Saçlarımı okşamaya devam ediyor. "Sana söz veriyorum."

Bölüm 13

"Umarım tekrar oynamama izin verirler," diyorum Pasha'nın yanında arabaya doğru yürürken.

Ne zaman alışveriş merkezine geri dönmeyi ve tüm o insanların, gürültünün arasında ve tüm o kokularla çevrili olmayı düşünsem endişem artıyordu. Anılar ürpermeme neden oluyordu. Ama aynı zamanda uzun süre müziksiz kaldıktan sonra parmaklarımı tuşların üzerine koyduğumda beni saran mutlak özgürlük hissini de hatırladım. Bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm tüm heyecan, neşe ve mutluluk geri geldi. Son beş gündür tekrar çalma isteğimi bastırmayı başardım ama şimdi can atıyorum.

Sonunda bu sabah pes ettim ve Pasha'dan beni oraya götürmesini istedim. "Ne zaman çalmaya başladın?" diye sordu motoru çalıştırırken.

"Beş yaşındaydım. Arturo benim ve kız kardeşimin dikkatini dağıtmak için bir yol bulmaya çalışıyordu.

Bu yüzden piyanosu olan bir komşumuzdan bize ders vermesini istedi." Ağabeyim ve kız kardeşimi düşünmek, ne kadar endişelenmiş olabileceklerini bilmek zor, ama onlarla yüzleşme fikri beni hala tüyler ürpertici bir paniğe sürüklüyor.

"Ailene ne oldu?" diye soruyor.

"Çalıştıkları kumarhanelerden birine baskın düzenlenmiş. Biri silahını çıkarıp polise ateş etmiş. Sonra her şey cehenneme döndü. O gece pek çok insan öldürüldü."

"İkisi de mi öldü?"

"Evet." Gözlerimi kapatıyorum ve koltukta rahatlıyorum. "Onları o kadar iyi hatırlayamıyorum bile. Elbette fotoğraflar var, bu yüzden neye benzediklerini biliyorum. Ama onlarla ilgili ayrıntıları hatırlayamıyorum, hatırlasam da bulanık. I

Annemin her gece yatmadan önce bize şarkı söylediğini hatırlıyorum ama şarkıyı hatırlayamıyorum."

Pasha elinin tersiyle yanağımı okşuyor, ben de ona doğru eğiliyorum. Hafif dokunuşu bir an orada, bir an sonra yok. Gözlerimi açtığımda arabayı çalıştırıyordu.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyor park yerinden geri geri çıkarken. "Ben de ailemi hatırlamıyorum."

"Onlar da mı öldü?"

"Belki. Belki de ölmediler."

Ayrıntı verip vermeyeceğini merak ederek sert profilini izliyorum. Anlatmıyor, sadece sessizce sürmeye devam ediyor. Vitesi tutan eline bakıyorum ve sertçe kavradığını fark ediyorum. Tutuşunun gevşediğini hissedene kadar parmaklarımın ucuyla beyaz eklemlerini okşuyorum.

Bir süre sonra "Profesyonel olarak oynadın mı?" diye soruyor.

"Hayır, pek sayılmaz. Okulda birkaç kez çaldım, genellikle bir kutlama yaptığımızda. Müzik benim için her zaman kişisel bir şey olmuştur. Liseden sonra ne yapmak istediğimi anlamak için bir yıl ara vermeye karar verdim. Bir müzik konservatuarına başvurmayı düşündüm ama bu daha önceydi."

"Hâlâ istiyor musun?"

Ön camın ötesindeki yola bakıyorum. "Bilmiyorum."

* * *

Asansör zili çalıyor. Pasha'nın elini sıkıyorum ve nefesimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Ondandır geri dönmesini isteme dürtüsü, parmaklarımın altındaki anahtarları bir kez daha hissetme ihtiyacıyla çatışıyor. Kapılar açılıyor. Pasha dışarı çıkıyor, yüzünü bana dönüyor ve iki elimi de avuçlarının arasına alıyor.

"Nefes al. Yavaş gideceğiz," diyor ve geriye doğru küçük bir adım atıyor. "Ben buradayım. Kimse sana dokunmaya cesaret edemez, Mishka."

Başımı salladım ve asansörden çıktım.

Etrafta bir önceki seferden daha fazla insan var. Çok sayıda görüntü ve ses duyularımı bastırıyor -ışıklar, kahkahalar, ayak sesleri, ebeveynleri çılginca onları yakalamaya çalışırken koşuşturan çocuklar. Gözlerimi kapatıyorum.

Pasha'nın sert avuç içi yanağımı kavıyor ve kalın kolu belime dolanıyor. "Sorun yok, bebeğim."

Gözlerimi açıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Parmaklarımı kotunun ilmeklerinden geçirerek ona bakıyorum. Baş eğik, benimkinden sadece birkaç santim uzakta.

"Müziği seviyorsun," diyor. "Hadi bunu bir dans yapalım. Neredeyse bir vals gibi, değil mi?"

Biraz gülümsemekten kendimi alamıyorum. "İnsanlar bize gülecek, Pasha." "Umurumda değil."

Bir adım geri atıyor ve ben de onu takip ediyorum. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Bana garip bir dans gibi geliyor -bana yakın duruyor ve geriye doğru yürüyor- ve birden gülme isteği duyuyorum. Ben de gülüyorum. Etrafımızdaki insanlar deli olduğumuzu düşünüyor olmalı ama umurumda değil. Pasha'yı takip edip gülerken bakışlarımı onunkilere yapııştırıyorum. Yeniden neşe hissetmek çok güzel. Yüzünde küçük bir gülümsemeyle beni izliyor ve başparmağını dudaklarıma götürerek onları okşuyor.

"Keşke daha sık gülsen," diyor. "Denerim."

Piyanonun olduğu restorana vardığımızda elini yavaşça kaldırdı. Yüzüm. Piyanonun olması gereken köşeye doğru dönüyorum ve gülümsemem kayboluyor. Piyo orada değil. Onun yerine iki büyük çiçek saksısı duruyor. Acaba başka bir yere mi taşıldılar diye etrafıma bakıyorum ama hiçbir iz yok.

"Buradan çıkabilir miyiz?" Saksılara bakarak soruyorum, gözyaşlarımı uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum.

* * *

Pasha anahtarı kilide sokuyor ve dairesinin kapısını açıp benim için tutuyor. İçeri giriyorum ve yüzüme biraz su çarpmak için doğruca banyoya yöneliyorum. Oturma odasını geçerken odanın ortasında duruyorum. Orada, pencerenin yanındaki duvarda küçük beyaz bir piyano duruyor. Alışveriş merkezindeki piyano. Hıçkırığımı bastırmak için ağzımı kapatıyorum.

"Nasıl?" Piyanoya bakarak boğuk bir sesle söyledim.

"Geçen hafta aldım ve yakınlardaki bir depoda, yola çıktığımızda buraya getirilmek üzere hazır tutuyordum," diyor Pasha arkamdan ve elini sırtımda hissediyorum. "Sana sürpriz yapmak istedim. Teslimatçılara daha fazla zaman kazandırmak için daha uzun bir yoldan döndüğümüzü fark etmedin bile."

"Ama neden?"

"Çünkü alışveriş merkezinde kendini rahat hissetmedin. Tekrar gideceğiz, çünkü kalabalık içinde olmaya alışman gerekiyor. Ama zevk alabileceğin bir yerde oynayabilmelisin."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak. Arkamı dönüp onu öpmek istiyorum ama buna izin vereceğini sanmıyorum.

"Benim için bir şeyler çalar mısın?" diye sorar. "Evet."

Elini tuttum ve onu odanın diğer ucuna götürdüm. Piyanoyla birlikte orada duran bankı bile aldı. Bir ucuna oturuyorum ve yanıma oturması için onu aşağı çekiyorum.

Öne doğru eğilerek parmak uçlarımı tuşların üzerinden geçiriyorum, ellerimi konumlandırıyorum ve çalışıyorum. En sevdiğim modern parçalardan birini, Yiruma'nın "River Flows in You" şarkısını seçiyorum. Sakinleştirici ama güçlü, baştan çıkarıcı ve duygu dolu. Bana Pasha'yı hatırlatıyor.

Konuşmuyor. Ne çaldığımı sormuyor. Sadece orada oturuyor - büyük ve sessiz - ben bir parçadan diğerine geçerken ellerimi izliyor. Bir noktada bakışları ellerimden yüzüme kayıyor ve orada kalıyor.

Bir saatten fazla bir süre Asya'nın yanındaki bankta oturup onu dinliyorum. Ya da daha doğrusu, o çalarken ona bakıyorum. Gözlerimi yüzünden ayırmam imkansız, yüz hatlarından geçen her duyguyu görüyorum. Hızlı ve neşeli bir parça çalarken yüzünde geniş bir gülümseme oluyor.

Yavaş ve hüzünlü bir parçaya geçtiğinde gülümsemesi kayboluyor. Sadece notaları çalmıyor; melodi içinden akıp giderken, onu içten dışa aydınlatırken her duyguyu hissediyor ve yaşıyor.

Nihayet gözlerimi onun yüzünden ayırıp saatime baktığımda, saatin neredeyse iki olduğunu görüyorum. Bu sabah sadece kahvaltı ettik ve öğün atlamakla ilgili bir sorunum olmasa da Asya'nın aç kalmasını istemiyorum.

Banktan kalkıp bir blok ötedeki fast-food restoranından paket menü almak için mutfağa gidiyorum ama fikrimi değiştirip buzdolabını açıyorum. Her zaman neredeyse boş olmasına alışkınım, bu yüzden tüm rafların dolu olduğunu görmek garip. Asya ihtiyacı olan her şeyi genellikle benim telefonumla internetten sipariş ediyor, o yüzden içerideki ürünlerin yarısını bile bilmiyorum. Bir grup sebzeyi kenara çekiyorum ve bir paket tavuk çıkarıyorum. En azından tavuk olduğunu düşünüyorum. Asya her gün bizim için yemek hazırlıyordu, sanırım bugün bu görevi ben üstlenebilirim. Dolapta kızartma tavasını buluyorum ve baharatlarını geniş siyah bir sepet içinde sakladığı adaya doğru dönüyorum. En az yirmi küçük kavanoz var. Bir tanesini çıkarıp içindekileri kokluyorum. Adaçayı olarak etiketlenmiş. Bu bir çeşit çay değil mi? Kavanozu yerine koyup başka bir tane alıyorum. Bu tuza benziyor ama içinde yeşil bir şeyler var.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Asya'nın sesi arkamda çınlıyor.

"Sen oynuyordun. Yemek için bir şeyler yapmak istedim. Tuz arıyorum. Normal olanından." Arkamı döndüm ve onu bana sırtırken buldum.

"Yemek yapmayı biliyor musun?"

"Yemekten arta kalanları nasıl ısıtacağımı biliyorum. Bu sayılır mı?"

"Bu sayılmaz." Asya gülüyor ve ben sesi içime çekiyorum. Gülmesine bayılıyorum. "Hadi, sana nasıl basit bir şeyler hazırlayacağını göstereyim."

Elimden kavanozu alıyor ve açıyor. Gözlerini benden ayırmadan parmağının ucunu yalıyor ve içine daldırıyor.

"Al bakalım. Tadına bak. Sadece otlu tuz." Parmağını kaldırıp önümde tutuyor.

Ona bakıyorum. Hâlâ gülümsüyor. Yavaşça elini tutuyorum ve ağzıma yaklaştırıyorum. Bakışlarımı ayırmadan parmağının ucunu yalıyorum ama tadına odaklanamıyorum. Bütün dikkatim Asya'nın yüzünde. Alt dudağını ısıyor, kocaman gözlerle bana bakıyor. Vücutlarımız birbirine değene kadar bir adım öne çıkıyorum. Nefes alıp veriş hızlanırken göğsünün inip kalktığını hissedebiliyorum. Serbest eli sırtımın alt kısmına geliyor, sonra tişörtümün eteğinin altına kayıyor. Dokunuşunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Onu tutup omzuma atma ve en yakın yatak odasına götürme dürtüsü içimde şiddetleniyor. Asya'nın avuç içi omurgam boyunca ilerliyor ve ben vücudunun her santimini öperken zihnim onun altımda çıplak olduğu görüntülerle saldırıya uğruyor. Tıpkı günlerdir hayal ettiğim gibi. Yanlış. Çok yanlış.

Elini bıraktım ve hızla geri çekilerek mutfak adasına doğru döndüm. "Bu öğle yemeği için başka neye ihtiyacımız var?"

Arkamdaki dolabı açtığını duyduğumda yumuşak iç çekişini kaçırmıyorum. "Daha büyük bir tava."

Asya mutfakta dolaşüyor, ihtiyacı olan her şeyi topluyor ve sebzeleri doğruyor, gözlerim sürekli onu takip ediyor. Onun burada, benim alanımda olmasından olması gerekenden çok daha fazla hoşlanıyorum. Arkasını dönüp yanımdaki çekmeceyi açıyor ve içine uzanıyor ama eli titriyor. Aşağı bakıyorum ve iki farklı marka un olduğunu görüyorum.

"Aynı şey. Sadece farklı bir üretici," diyorum.

"Biliyorum." Başını sallıyor ama bir tane almak için harekete geçmiyor.

Birkaç dakika boyunca seçip seçmeyeceğini bekledim ama yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi fark edince bileğinden tutup elini soldaki pakete doğru götürdüm. "Şuna ne dersin?"

Asya, "Teşekkür ederim," diye mırıldanarak unu alır ve ocağa doğru yürür.

Bana kızgın ama böylesi daha iyi. Bu yaş farkı olmasaydı bile, tamamen farklı iki geçmişten geliyoruz. Günaha boyun eğmek ve aramızda bir şey olmasına izin vermek söz konusu bile olamaz. Zaten ince bir çizgide ilerliyorum ve kendimi kontrol etmek her geçen gün daha da zorlaşıyor. Bazen, gelip onu alması için kardeşini aramasını diliyorum, çünkü onun her zaman bu kadar yakınımda olması, yanacakmışım gibi hissetmeme neden oluyor. Ancak aynı sıklıkta, kardeşini kendim bulma ve onu benden alma fırsatı bulmadan önce ondan kurtulma dürtüsüyle dolup taşıyorum.

Bölüm 14

Paltomu sımsıkı tutarak ön kapıya bakıyorum.

En az bir saattir ona bakıyorum. Önce oturma odasının ortasından aralıksız on dakika boyunca, sonra ona doğru iki adım atmayı başardım ve bakmaya devam ettim. Sonunda ona ulaşmak için bu bakma-bir adım atma-bakma döngüsü bir saatimi aldı. Kolu tutarken ellerim titriyordu. Alt dudağımı ısırarak kapıyı açtım ve daireden çıktım.

Pasha'nın evi üçüncü katta, ancak sakinlerin çoğu asansörü kullandığından merdiven boşluğu boş. Ufak adımlarla merdivenleri inmeye çalışıyorum. Bacaklarımın ne kadar titrediğini düşünürsek, bu büyük bir başarı.

Paşa iki saat önce pakhanıyla bir toplantıya gitti, bu yüzden yakında geri dönecek. Onu bekleyebilirdim ama bu çaresizlik hissine daha fazla dayanamıyorum. Bir aydan fazla bir süredir sanki bir suçluymuşum gibi onun dairesinde saklanıyorum ve sonunda bunu bir saniye daha yapmayacağıma karar verdim. Binadan çıkacağım ve sokağın etrafında bir yürüyüş yapacağım.

Tek başına. Saat öğleden sonra üç; ne olabilir ki? Sadece küçük bir yürüyüş, tamamen normal bir şey ve geri döneceğim. Pasha ile birkaç kez dışarı çıktım. Bana bir şey olmaz.

Fuayeye vardığımda masasının arkasında oturan güvenlik görevlisine el sallıyorum ve çıkışa doğru yöneliyorum. Büyük bir cam sürgülü kapı, kaldırımdan geçen insanları görmemi sağlıyor. Kapıya yaklaşırken bir mide bulantısı dalgası üzerime geliyor ve yaklaştıkça giderek kötüleşiyor. Kapı yana doğru kayıyor. Safrayı yutuyorum ve son birkaç adımı atıyorum.

Ayaklarım kaldırıma ulaşıyor. Duruyorum ve gökyüzüne bakıyorum, güneş ışınlarını yüzümde hissediyorum. O kadar da zor değildi.

Biri yanımdan geçerken koluyla omzumu yakalıyor. İrkiliyorum ve yan tarafa baktığımda yaşlı bir kadının uzaklaştığını görüyorum. Köşeyi dönüyor ve gözden kayboluyor. Midem bulanıyor, ellerim ve bacaklarım hâlâ hafifçe titriyor ama nihayet eşiği geçtiğime göre daha iyi hissediyorum.

Bir grup çocuk bir binanın içinde koşarken caddenin karşısında kahkahalar yükseliyor. Solda, bir sürü insanın girip çıktığı bir bakkal var, ben de sağa dönmeye karar veriyorum. Neredeyse köşeye varmıştım ki bir taksi durdu ve içinden bir adam indi. Durup arka koltuktan bir dizüstü bilgisayar çantası almasını izliyorum. Siyah bir takım elbise, beyaz bir gömlek giymiş ve düğmeleri açık ceketinin altına koyu gri bir kravat takmış. Kalbim normal hızının iki katı hızla çarpıyor. Nefesim kesiliyor. Taksi hareket ediyor ve adam çantanın askısını omzuna atıp bana doğru yöneliyor. Bir adım geri atıyorum. Sonra bir adım daha. Adam yürümeye devam ediyor ve her adımında nefes alışım daha da düzensizleşiyor. Arkamı dönüp koşuyorum.

İnsanlar. Çok fazla insan. Hepsi bana bakıyor. Birinin göğsüne çarpıyorum. İki el üst kollarımı tutuyor, muhtemelen beni sabitlemek için, ama sanki pençeler etime gömülüymüş gibi hissediyorum. Çılgılık atıyorum ve eller beni bıraktığı anda koşmaya devam ediyorum.

"Dushku ile yatan garson kız bir şey öğrendi mi?" Roman soruyor.

"Hayır," dedim. "Görünüşe göre, el konulan bir sevkiyattan bahsetmiş ve karısının ayakkabılara çok para harcamasından yakınmış. Ama hepsi bu kadar."

"Dushku'yu on beş yıldır tanıyorum. İş söz konusu olduğunda usta bir entrikacı ve acımasızdır. Ama asla insan kaçakçılığına bulaşmaz. Burada bir bağlantı varsa da biz göremiyoruz." O

Dimitri'ye döner. "Dushku'nun damadını takip eden adamlar ne olacak?"

"Hiçbir şey."

Roman avucuyla masasının yüzeyine vurur. "Julian'ın ayak işlerini yapması için gönderdiği adamın adı neydi? Besim mi?"

"Bekim," diyor Dimitri.

"Şu. Mikhail'in onunla konuşmasını istiyorum. Birisi Bratva kulübüne paralı askerler göndermeye ve görünüşte hiç kimseyi susturmak için adamlarımızı öldürmeye cüret etti. Bu, tehlikede olan çok şey olduğu anlamına geliyor. Yuri'nin ölümünden kimin sorumlu olduğunu bulacağız ve onu bizzat ben katledeceğim."

"Ya her şeyi düzenleyen Dushku'ysa?" diye sordum. "O zaman ölecek. Ve bu ne hızlı ne de güzel olacak. Kız seninle kalmak bir şey söyledi mi?"

"Onu yakalayan adamın aksanı olmadığını söyledi. Ona verdiği isim Robert'miş ama bu sahte olabilir."

"Maxim'e Dushku'nun adamlarının fotoğraflarını çektireceğim. Onu tanıyabilir mi?"

"Muhtemelen."

"Güzel. Onu ailesinin yanına ne zaman götürmeyi planlıyorsun? Bir aydır senin evinde."

Vücudum sertleşiyor. Roman'a karşı hep dürüst oldum. Bugüne kadar. "Bana soyadını söylemiyor ya da numaralarını vermiyor," diye yalan söyledim. "O söyleyene kadar onları bulmamın hiçbir yolu yok."

"Mükemmel," diye bağırıyor. "Peki bu plansız tatilde ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz? Kulüpler kendi kendine çalışmaz."

"Ofisten ihtiyacım olan her şeyi aldım ve evden çalışıyorum. Uzaktan yapamadığım her şeyi Kostya bizzat hallediyor."

"Pekala, tamam. Ama önümüzdeki Cumartesi Baykal'da sana ihtiyacım var. Ukraynalılarla bir toplantım var. Bizimle görüşmek istiyorlar."

"Shevchenko rezaletini atlattılar mı?"

"Herkes Shevchenko'nun bir aptal olduğunu biliyor. Sergei onu öldürerek onlara bir iyilik yaptı." Roman omuz silkiyor. "Görüşmeleri yürütmesi için yeni bir adam gönderiyorlar. İki adamla birlikte geliyor."

"Tamam. Güvenliği iki katına çıkaracağım."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve eliyle kot pantolon ve tişörtten oluşan kıyafetimi işaret ediyor. "Bu yeni moda da neyin nesi?"

"Bir değişikliğe ihtiyacım vardı," diyorum ve kaşını kaldırdığını görüyorum. "Başka bir şey var mı?" "Hayır. Gitmekte özgürsün. Dimitri ve ben geri kalanını gözden geçireceğiz."

Başımı salladım ve Pakhan'ın ofisinden çıktım.

Koridorda ilerlerken, diğer uçtaki mutfak kapısı pat diye açılıyor ve boya lekeli bir elbise giymiş minyon bir esmer koşarak dışarı çıkıyor. Elleri *piroshki* ile dolu ve acelesi yüzünden hiçbirinin düşmemesi için çabalıyor. Merdivenlerin başında, siyah saçlı küçük bir kız yukarı aşağı zıplamaya ve ellerini çırpmaya başlıyor. Tatlı kıkırdamaları koridorun yüksek duvarlarında yankılanıyor. Roman'ın karısı ve kızı. Nina Petrova merdivenleri hızla çıkar, mutfak kapısı tekrar açılıp aşçı Igor Rusça küfürler savurarak dışarı fırladığında neredeyse tepeye ulaşmıştır. Roman onu küçük kızının önünde küfrederken yakalarsa, yaşlı aşçı ölmüş olacak. Igor'un bağırışları ve kadınların kahkahalarından oluşan koro arkamda çınlarken başımı sallıyorum ve ön kapıya doğru ilerliyorum.

* * *

"Bay Morozov," diye başını sallıyor binamın koridorundaki güvenlik görevlisi ben içeri girerken. "Gününüz nasıl geçti?"

"İyiymiş Bobby. Teşekkür ederim."

"Oh, kız arkadaşın henüz dönmedi."

Adımlarımın ortasında donup

kaldım. "Ne?"

"Yarım saat önce ayrıldı. Bilmek istersin diye düşündüm."

"Gitti mi?" Panik sistemimi sular altında bırakırken soruyorum. "Nereye gitti?"

"Emin değilim. Az önce dışarı ıktı. Nereye gittiğini görmedim."

Güvenlik masasına doğru koştum ve diğer tarafa geçtim. "Bana o zamanki kamera kayıtlarını göster."

Videoyu Asya'nın dışarı çıktığı ana atlıyor. Asya kaldırımında, kameranın tam görüş alanında birkaç dakika duruyor, sonra sağa doğru gidiyor. Birkaç dakika sonra, son sürat girişin önünden koşarak geçiyor. Yüzünü göremiyorum ama ne kadar hızlı hareket ettiğine bakılırsa çok korkmuş.

"Geri gelirse beni ara!" Havlıyorum ve çıkışa doğru koşuyorum.

Kaldırım boyunca koşturuyorum, çılgınca her yöne bakıyorum ama Asya'yı hiçbir yerde göremiyorum. Yakınlarda bir bakkal var. İçeri giriyorum ve kasiyere Asya'nın tarifine uyan bir kız görüp görmediğini soruyorum ama sadece başını sallıyor. Bakkaldan çıkıp caddede ilerlemeye devam ediyorum, insanlara Asya'yı görüp görmediklerini soruyorum, başka işyerlerine giriyorum ama kimse kaçak bir kız görmemiş. Caddenin sonundaki kavşağa ulaştığımda geri dönüp geri gidiyorum. Burası çok kalabalık. Büyük bir insan kalabalığının içine gireceğinden şüpheliyim.

Deşset ve endişe her geçen dakika içimde büyümeye devam ediyor. Çok uzağa gitmiş olamaz, o zaman neden onu bulamıyorum? Ona bir telefon almalıydım, böylece bana ihtiyaç olduğuında arayabilirdi. Neredeyse her zaman birlikte olduğumuz için şimdiye kadar aklımdan ucundan bile geçmemişti. Aptal!

Caddenin karşısındaki bir binanın önündeki merdivenlerde glşen bir grup ocuk görüyorum ve onlara doğru koşuyorum.

"Beş dakika önce koşarak geçen bir kız gördün mü?" Ben sordum. "Sarı montlu. Uzun kahverengi saçlı?" diye soruyor dokuz yaşlarında bir ocuk. "Evet." Başımı salladım.

"Sanırım onu orada koşarken gördüm." Bakkalın arkasındaki sokağı işaret ediyor. "Korkmuş görünüyordu."

Dönüp caddeyi koşarak geçiyorum, neredeyse bir taksiye arpıyordum ve dar sokağa daldım. İlk bakışta ıssız görünüyor, ama daha derine inmeye devam ediyorum, bakkalın arka kapısının yanındaki çöp bidonunun yanından geçiyorum. p kutularından yayılan rk meyve kokusu bana bir zamanı hatırlatıyor

kokusunu alabildiğim tek şey bozulmuş yemek kokusuydu. Ellerimi yumrukladım ve köşeyi dönerek binaların arasında ilerledim.

Bu benim hatam. Asya'yı daha sık dışarı çıkarmalıyım, her gün biraz daha fazla dışarı çıkarmalıyım ki yeniden diğer insanlarla birlikte olmaya alışabilsin. Psikiyatriste gitmesi için ısrar etmeli ya da kardeşini araması için onu ikna etmeye daha çok çalışmalıyım. Hayatına, ailesine geri dönmesi gerekiyordu. Bunların hiçbirini yapmadım. Onun yerine, benim evimde saklanmasına izin verdim. Benim yanımda.

Uyandığımda onun yanıma kıvrılmış olmasını seviyorum; küçük bedeni sanki uykudayken bile bilinçaltında benim varlığımı arıyormuş gibi benimkine bastırıyor. Ya da akşamları televizyon izlemek için oturduğumuzda kucağıma tırmanmasını ve başını omzuma yaslamasını. Genellikle on dakika sonra uykuya dalar, ama ben saatlerce koltukta kalırım ve ancak gecenin ilerleyen saatlerinde onu yatağa taşıırım. Bu, içimde uyanan özlemi, onu her zaman kollarımın arasında tutma ihtiyacını, bir daha kimsenin ona zarar veremeyeceği bir yerde güvende olduğunu bilmeyi besliyor. Dört haftadan fazla bir süredir benimle kalıyor, ama hala apartmanda beni takip ediyor, ya elimi ya da gömleğimin eteğini tutuyor. İhtiyaç duyulmak iyi hissettiriyor. Bu yüzden onu ailesini araması için ikna etmeye çalışmayı bıraktım. Dönüştüğüm bencil orospu çocuğu onu elinde tutmak istiyor.

Sokak sağa doğru kıvrılıyor ve büyük bir beton duvarla son buluyor. Yanına bir kamyonet park edilmiş. Etrafta kimse yok. Kamyonetin altında sarı bir şey gördüğümde neredeyse geri dönecektim. Hemen oraya koştum ve durdum. Orada, kamyonetle duvarın arasında, Asya yan yatmış, yüzü duvara dönük ve kolları ortasına sıkıca sarılmış.

"Tanrım." Diz çöktüm ve onu kollarıma aldım. Titriyordu. Onu kucakladığım anda kolları boynumu sarıyor ve bacakları belime dolanıyor. Avucumu başının arkasına koyuyorum, yüzünü boynumun kıvrımına sıkıştırıyorum.

"Sorun yok, Mishka," diye fısıldadım. "Sana sahibim."

Acınası.

Zayıf.

Pasha beni dairesine taşırken böyle hissediyorum. Yapamıyorum. Başımı kaldırıp bakacak cesareti bile toplayamıyorum çünkü yine çıldıracağımdan korkuyorum. Onun yerine yüzümü boynuna gömüyorum.

Neden benimle uğraşıp durduğunu anlamıyorum. Tek yaptığım hayatına girip her şeyi berbat etmektir. Beni oturtup gitme zamanımın geldiğini söyleyeceği andan korkuyorum. Bu olacak ve muhtemelen yakında. Ben onun için bir hiçim. Hayatını mahvetmeye devam edemem. Ama onun yanından ayrılma fikri bile içimde yarattığı dehşetten ürpermeme neden oluyor.

Pasha beni dairenin içine taşırken, "Hadi seni duşa sokalım," diyor.

Banyoda, duş kabininin yanında durup onu bırakmamı bekliyor. Onun yerine, ona daha sıkı sarılıyorum.

"Asya, bebeğim. Bana bak."

İsteksizce başımı boynundan kaldırıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Daha önce Pasha'nın gibi gözleri olan biriyle tanıştığımı sanmıyorum; rengi çarpıcı bir metalik gri.

"Saçını yıkamalısın," diyor o derin sesiyle ve ben bunu iliklerime kadar hissediyorum. "Her yerinde motor yağı var."

"Yapabilir misin?" Ağzımdan kaçırıyorum ve kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum. Sanki zaten benimle yeterince yükü yokmuş gibi.

Paşa birkaç dakika beni izliyor, elini yüzüme koyacakmış gibi kaldırıyor ama fikrini değiştiriyor ve gözlüğümü çıkarıyor.

"Tamam." Bardakları lavabonun yanına koyuyor ve beni yavaşça aşağı indiriyor.

Paltomu ve kazağımı çıkarıyorum, sonra ayakkabılarımı ve kot pantolonumu çıkarıyorum. Pasha sabırla önümde bekliyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş. Sütyenimi ve külotumu çıkardığımda bile bakışları asla aşağıya inmiyor.

Onun önünde çıplak olmak beni rahatsız etmeli. Ama rahatsız etmiyor. Bir erkeğin çıplak bedenime baktığını düşünmek bile boğazımda safra kabarcıklarının oluşmasına neden oluyor. Onun dışında herhangi bir erkek. Keşke daha aşağıya baksa. Bana dokunmasını. Öp beni.

Kabine giriyorum ve duşu açıyorum. Su bana yukarıdan çarpıyor, akıntı doğrudan başıma düşüyor ve vücudumdan aşağıya doğru akıyor. Spreyin altında kıpırdamadan duruyorum ve Paşa'nın ceketini çıkarmasını, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmasını ve tamamen giyinik olarak duşa girmesini izliyorum. Raftan şampuan şişesini alıyor, avucuna gerekenden üç kat daha fazla bir miktar döküyor ve bana bakıyor.

"Arkanı dön," diyor, sesi her zamankinden daha boğuk.

Yüzümü ondan çeviriyorum ve duşu kapatmak için uzanıyorum. Suyun sesi kesildiğinde duyabildiğim tek şey Pasha'nın derin nefes alış veriş oluyor. Elleri kafa derime masaj yaparken dokunuşu başımın tepesinden başlıyor. Kalbimin atışları hızlanıyor. Yanlışıyla benimkini değil, kendi şampuanını almıştı. Ama onu durdurmam. Gözlerimi kapatıp içime çekiyorum, adaçayı ve narenciye kokusunun burun deliklerimi doldurmasına izin veriyorum. Bu iki kokuyu Pasha'nın yanında uykuya dalmaktan başka bir şeyle bağdaştırabileceğimi hiç sanmıyorum.

Elleri saçlarımdan kayboluyor. Duşu tekrar açıyorum ve yavaşça arkamı dönüyorum.

Su yüzümden aşağı akıyor, görüşümü bulanıklaştırıyor ama önümdeki geniş göğsünü görmemi engelleyecek kadar değil. Beyaz tişörtü tamamen ıslak ve vücuduna yapışmış, tenine kazınmış resimleri ortaya çıkarıyor. Benim yanımda tişörtünü nadiren çıkarıyor. Sanırım dövmelelerinin beni korkuttuğuna inanıyor. Korkutmuyorlar. Pasha ile ilgili hiçbir şey beni korkutmuyor, tam tersi. Kendimi tamamen güvende hissettiğim tek an o yanımdayken.

Başımı kaldırıyorum ve bana bakan gri gözleriyle karşılaşıyorum. Tanrım, onu öpmeyi o kadar çok istiyorum ki. Haftalardır bunu düşünüyordum ama yapsam mı yapmasam mı karar veremiyordum. Ancak şimdi ona bakarken -saçımı yıkamasını istediğim için tepeden tırnağa ıslanmış bir halde- karar vermek zorunda değilim. İsteyip istemediğime dair bir soru yok, sadece dudaklarını dudaklarımda hissetme ihtiyacı var. Ellerimi kaldırıp avuçlarımla yüzünü kavriyorum ve başını aşağı çekiyorum.

"Asya." Yavaşça eğilip gözlerimin içine bakıyor.

"Adımı söyleyişine bayılıyorum." Gülümsüyorum. Adımı bir Rus tınısıyla telaffuz ediyor. Ayak parmaklarımın üzerine kalkarak başımı yukarı kaldırıyorum ve ağzımı hafifçe onunkine değdiriyorum. "Adımı tekrar söyle. Dudaklarında nasıl bir tat bıraktığını bilmek istiyorum."

Pasha'nın eli enseme durup oradaki hassas deriyi okşarken gözleri benimkilere dikiliyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Alnını benimkine değdiriyor ve gözlerini kapatıyor. "Yaralandın."

"Biliyorum." Elimi çenesinde gezdiriyorum ve parmaklarımı ıslak çenesine gömüyorum.
teller.

"On sekiz yaşındasın," diyor. "Senin için çok yaşıyım,
Mishka." Alt dudağını hafifçe ısıırıyorum. "Saçmalık."

Boynumun arkasındaki eli saçlarımı kavırıyor. Nefesini verirken nefesi yüzümü sarıyor ve gözlerini açıp bana bakıyor. "Asya," diyor dudaklarıma, sonra kendi dudaklarıyla dudaklarımı kavırıyor.

Beni ağzıyla yutmasına izin verirken kendimi sabit tutmak için ıslak gömleğinin kumaşına tutunuyorum.

"Asya," diyor yine öpücükler arasında, dudaklarını çenemde ve boynumda gezdirerek. "Benim küçük Asya'm."

Gömleğinin eteklerinden tutup yukarı ve başının üzerine doğru çekiyorum. Pasha'nın elleri vücudumda aşağı doğru kayıyor, beni kaldırırken kalçalarımın altında duruyor. Kollarımı ve bacaklarımı aynı anda ona doluyorum, tıpkı daha önce pek çok kez yaptığım gibi. Bu hareket o kadar doğal ki sanki hayatım boyunca yapıyormuşum gibi geliyor. Beni banyodan çıkarıp yatağa doğru taşıyor ve yol boyunca öpüyor.

"Hiçbir şey yapmayacağız, Mişka," diyor ve beni yatağın yanında durmam için indiriyor. "Ben sadece seni öpeceğim. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve avuç içimi yanağına sürüyorum. "Tamam." "Kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyor. Burada bekle." Böyle bir şey olmayacak. Tekrar kollarına atlıyorum.

"Asya." Bana bakıyor. "Dolaba girmem lazım bebeğim." Ne

demek istediğini anladım. Takım elbiseleri orada.
"Bakmayacağım," diyorum.

Paşa kolunu sırtıma doladı. "Tamam. Çabuk olacağım."

Koşuyor. Takım elbiseleri fark etmiyorum bile çünkü hemen içeri giriyor, bir çift boxer külot, pijama altı ve bir tişört alıyor ve beş saniyeden kısa bir sürede dışarı çıkıyor.

Beni tekrar yatağa yatırdığında, duvarın yanındaki yerime sürükleniyorum ve battaniyeyi çıplak vücudumun üzerine çekiyorum. Saçlarım hala ıslak ve yastığı ıslatacak ama umurumda değil. Paşa bana sırtını dönüyor ve birkaç hızlı hareketle ıslak kot pantolonunu ve iç çamaşırlarını çıkarıp kuru boxer külot ve pijama altlarını giyiyor.

Tişörte uzandığında "Yapma," diyorum.

Omzunun üzerinden elindeki tişörte bakıyor. "Mishka?" "Lütfen," diye fısıldıyorum.

Pasha başını sallar ve tişörtü koltuğun üzerine atar. Şilte eğilir yatağa tırmanıyor. Yanımda olduğu anda öne doğru eğilip çıplak göğsüne bir öpücük konduruyorum. Eli çenemin altına geliyor ve başımı yukarı kaldırıyor.

"Bu gece hiçbir şey olmayacak. Sadece öpüşme ve sarılma. Ama eğer durmamızı istiyorsan bana söylemelisin. Hemen Asya."

Bu sözleri duyunca içimden ağlamak geliyor ama içime atıyorum. Kollarımı boynuna dolayarak dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Eli sırtımı okşuyor, battaniyenin üzerinden beni okşuyor. Battaniyeyi üzerimden itip onu öpmeye devam ediyorum. Pasha'nın avuç içi sırtımın küçük kısmına baskı yapıyor ve kısa bir an için donup kalıyorum. Elini çabucak çekiyor ve tamamen hareketsiz bir şekilde orada yatıyor.

"Sorun yok," diyorum dudaklarına. "Sen olduğunu biliyorum."

Elini yavaşça geri koyuyor ama bana dokunmuyor bile. İçimi çekiyorum, bacağımı beline atıyorum ve üzerine çıkıyorum. "Lütfen, bana doğru bir rüzgar estiğinde kırılacaktım gibi davranmayı bırak."

Paşa'nın eli yanağımı kavırıyor, başparmağıyla gözümün altındaki deriyi okşuyor. "Korkarım yapacaksın."

"Zaten onarılamayacak kadar kırılmış bir şeyi kıramazsın, Pasha." Yanağımı avucunun içine bastırıyorum. Çenesi sertleşti ve damarları

şakağı nabız gibi atıyor.

"Seni iyileştireceğiz, Mishka," diyor dişlerini sıkarak ve yüzümü daha da yaklaştırıyor. "Kırılan her parçayı bir araya getireceğiz, sana söz veriyorum. Ve sonra, sana zarar veren piçleri yok edeceğiz."

Ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Bir daha eski halime dönebileceğimi sanmıyorum ama bunu ona söylemiyorum. Sadece onu öpüyorum.

Pasha'nın kolu belimi sarıyor ve ben sırtüstü yatana kadar bizi yuvarlıyor, vücudu benimkinin üzerine geliyor.

"Tamam mı?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Sadece öpüşmek, başka bir şey yok Asya. Hatırladın mı?"

Tekrar başımı salladığımda Pasha aşağı kayıyor, ağzı köprücük kemiğime iniyor ve göğsümün ortasından karnıma doğru bir çizgi izliyor. Elleri kollarımda, yanlarımda dolaşıyor; dokunuşu yavaş ve tüy kadar hafif.

"Bir daha kimse seni incitmeyecek, mishka," diye fısıldıyor vücudumda aşağı doğru ilerlerken, dudakları tenimin her santimini kaplıyor; önce sağ bacağımı, sonra sol bacağımı, ta ayaklarıma kadar. Tekrar yukarı kayarak iç bacaklarımda öpücük izleri bırakırken, o korkunç ses kafamın içinde fısıldıyor.

İğrençsin. Senin gibi pis bir şeyi ağzına almayı nasıl hazmediyor anlamıyorum. İyi olduğun tek şey acımadan sikilmek. Daha iyisini hak etmiyorsun.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve ellerimi vücudumda gezdirerek avuç içlerimi amımın üzerine bastırıyorum. Paşa'nın ağzı kalça kemiğimde duruyor.

"Bebeğim? Durmamı ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Lütfen yapma," diye fısıldıyorum. "Sadece orada değil."

"Tamam. Seni rahatsız edecek hiçbir şey yapmayacağım." "Sorun o değil," diyorum.

Paşa vücudumda yukarı doğru hareket ediyor ve yüzümü avuçlarının içine alıyor. "Ver bana Gözlerin, Asya."

Gözlerimi açtığımda onun bana endişeyle baktığını görüyorum. Ben bunu hak etmiyorum. Onu hak etmiyorum.

"Neyi yanlış yaptım?" diye soruyor ve gözlerimin kenarlarında biriken yaşları hissediyorum.

"Yanlış bir şey yapmadın," diye boğuluyorum. "Sadece dudaklarını orada istemiyorum."

"Neden, bebeğim?"

"Çünkü ..." Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve bacaklarımı birbirine kenetliyorum. "Çünkü ben kirliyim."

Öpücüğün dudaklarıma konduğunu hissediyorum. "Senin kirli hiçbir yanın yok," diyor. "Sen şimdiye kadar karşılaştığım en güzel, en saf şeysin Asya" -bir öpücük daha- "ve eğer izin verirsen sahip olduğun her kötü anıyı sileceğim."

Parmağının ucu kaşımın üzerinde geziniyor. "Lütfen?"

"Tamam." Başımı sallıyorum.

Paşa elimi tutuyor ve başının arkasına yerleştiriyor. "Tut ve çek."

Parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve ipeksi telleri kavriyorum.

"Daha sert, mishka," diyor ve yaptığımda başını sallıyor. "Güzel. Durmamı istediğin anda bunu yapmanı istiyorum. Anlaştık mı?"

"Evet"

Ağzını aşağıya, çeneme, boynuma, köprücük kemiğime ve göğüslerimin üzerinden karnıma doğru kaydırmadan önce dudaklarımı tekrar öpüyor, sonra duraklıyor. Ben bir şey yapmayınca, dudakları leğen kemiğime ulaşana kadar daha da aşağı kayıyor ve bana bakarak tekrar bekliyor. Onu durdurmam için bana bir şans vermek için duraklıyor, ama yapmıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum.

Kıvrımlarımın ortasına bir öpücük konuyor. Sonra bir tane daha. Bir duraklama. İki öpücük daha ve ürperiyorum.

"Asya?"

"Ben iyiyim," diye mırıldandım.

Bir öpücük daha. Geçici bir yalama. Pasha'nın elleri kalçalarımın iç tarafını iterek bacaklarımı daha da açıyor. Bir sonraki anda dili klitorisime baskı yapıyor. İçime çekiyorum ve içimde bir karıncalanma hissiyle tekrar ürperiyorum.

Birkaç kez daha yaladı ve bir öpücük daha. Dudakları amıma yapışıyor ve emiyor. Bir inilti beni terk ediyor ve düşünmeden saçlarını sıkıyorum.

Pasha kafasını kaldırdı. "Bebeğim?"

"Özür dilerim." Saçlarını bırakıyorum ve başını tekrar bacaklarımın arasına itiyorum. "Daha fazla."

Beni yalamaya devam ediyor; önce yavaş, sonra daha hızlı. Bacaklarımın arasındaki basınç artıyor ama daha fazlasına ihtiyacım var. Pasha'nın ağzı aşağı kayıyor, dili içime giriyor ve bu his karşısında nefesim kesiliyor. Bedenim titremeye başlıyor.

"İhtiyacım var..." Sırtımı kamburlaştırarak mırıldanıyorum. "Daha fazla."

"Bugün sadece ağzım, mishka," diyor Pasha ve klitorisimi tekrar emmek için hareket ediyor. Bedenim titriyor, özlem duyuyor.

"Daha fazla!" Çığlık atıyorum ve tüm gücümle saçlarını kavriyorum.

Klitorisimle alay etmeye devam ediyor, eli iç uyluğum boyunca merkezime yaklaşırken yalama ve emme arasında geçiş yapıyor. Parmağını giriş yerimde hissettiğim anda nefesim hızlanıyor, zaten yanmaya yakınım. Parmağı yavaşça içeri kayıyor, o kadar dikkatlice ki ağlamak istiyorum. Sanki ilk seferimmiş gibi davranıyor. Sanki daha önce zorla içime giren onlarca erkek yokmuş gibi. Başımı arkaya atıp inliyorum, bacaklarımın arasında ıslaklık birikirken üzerime gelen alışılmadık süzülme hissine kapılıyorum. Parmağını tamamen içeri soktuğunda dudaklarını klitorisimin üzerine bastırıp sertçe emiyor ve sanki milyonlarca minik kelebeğe dönüşüyorum. Orgazm olmanın bu kadar tuhaf hissettireceğini hiç düşünmemiştim.

Paşa yanıma uzandığında bedenim hâlâ titriyor. Kolunu önüme doluyor, elini başımın arkasına koyuyor ve yüzümü boynunun kıvrımına sıkıştırıyor.

"Keşke ilk seferim seninle olsaydı," diye

fısıldıyorum. "Öyle olacak."

"Pasha, çok iyi biliyorsun-"

Eli dudaklarımı kapatıyor. "İlk kez benimle olacaksın," diyor kulağımın dibinde. "Öncekilerin hiçbiri sayılmaz. Anlıyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, göğsümün içinde sıcak bir şey kabarıken ağlamamaya çalışıyorum, ruhumun kırık parçalarından birkaçını birbirine yapıştırıyorum.

Bölüm 15

"Pasha, *ma che fai?*"

Az önce tencereye yerleştireceğim spagettiden başımı kaldırıyorum. Asya mutfak adasının diğer tarafında durmuş, dehşet içinde ellerime bakıyor.

"Spagettiye kıramazsın!" Başını sallayarak adanın etrafında yürüyor.

"Çok uzunlar. Tencereye sığmazlar" diyorum.

"Hayır, hayır, hayır, bunu asla yapamazsın." Spagetti erişlerini elimden alıyor ve köşedeki çöp kutusuna atıyor. Sonra, muhtemelen başka bir paket almak için dolaba yöneliyor. Dolabın kapağını açtığı anda kaskatı kesiliyor, üst rafta sıralanmış farklı makarna paketlerine bakarken eli kulpu sıkıyor. Hepsi farklı markalardı. Yanına gidiyorum ve boşta kalan elini torbaların hemen önüne gelene kadar kaldırıyorum.

"Acele etme," diyorum kulağının dibinde ve elini bırakıyorum.

Asya gözlerini rafa diker. Eli hâlâ havada asılı dururken alt dudağını ısırır, sonra ortadaki poşeti alır.

"Başardım," diyor çantayı sıkarak.

"Yaptın." Gülümsüyorum ve boynunun yan tarafına bir öpücük konduruyorum. Başını eğerek bana daha fazla erişim sağlıyor.

"Seninle gurur duyuyorum bebeğim."

"Sen olmasan bunu asla başaramazdım." Yüzünü bana döndü. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Yapardın."

"Hayır. Muhtemelen yapmazdım." Elini enseme koyuyor ve beni hızlı bir öpücük için aşağı çekiyor. "Teşekkür ederim."

Mutfakta koşuşturuyor, makarnayı tencereye koyuyor ve buzdolabından peyniri çıkarıyor. Dudaklarında küçük bir gülümseme var ve bunu görünce göğsümde bir sıcaklık hissediyorum. Onunla çok gurur duyuyorum. Bu noktaya gelebilmek için haftalarca pratik yaptı ve şimdi çok daha iyi durumda. Onu karar vermesi için yönlendirmeme ihtiyaç duymayacağı bir noktaya gelmemiz biraz daha zaman alabilir ama eninde sonunda bunu başaracağız. Birden göğsümdeki sıcaklığın yerini panik alıyor. İyileştiğinde gidecek mi? Muhtemelen gidecek.

"Birazdan dönerim," diyor Pasha dolabın içinde yürürken. "Bazı sözleşmeleri imzalamam ve Kostya'nın siparişleri yine karıştırıp karıştırmadığını kontrol etmem gerekiyor. Eğer iki saatten fazla sürecek olursa seni ararım."

Elimdeki telefona bakıyorum. Dün bir işi olduğunu söyleyerek dışarı çıkmış ve yarım saat sonra elinde beyaz bir kâğıt torbayla geri dönmüştü. İçinde yepyeni bir telefon ve bir çift kulaklık vardı. Bunların müzik dinlemek istersem diye olduğunu söyledi.

Telefonu komodinin üzerine bırakıp yatak odasına doğru yürüyorum ve dolabın eşiğinde duruyorum. Pasha soldaki rafın önünde durmuş, bir yığın tişörtü karıştırıyor. Bakışlarımın sağ taraftaki, düzinelerce takım elbise ve gömleğinin siyahtan açık griye kadar mükemmel bir renk düzeniyle asılı olduğu rafa kaymasına izin veriyorum. Alt dudağımı ısırarak içeri giriyorum ve yaklaşıyorum. Yavaşça, kömür grisi bir takım elbisenin bulunduğu askıya uzanıyorum. Zarif kumaşa dokunduğumda elim titriyor, giysiyi ilmikten çıkarıyorum.

"Bence bugün bunu giymelisin," diyorum ve arkamı dönüp ona bakıyorum.

Pasha'nın gözleri göğsümde tuttuğum takım elbiseye takılıyor ve sonra bakışlarımız birleşene kadar yukarı doğru hareket ediyor. "Bebeğim ... Ben ..."

"Lütfen." Elimi uzatıyorum, kıyafeti ona sunuyorum. "Bu sensin. Senden asla korkmam, Pasha."

Gözlerinde endişeyle bana bakıyor ama uzanıp takım elbiseyi benden alıyor. Ona küçük bir gülümseme sunuyorum ve gömleklerinin asılı olduğu rafın en ucuna doğru yürüyorum. Beyaz gömleklerden birine ulaşana kadar parmaklarımı askıların üzerinde kaydırıyorum, sonra çıkarıp Pasha'ya dönüyorum. Takım elbiseyi rafa bırakıyor ve gömleği elimden alıyor.

Gömleği yavaşça giyiyor, gözleri sanki korkmamı bekliyormuş gibi sürekli yüzüme yapışmış durumda. Yüzümde en ufak bir korku izi bile görse, gömleği bir saniyede çıkaracağından eminim. Ama o bunu görmeyecek. O her zaman benim Paşam olacak, ne giyerse giysin.

Gömleğin düğmelerini ilikledikten sonra, pantolona uzanıp onu giymeden önce birkaç dakika bekler. Son olarak ceketini alır.

"Tamam mı?" diye soruyor.

Başımı salladım ve gülümsedim. Ceketini giydiğinde uzanıp yakalarını düzeltiyorum.

"Bir şey daha var," diyorum ve arkamdaki çekmeceyi açmak için dönüyorum.

Çeşitli renklerde ipek kravatlar rulo haline getirilmiş ve çekmecenin içindeki küçük bölmelere doldurulmuş. Takım elbisesiyle aynı tonda bir tane bulana kadar gözlerim üzerlerinde geziniyor. Kravatı çıkarmak için elimi uzattığımda, yatakta bağlı olduğum bir görüntü zihnimde canlanıyor. Elim kravatın hemen üzerinde duraksıyor. Hatırayı uzaklaştırıp yerine Pasha'nın düşüncelerini koyuyorum. Paşa yatakta beni kucaklıyor, sırtımı okşuyor. Paşa mısır gevreği kutusunu elime yaklaştırıyor, beni bir seçim yapmam için cesaretlendiriyor. Kirli ve yağ içinde olmama rağmen Paşa'nın beni güvenle eve taşıması. Pasha'nın saçımı yıkaması. Pasha'nın beni öpmesi. Parmaklarımı ipeksi kumaşın etrafına doluyorum, kravatı çıkarıyorum ve arkamı dönüyorum.

"Bunu sana takabilir miyim?" Boğuldum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece eğiliyor ve yüzümü avuçlarının arasına alıyor.

Gözleri benimkilere dikilmişken garip bir bakış vardı; endişeyle karışık bir

bakış.

ve temkinli ama huşu da var. Ve gurur.

Kravatı boynuna doluyorum ve düğüm atmaya başlıyorum, geniş kısmı ince olanın üzerinden geçiriyorum. Parmaklarım titriyor ve kumaş elimden kayıyor. Derin bir nefes alıyorum, gevşek ucu topluyorum ve işime devam ediyorum. Sonunda bitirdiğimde kravatı bırakıp yukarı bakıyorum. İşte o zaman Paşa'nın hâlâ yüzümü tuttuğunu fark ediyorum.

"Sen tanıdığım en güçlü insansın," diyor ve ağzını benimkine bastırıyor.

Sanki korkacağımdan korkuyormuş gibi nazikçe öpüyor. Kırılmış olabilirim ama benden geriye kalan tek şey ona umutsuzca aşık olmak. Benden uzak durmasını istemiyorum. Nazik olmasını istemiyorum. Her şeyini istiyorum. Kollarımı boynuna doluyorum ve zıplıyorum, sanki bir ağaçmış gibi ona yapışıyorum. Yüzünü aşağı çekip dudağını ısırduğimde beni anlık olarak tutuyor ve destekliyor.

Sert.

"Benimle sevişmeni istiyorum," diyorum ağzının içine. "Ve kendini tutmanı istemiyorum."

"Tamam, mishka," diyor öpücüklerin arasında. Hâlâ narinler. "Pasha."

Başının arkasındaki saçları sıkıyorum. "Geri durmak yok. I geri çekilmemeni istiyorum. Söz ver bana."

"Asya, bebeğim, istemiyorum-"

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Kendimi kırılmış hissetmek istemiyorum.

seninle. O yüzden bana öyle değilmişim gibi davranmanı istiyorum. Sahip olduğun her şeyi bana ver. Lütfen. Söz ver bana."

Pasha'nın kolları belime dolanıyor. "Söz veriyorum," diyor ve ağzını benimkine yapıştırıyor.

Sert, hızlı öpücükler ve ısırıklardan oluşan bir kasırga. Çarpışan dişler ve düello eden diller. Dudaklar ve uzuvlar birbirine karışmış durumda. Beni vücuduna o kadar sıkı bastırıyor ki, evrendeki hiçbir gelgit kuvvetinin bizi ayıramayacağından eminim. Ve ben bunun her saniyesine hayret ediyorum.

Biz çılgınca birbirimizin dudaklarına saldırırken aklıma bir melodi geliyor ve arka planda çalıyor. Grieg'den "Dağ Kralının Salonunda".

Boynuna doladığım kollarım sıkılaşıyor. Beni yatak odasına taşıırken yatağa ulaşana kadar öpüşmeyi bırakmıyoruz.

"Kıyafetlerimi çıkarmam gerek," diyor ağzımın içine ve beni yatağa yatırıyor.

Başımı sallıyorum, isteksizce onu bırakıyorum. Önce ceketini çıkarıyor ve yere düşmesine izin veriyor. Sırada kravat var. Kravata uzanırken gözlerindeki endişeyi görüyorum. Öne doğru eğilip parmaklarımın tersiyle yanağını okşuyorum. "Söz vermiştin."

Kravatı da düştü. Gömleği ve pantolonu da onu takip ediyor ve çok geçmeden karşımda çıplak duruyor. Benim dağ kralım.

Yaklaşarak dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Şimdi, lütfen benimkini çıkarmama yardım et."

Derin bir nefes alıp ellerimi Asya'nın belinde dolaştırıyorum. Ne söz verdiğim önemli değil. Sözümünden dönmek anlamına gelse bile, onun travmasını tetikleyebilecek hiçbir şey yapamam. Yüzüne odaklanarak parmaklarımı eşofmanının kemerine geçiriyorum ve yavaş yavaş, santim santim aşağı çekmeye başlıyorum. Bir sıkıntı zerresi bile fark edersem, duracağız. Sonra avuçlarımı bacaklarından yukarı, külotunun üzerinden kaydırıyorum ve üstünün eteklerini yukarı çekiyorum. Gülümsüyor ve kollarını kaldırıyor, tişört vücudundan kurtulurken siyah saçlarını silkeliyor. Sütyenini çözen Asya onu yere atıyor ve sadece külotuyla önümde duruyor. Kendini şaşırmamış gibi göstermeye çalışıyor ama gözlerindeki dizginlenmiş dehşeti görüyorum. Ve ayrıca, ne söylersem söyleyeyim bana boyun eğmeyeceğini gösterme konusundaki şiddetli kararlılığını. Yüzünü okşuyorum ve burun buruna gelene kadar öne doğru eğiliyorum.

"Sen hayatımda dokunduğum en saf şeysin," diyorum bakışlarını tutarak, "ve seni asla ama asla incitmeyeceğim."

"Biliyorum," diyor, sonra avuçlarını benimkilerin üzerine koyuyor ve kendini yatağa bırakarak beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor.

"Saçımı tut, Mishka."

Sağ eli başımın arkasına gidiyor, parmakları saç tellerimin arasından geçiyor.

"Güzel. Şimdi bir şey için söz vermeni istiyorum," diyorum. "Ne?"

"En ufak bir rahatsızlıkta bile çekersen dururum." "Söz veriyorum."

Dudaklarını, çenesini ve boynunu öpüyorum. Aletim o kadar sertleşmiş ki acıyor, ama aldırmıyorum ve vücudunu öpücüklerle boğmaya devam ediyorum. Küçük elini, kolunu, omzunu, köprücük kemikleri boyunca diğer koluna kadar. Tenine değen her kötü dokunuşu dudaklarımla sileceğim. Külotuna ulaştığımda bir an durup beni durdurup durdurmayacağını bekliyorum. Durmadı. Göbeğinden aşağıya, hâlâ örtülü olan amının üzerinden geçip karnına doğru bir öpücük çizgisi izliyorum. Asya'nın boştaki eli dantelli kumaşa kayıyor ve onu aşağı itiyor. Elinin arkasına bir öpücük bırakıyorum, sonra külotunun yanlarından tutup yavaşça çekiyorum.

"Seni asla incitmeyeceğim." Öne doğru eğildim ve hafifçe titreyen dudaklarını kendi dudaklarımla yakaladım. "Saç, bebeğim."

Derin bir nefes alıyor ve tekrar saçlarımı tutuyor.

"Asla," diye tekrarlıyorum, boynundan seksine kadar uzanan bir öpücük yolu bırakıyorum.

Dilimi amının üzerinde kaydırduğımda Asya'nın nefes alış veriş hızlanıyor. Yalamaya devam ediyorum, sonra başparmağımı ekliyorum ve klitorisine masaj yapmaya başlıyorum. Dudaklarından küçük bir zevk sesi çıkıyor ve yüzümde ıslaklığını hissediyorum. Yalamalarımı hızlandırıyorum ve yaklaştığından emin olana kadar parmağımla onu kızdırmaya devam ediyorum ve sonra klitorisini emiyorum. Asya sırtını kamburlaştırıyor ve vücudundan titremeler geçerken inliyor. Kendimi dikkatlice onun üzerine bırakıyorum ama ağırlığımın çoğunu dirseklerime veriyorum. Gözleri irkilerek açılıyor ve bakışlarımız birleşiyor.

"Evet," diye cevaplıyor dile getirmedığım sorumu ve bacaklarını biraz daha açıyor.

Sikimi onun girişine yerleştiriyorum, sonra yavaşça içeri doğru kaymaya başlıyorum. Kendimi tutmak zor çünkü kendimi onun içinde kaybetme ihtiyacı çok büyük, ama hızımı sabit tutuyorum, her seferinde yarım inç. Ve tüm bu süre boyunca göz temasımızı hiç kesmiyorum.

Nefesleri hızlı geliyor ve gözleri irileşiyor ama saçlarımı tutuşu hiç gevşemiyor. Tamamen içine girdiğimde nefesi kesiliyor, dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Ve sonra saçlarımdaki tutuş gevşiyor ve tamamen kayboluyor.

"Şimdi, sözünü tutmanı istiyorum," diyor ve çenemin yan tarafını öpüyor. "Bana kırılmamışım gibi davranmanı istiyorum."

"Sen sensin, Mishka." Çekiyor, duraklıyorum ve yavaşça geri kayıyorum. "Kesinlikle mükemmel ..." Geri çekiliyorum, sonra tekrar içeri kayıyorum, ama biraz daha hızlı. "Tam da olduğun gibisin."

Dürtülerimi dizginlemek neredeyse imkânsız, ama kendimi dizginliyor ve tempoyu yavaşça artacak şekilde ayarlıyorum, her hamleyi bir öncekinden biraz daha hızlı ve sert yapıyorum. Asya'nın bacakları etrafımı sarıyor ve çenesini yukarı kaldırarak gözlerimin içine bakıyor.

"Bunu bana kanıtla," tırnaklarını kollarımın derisine geçiriyor. "Bana her şeyi ver."

Kontrolüm bir anda kırıldı. Kendimi kabzasına kadar ona gömüyorum. Vücudu altımda titremeye başladı.

"Daha fazla," diye boğuluyor.

Dışarı çekiyorum ve hemen tekrar içeri itiyorum, onun sıcaklığında dibe vuruyorum. "Daha hızlı!"

Boynunun arkasını kavrayarak ona hızlı ve sert bir şekilde vuruyorum; kızarmış yüzünün görüntüsü sonsuza dek aklıma kazınıyor. Yatak iskeleti altımızda gıcırıyor. Parmaklarımı dizinin arkasına geçirip bacağına kaldırıyorum ve daha derine girebilmek için onu daha fazla açıyorum. Asya'nın elleri kollarımı sıkıyor, sonra yukarı çıkıp boynumun arkasına dolanıyor ve bir öpücük için başımı aşağı çekiyor. Dudaklarını aç bir adam gibi tüketiyorum, içine doğru sallanırken daha fazlasını alıyorum.

Asya'nın narin boğazından bir inilti kaçıyor. Tamamen çekiliyorum ve tekrar içeri girmeden önce bir süre onu izliyorum. Sıcak nefesi yüzümü yelpazelerken, amcığı sikimin etrafında kasılıyor. Boşalırken çığlık atıyor. Onun zevk seslerini duymak ve altımda parçalandığını görmek sistemime bir sarsıntı gönderiyor ve hemen ardından bir inilti ile patlıyorum.

Yine kırmızı perdeli odadayım. Havaya ağır bir erkek kolonyası kokusu sinmiş. Ellerim yatak başlığına bağlı ve yukarıda kocaman bir erkek bedeni beliriyor. Alnından göğüslerime pis kokulu ter damlacıkları düşüyor. İçime tekrar tekrar girerken acı tüm varlığıma yayılıyor. Çığlık atıyorum.

"Şşş. Bu sadece bir rüya," diyor Pasha'nın derin sesi kulağıma.
"Güvendesin."

Beni kendine doğru çekip kolunu sıkıca belime doladığında panik azalıyor ve tamamen sönüyor. Artık o kadar sık kâbus görmüyorum ama gördüğümde de çok kötü oluyorlar.

"Sen iyi misin?" Pasha soruyor ve omzuma bir öpücük konduruyor.

Arkamı dönüyorum, böylece onun çıplak mürekkepli göğsüne bakıyorum. Komodinin yanındaki lamba açık ama kısık, siyah ve kırmızı şekillerin üzerine yumuşak sarı bir ışık saçıyor. Kanla yıkanmış bir kafatasının çizgisini okşamak için uzanıyorum. Birçoğundan biri. Sadece göğsünde en az on farklı kafatası olmalı. Dövmelerin geri kalanı da benzer şekilde rahatsız edici sahnelerden oluşuyor.

Cosa Nostra'daki çoğu adamın dövmesi vardır. Kardeşimin bile kolunda tam bir dövme var. Ama Pasha gibi tüm vücuduna dövme yaptıran birini tanıdığımı sanmıyorum.

"Neden bu kadar çok?" Ben soruyorum.

"Herkesin hayatın karşısına çıkardığı zorluklarla başa çıkmak için farklı bir yolu vardır. Bu benimkiydi."

"Ne tür bir bok?"

Paşa bana bakıyor ve parmağının ucunu dudaklarımın köşesine yerleştiriyor. "Terk edilme. Düşük özgüven. Yalnızlık," diye cevap veriyor, sonra gözlerini kaçırıyor. "Aşağılanma. Açlık."

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. Belli ki parası var. Saatinin fiyatı en az yirmi bin dolar.

"Benim için her zaman böyle değildi," diyor düşüncelerimi tahmin ederek. Tekrar bana bakıyor ve parmağını kaşımın üzerinde gezdiriyor. "Üç yaşındayken bir kilisenin kapı eşiğine bırakılmışım. Hatırladığım en eski anı, bir kadının beni merdivenlerden çıkarıp büyük kahverengi bir kapıya götürdüğü ve orada kalmamı söylediği. Sonra da gitti. Muhtemelen annemdi ama emin olamıyorum. Neye benzediğini hatırlamıyorum. O beş taş basamak ve kahverengi kapıdan öncesini hatırlamıyorum."

Avucumu göğsünde gezdiriyorum ve sol göğüs kafesindeki deseni inceliyorum. Karanlık bir çift kapıyı gösteriyor. Kalın siyah sarmaşıklar sanki kapalı tutmak istercesine etrafını birkaç kez sarıyor. Detaylar inanılmaz; görüntüler neredeyse fotoğraf kalitesinde.

"Bunu sen mi yaptın?" Tasarımı gösteriyorum.

"Evet. Geri kalanların çoğu gibi. Sırtımdakiler ve ulaşamadığım diğer yerler hariç."

"Şunları görebilir miyim?"

Sırtı bana dönük olacak şekilde döndü. Yine kafatasları. Yılanlar. Bir sürü kırmızı. Örümcekler.

Bazı garip, kanatlı yaratıklar. Tarzı ön ve kollarındakilere benziyor ama kendi yaptıkları kadar iyi görünmüyorlar.

"Bunları benim için bir hapishane arkadaşım yaptı," diye ekliyor ve bana doğru dönüyor. Başımı kaldırıyorum ve ona bakıyorum.

"Hapiste miydin?"

"Birkaç kez."

"Ne için?"

"Polis sık sık yeraltı dövüşlerinin yapıldığı kulüplere baskın düzenliyordu. Suçlamalar huzuru bozmaktan saldırıya kadar değişiyordu. Sonuncusu için dört ay yattım."

"Ama sen çok akıllı başında birisin. Tişörtlerini bile renklerine göre düzenliyorsun." Bana gülümsüyor. "Ben her şeyi renklerine göre düzenlerim, Mishka."

Uzanıp parmağımın ucuyla yüzünün yan tarafını okşuyorum. Ne kadar sert görünümlü bir adam. Evet, görünüş aldatıcı olabilir, çünkü sert dış görünüşü inanılmaz güzel bir ruhu gizliyor. Onun yaşadığı şeyleri yaşamış biri nasıl onunki kadar büyük bir kalbe sahip olabilir? Beni de içine alacak kadar büyük mü? Öne doğru eğilip onu öpüyorum. Dudaklarımız birbirine değdiği anda ruhum şarkı söylemeye başlıyor.

Kendimi bildim bileli müziği neşe duygusuyla ilişkilendirmişimdir. Kendimi ne zaman üzgün ya da korkmuş hissetsem, Arturo'nun bana aldığı piyanoyu çalardım. Bazen üzüntü ya da korku yerini neşeye bırakana kadar saatlerce çaldığım olurdu. Şu anda müzikle olan ilişkim değişmiş gibi görünüyor. Daha iyi hissetmek için artık çalmama gerek yok. Sadece ona, Pasha'ya yakın olmam gerekiyor ve melodi beni dolduruyor.

"Kavga etmeye başladığında kaç yaşındaydın?" diye sordum.

"On sekiz."

"İyi miydin?"

Paşa dudaklarına doğru gülüyor. "Başlangıçta değil. İlk birkaç ay canıma okudular."

"Ama yapmaya devam ettin?"

"Para iyiydi. İyileştikçe daha büyük meblağlar kazanıyordum. Bu yüzden her gün çalıştım ve olabileceğimin en iyisi olduğumdan emin oldum."

"Yani her şey para için miydi?"

"Başlarda evet," diyor parmağıyla çenemde gezinirken, "ama insanların tezahürat yaptığını ve adımı bağırıldığını duyduğumda içimde yükselen ilkel bir şey vardı. Bir bakıma buna bağımlı oldum. Çok tatmin ediciydi. En azından bir süreliğine. Bratva'ya katıldığımda yirmi üç yaşındaydım. Aradan on yıldan fazla zaman geçtiğine inanamıyorum."

"Yani bir dövüş ringinden lüks bir kulübe geçtiniz. Bu büyük bir değişim."

"Asker olarak başladım. Bazen ayak işlerine bakıyordum ama çoğu zaman borçları tahsil etmek için gönderiliyordum. O zamanlar elime silah bile almamıştım, bu yüzden daha ciddi görevler verilmeden önce Yuri bana nasıl ateş edileceğini öğretmek zorunda kaldı."

"Hoşuna gidiyor mu? Gece kulübü işletmek?"

"Aslında iki kulüp var. Çoğu zaman Ural'dayım. Daha büyük bir kulüp. İkinci kulüp, Baykal, çoğunlukla para aklamak için kullanılıyor. Ama evet, seviyorum."

Başımı göğsüne yaslıyorum ve karnının mürekkepli derisini okşuyorum. "Hiç kulübe gitmedim. New York Ailesi eğlence sektörüne dahil değil, bu yüzden Arturo sadece Sienna'yla benim Cosa Nostra'dan birinin sahibi olduğu barlara gitmemize izin veriyor. O bile nadiren oluyordu."

"Neden?"

"Bize bir şey olacak diye çok korkardı. Sienna hep onun ne kadar paranoyak olduğundan yakınırdı. Sanırım bunda haklıydı."

Pasha'nın beni tutuşu sıkılaşıyor ve sırtımı okşuyor.

"Nasıl bir his?" Sesi yumuşak, neredeyse saygılı.

"Ne?"

"Bir aileye sahip olmak. Ne olursa olsun seninle kalacak biri. Bir hata yapsan bile. Kızgın olduğunuzda bile. Hatalı olduğunu bilse bile senin yanında olacak biri. Senin olan birine sahip olmak mı?"

Gözlerindeki bakış. Tarif edemiyorum. Özlem. Açlık. Ve çok fazla üzüntü.

"Sıcaklık gibi," diye fısıldıyorum.

"Sıcaklık mı?"

"Evet. Kendinizi soğuk ve şiddetli bir fırtınanın içinde bulduğunuzda, onlar

Üşümemeniz için her şeyi yapabilecek insanlar. Kollarını size dolayacak, sizi koruyacak, buz gibi rüzgar sırtlarına vururken sizi kendi sıcaklıklarıyla saracaklar."

"Senin ailen de böyle mi?"

"Bazen Sienna ve Arturo ile başa çıkmak zor oluyor. Üçümüzün çok farklı kişilikleri var. Ama evet. İkisi de öyle."

"Bana onlardan bahsedecek misin?"

"Sienna doğanın bir gücü. Gürültücüdür. Açık sözlü. Bir an deli gibi gülerken, bir an sonra hüngür hüngür ağlayabilir." Dudaklarıma nostaljik bir gülümseme yayılıyor. "Sienna sıg biriymiş gibi davranmaya bayılır. Sosyal medyada milyonlarca fotoğraf paylaşıyor, genellikle insanların onun biraz kaçık olduğunu düşünmesine neden olan saçma kıyafetler giyiyor. Bazen onlara pek de zeki olmadığı izlenimini veriyor." "Neden?"

"Hiçbir fikrim yok." Uzandım ve alınının çizgisini elimle çizdim. Parmak. "Kız kardeşim tanıdığım en zeki insan, ama o muhteşem zekasıyla bir şeyler yapmak yerine, sadece ... oyalanıyor. Onu gerçekten ilgilendiren tek şey yazmak."

"Ne yazıyor?"

"Bana hiç göstermedi." Gülümsüyorum. "Ama biz gençken bazı defterlerine gizlice göz atmıştım. Yatağının altındaki bir kutuda saklıydılar. Aşk romanları yazıyor."

"Aşk romanları mı?" Paşa kaşını kaldırır. "İyi mi?"

"Evet. Çok iyi. Sienna'nın kelimelerle arası iyidir. İngilizce ve İtalyanca dışında dört dil daha konuşabiliyor. Ve bunları bir hevesle öğrendi."

"Bir hevesle dil öğrenen birini duyduğumu hiç sanmıyorum." "Kız kardeşim temel Japonca'yı bir ay içinde kendi başına öğrendi. çünkü okuldan bir çocuk ona aptal dedi." Gülüyorum. "O zaman on dört yaşındaydı."

Paşa gülümsüyor ama gözleri hüzünlü. "Bu oldukça büyük bir yetenek. Çoğu insan bırakın beş dili, bir yabancı dili öğrenip konuşmakta bile zorlanır. Rusça konuşmayı sevmiyorum. Tamamen anlıyorum ama neredeyse hiç konuşmuyorum."

"Fark ettim." Öne eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Neden?"

"Çünkü İngiliz aksanım var. Koruyucu ailelerdeki ya da okullardaki çocukların hiçbiri Rusça konuşmuyordu, o yüzden o süre zarfında ben de ... unuttum sanırım." Dudağımı ısırtıyor. "Peki ya kardeşin?"

"Arturo tüm ağabeyler gibidir. Sadece yüz kat daha kötü." "Koruyucu mu?"

"Beni çıldırtacak kadar. Anne babamız öldüğünde yirmi yaşındaydı, bu yüzden onların rolünü üstlendi."

"Başka aile üyeniz yok muydu?"

"Bir teyzemiz vardı. Babamın üvey kız kardeşi. Beni ve Sienna'yı yanına almayı, onunla yaşamayı teklif etti. Arturo hayır dedi." Başımı salladım. "Onun için endişeleniyorum. Sanırım annemiz ve babamız öldürüldüğünde zihninde bir şeyler tersine döndü ve işi dışında tüm dikkatini ikimize odakladı. Otuz üç yaşında ama evimize hiç kadın getirmedi. Birkaç ilişkisi olduğunu biliyorum; hatta bazı kız arkadaşlarıyla tanıştık. Ama hiçbiri evimize adım atmadı. Sanırım bizi yetiştirmeye o kadar odaklanmıştı ki aslında bizim ebeveynimiz olmadığını unuttu."

"Neden onu aramak istemiyorsun? Seni sevdiği çok açık."

"Çünkü ben de onu seviyorum," diye fısıldıyorum. "İlk başta bana olanları atlatamayacağını düşündüm. Bu yüzden onu aramak istemedim."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi aramak istemiyorum çünkü gerçeği öğrenirse ne kadar incineceğini biliyorum. Ona her şeyi anlatmasam bile Arturo ikiyle ikiyi bir araya getirecektir. Kendini suçlayacak. Buna izin veremem. Omuzlarında yeterince yük var ve beni hayatımda yeterince fırtınadan korudu." Bunu söylerken aklımdan başka bir şey geçiyor. "Bir kız vardı. Dolly'nin evinde. Sanırım Rus olabilir. Beni götürdüklerinden yaklaşık bir ay sonra getirilmişti ama ben kaçmadan birkaç gün önce ortadan kayboldu."

Avuç içi hala sırtımda. "Adını hatırlıyor musun?" "Rada ya da onun gibi bir şey. Emin değilim. Neden?" "Ruslana olabilir mi?"

Başımı kaldırdım. "Evet. Ruslana'ydı. Onu tanıyor musun?"

"Bratva'nın askerlerinden birinin kızıydı." "Öyle miydi?"

"Cesedi sizin kaçtığınız sıralarda bulundu. Sanırım bir ya da iki gün önce."

Ürperdim ve yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. Benden bir ya da iki yaş büyük olamazdı.

"Bu gece kulübe gitmediğin için başın belaya girecek mi?" Uzun sarı örgülü kızı ve onun kolayca ben olabileceğimi düşünmemeye çalışarak soruyorum.

"Yarın gideceğim."

"Seninle gelebilir miyim?" diye sordum.

Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Tabii ki."

Bölüm 16

Asansörden çıkarken kulaklarıma narin bir melodinin yumuşak tınları ulaşıyor. Dairemin kapısına doğru yürüyorum ve cebimden anahtarları çıkarıyorum. Son zamanlarda anahtarlarımı unutmuş gibi yapıyorum ki zili çalabileyim ve Asya'nın beni içeri almak için kapıya doğru koşarken attığı telaşlı adımları duyabileyim. Kapıyı açtığı anda, sanki kısa bir süre önce gitmiş olmama rağmen beni özlemiş gibi oluyor. Eve gelmek ve onun beni beklediğini bilmek iyi hissettiriyor. Bu yüzden anahtarlarımı unutmuş gibi yapıp her seferinde zili çalmaya devam ediyorum.

Ama bugün onun dikkatini oyundan uzaklaştırmak istemiyorum. Kilidi açıp içeri giriyorum. Asya piyanonun önünde oturuyor, telefonu tuşların üzerindeki küçük sehpa. Muhtemelen internetten yeni notalar bulup indirmiştir. Ona gerçek nota kitapları almalıyım. O küçük ekrandan takip etmek kolay olmasa gerek. Gürültü yapmamak için elimden geleni yaparak market poşetlerini kapının yanına bırakıyorum ve oturma odasına giriyorum. Omzumu sağ tarafımdaki kitaplığa yaslayıp onu izliyorum.

Saçları açık ve melodiyle birlikte başını salladığında sağa sola sallanıyor. Bulunduğum yerden yüzünü göremiyorum ama gülümsediğinden eminim.

Göğsümde bir şey sıkışıyor. Giderken piyanoyu da yanında götürecek mi? Çünkü eninde sonunda gidecek. Bir evi, bir ailesi, muhtemelen bir sürü arkadaşı varken ve müzik konservatuarına gitmeyi planlarken benimle kalmak isteyeceğine inanarak kendimi kandırmayacağım. Başına gelenler yüzünden hayatı askıya alınmış olabilir ama kendini toparlayacaktır. Onun gücünü ve kararlılığını gördüm. Cesaretini. Her şeyi

Onu o yapan şeyler - beni ona umutsuzca aşık eden aynı özellikler, aynı zamanda onu benden alacaklar.

Açılıştan önce varmak ve kalabalıktan kaçınmak istiyorsak bir an önce kulübe gitmeliyiz, ama kendimi ona durmasını söylemeye zorlayamıyorum. Melodi değişiyor ve benim en sevdiğim "Moonlight Sonata"ya geçiyor. Neden en çok onu dinlemeyi sevdiğimden emin değilim. Belki de onu ilk kez dinlediğim içindir. Telefonumda zil sesi olarak bile ayarlamıştım. Hayal kırıklığı içinde ensemi sıkıyorum. Umarım giderken piyanoyu da götürür. Çünkü eğer almazsa, geriye hiçbir şey kalmayana kadar parçalayacağım.

"Birazcık bile rahatsız olursanız, bana haber verin ve gidelim. Tamam mı?"

Başımı salladım ve Pasha'nın elini sıktım.

Kulübün girişine doğru yürürken karanlık gökyüzüne bakıyor, küçük beyaz taneleri arıyorum. Sıcaklık önemli ölçüde düşmüş ve havada keskin bir his var. Pasha'nın binasından ayrıldığımız andan beri göğsümde yükselen panikle birlikte duyularıma yapışıyor. Kar yağmaya başlar korkusuyla neredeyse Paşa'ya evine dönüp dönemeyeceğimi soracaktım. İyileştiğimi sanıyordum. Bazı açılardan öyleydim. Ama buzla kaplı zemini görme fikri kalbimin normal ritminin iki katına çıkmasına neden oluyor.

Girişte duran bir adam yaklaştığımızda bize kapıyı açıyor. Üzerinde düğmeleri açık siyah bir palto var ve altından siyah bir takım elbise görünüyor. Pasha'nın elini sıkıca tutuyorum ve geçerken fedaiye küçük bir gülümseme sunmak için kendime söz veriyorum.

Pasha beni siyah ve gri tonlarında dekore edilmiş geniş bir alana götürüyor. Uzun masalar şu anda boş olan dans pistinin kenarlarını çevreliyor. Boyunca

Duvarda, yükseltilmiş bir platform üzerinde lüks deri koltukların bulunduğu birkaç büyük kabin yer alıyor. Kabinlerden birinde temizlik yapan ve ayak seslerimizin duvarlarda yankılanmasına neden olan bir kız dışında alan tamamen boş.

Nihayet katın karşı tarafına ulaştığımızda merdiven boşluğundan üst kata çıkıyoruz. Bu alan bir tür galeri gibi görünecek şekilde yapılmış. Tavandan tabana cam duvar dans pistinin üzerine doğru uzanıyor ve kulübün içinin tamamını burada duran herkese gösteriyor. Kırklı yaşlarının başında bir adamın, kulübün farklı alanlarının çeşitli kamera açılarını gösteren bir monitör bloğunun önünde oturduğu bir odaya giriyoruz. Pasha adama başıyla selam veriyor ve sağdaki başka bir kapıya yöneliyor.

İçeri girdiğimizde, kağıtlarla kaplı bir masanın arkasında oturan yirmili yaşlarında sarışın bir adam görüyorum. Önündeki bilgisayar ekranına bakarken kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor. Uzun kesilmiş saçları dağınık ama bu onun çok yakışıklı olduğu gerçeğini gizlemiyor. Birkaç ay önce onu gördüğümde yüzüm kıpkırmızı olurdu. Ama bu Pasha ile tanışmadan önceydi. Bu adam çekici olabilir ama görünüşünün benim üzerimde hiçbir etkisi yok.

"Sonunda kışını buraya getirmeye karar verdiğini görüyorum," diye homurdandı adam ve sonra ekrandan başını kaldırdı, gözleri bana odaklandı ve inanılmaz derecede genişledi.

"Kostya, bu Asya," diyor Paşa ve arkadaşının önünde durana kadar beni masanın etrafında dolaştırıyor. "İmzam gereken sözleşmeler nerede?"

Kostya'nın bakışları Pasha'nın elinde kenetlenmiş elime düşüyor, sonra tekrar yüzüme çevriliyor. Kaşları saç çizgisine kadar yükseliyor.

"Gözler üzerimde, Konstantin!" Pasha havlar.

"Lanet olsun, adamım!" Kostya sinirlenir. "Yapma bunu. Sadece benim *babuşkam*

Beni tam adımla çağırır, genellikle bir şeyi berbat ettiğimde." "Kontratlar. Şimdi."

"Sana ne oldu böyle? Gardırobunla birlikte lanet kişiliğini de mi değiştirdin? Tanrım." Çekmecedan bir yığın kâğıt aldı ve Paşa'nın önündeki masaya fırlattı. "Al bakalım."

Paşa sözleşmeleri imzalamaya başlıyor, ama sol eli sürekli benimkini tutuyor. Bugün kot pantolon ve siyah bir kazak giyiyor. Takım elbise giymesi için onu ikna etmeye çalıştım ama hayır dedi.

Kostya bilgisayar ekranında bir şeylerle meşgulmüş gibi davranıyor ama birkaç saniyede bir bana hızlıca baktığını fark ediyorum.

Paşa imzalamayı bitirdiğinde, kâğıtları masanın ortasına doğru itiyor ve düzeliyor. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet."

Pasha başını salladı ve çıkışa doğru yöneldi. Arkadaşına el sallıyorum ve onu takip ediyorum.

Kostya seslendiğinde eşikteyiz, "Oh, Pasha! Daha sonra eski depoya uğramak isteyebilirsin."

"Ne için?"

"Julian'ın adamlarından birini yakaladık. Bekim. Mikhail onu sorgulayacak."

Paşa'nın vücudu kaskatı kesilir. Yavaşça döner ve arkadaşına bakar. "Mikhail'i ara. Ona bu gece evde ailesiyle kalabileceğini söyle."

"Ne? Peki, bu adamla kim sohbet edecek?" Paşa bana bakıyor. "Ben yapacağım."

Depoya girdiğimde Kostya zaten oradaydı, duvara yaslanmış telefonuyla uğraşıyordu. Karşı köşede, yüzü yere dönük, otuzlu yaşlarının başında bir adam yatıyor. Bacakları, ayak bilekleri ve dizlerinin etrafına gümüş koli bandıyla bağlanmış. Elleri arkadan bağlanmış. Ağzından kirli bir paçavra çıkmaktadır.

Bunca yıl sonra bile havada hâlâ hafif bir yanık odun kokusu var. Burası, ateşkes imzalanmadan önce İtalyanların yakmaya çalıştığı depolardan biri. Pakhan'ın konağının bodrum katında

O zamandan beri komisyonda - karısı evinde kan kokusundan hoşlanmıyor - bu yüzden bu depoyu olduğu gibi bırakmaya ve sorgulamalarımızı burada yapmaya karar verdik.

"Misafirimizin" birkaç adım ötesinde duran askere bakıyorum ve başımı çıkışa doğru eğiyorum. "Gidin. İşim bitince seni ararım."

Adam başını sallar ve dışarı çıkar.

Hiç vakit kaybetmeden Julian'ın erkeğini ceketinin arkasından yakaladım ve bana daha fazla yer açmak için onu duvardan uzaklaştırdım. Sızlanmaya ve çırpınmaya başladı, sonra vücudunun yere düşmesine izin verdiğimde inledi. Ayağımı sırtına koyuyorum ve elimi başparmağına doluyorum. Kemiklerin kırılma sesini boğuk, acı dolu bir inilti takip ediyor. Ayağımı daha sert bastırıyorum ve bir sonraki parmağı alıyorum.

Kostya duvarın yanındaki yerinden, "Mikhail'den sana hızlı bir işkence kursu vermesini istemelisin," diyor. "Kural şu: önce soru sor. Sonra bir şeyler kırmaya başla."

Başka bir şipşak.

"Yöntemlerimiz farklı," diyorum devam ederken.

On parmağını da kırdıktan sonra adamı yerde ağlamaya bırakıyorum ve yakındaki masadan bir bıçak alıyorum. Tekrar sırtına basıyorum ve bileklerini bağlayan bandı kesiyorum. Adam çırpınıyor, kurtulmaya çalışıyor. Bir elimle sağ ön kolunu, diğer elimle de avuç içini tutup farklı yönlerde çeviriyorum. Bileği kırılırken adam paçavranın etrafında çığlık atıyor. Eylemi diğer koluyla tekrarlıyorum.

Sonra ayak bileklerini kırmayı düşünüyorum ama üzerimde bayılması riskini almak istemediğime karar veriyorum. Ayağımı onun yanına götürerek, yüzü yukarı bakana kadar vücudunu itiyorum ve bez parçasını ağzından çekip çıkarıyorum.

"Dusku yeni ilacı dağıtıyor mu?" diye sordum.

"Hayır," diye boğulur adam. "Julian. Damadı."

"Julian da üst düzey fuhuş çetesine dahil mi?" "Evet. O yönetiyor."

"Dusku biliyor mu?"

Başını sallıyor ve inliyor. Ayakkabımın tabanını sağ elinin kırık parmaklarının üzerine koyuyorum ve adımlarıma baskı uyguluyorum.

"O bilmiyor! Hepsi Julian ve bazı üniversite arkadaşları!" "Birkaç gün önce ölü bulunan Rus kız hakkında ne biliyorsun? aylar önce? Sisteminde sizin ilacınız vardı."

"Bir kazaydı," diye feryat ediyor. "Bir müşterimiz çok sert davrandı ve öldü. Ondan kurtulmamız ve kullandığımız uyuşturucular aracılığıyla bizimle bağlantısı olmadığından emin olmamız gerekiyordu. Bu yüzden onu eroinle doldurduk."

Topuğumu boğazına bastırıyorum ve ağzından çıkan boğulma sesinin tadını çıkarıyorum. "Bu arkadaşına bu işe karışan herkesin isim ve adreslerini vereceksin. Müşteriler de dahil. Lanet olası kapıcı bile. Kızlardan sorumlu kadın -Dolly- hakkındaki detayları da verdiğinden emin ol. Ve onları tuttuğunuz yerin adresini."

Başını sallıyor.

"Kızları kaçıran adamların isimlerine de ihtiyacım var."

Ayağımı biraz gevşettiğimde "Bundan Robert sorumlu," diye ciyaklıyor. Robert. Orospu çocuğu kızları ayartırken gerçek adını kullanıyor.

"Amerikalı mı?" diye sordum.

"Evet. Son üç yıldır bizim için çalışıyor. Onu Julian getirdi."

"Soyadı ve adres."

Bilgileri sıralıyor ve ben de hafızama kaydediyorum.

"Kostya," diye sesleniyorum. "Misafirimiz konuşmaya hazır. Not almak için buraya gel ve sana söylediği her şeyi Maxim'e aktar."

Yerdeki adama son bir kez bakıyorum. "Eğer bir isim unutursan, geri gelir ve başladığım işi bitiririm. Ve işim tamamen bitene kadar hayatta ve akli başında kalmanı sağlayacağım."

Depodan ayrılırken Asya'yı arayıp birkaç saat daha dönmeyeceğimi bildiriyorum. Arabanın içinde, Bekim'in bana verdiği adresi navigasyon sistemine giriyorum.

Görünüşe göre bu gece bir sohbet daha yapacağım.

Bölüm 17

Saçlarımı tarayan parmakların hissiyle uyandım. Pasha yanımdaki yatakta yatıyor, üzerinde hala önceki akşam giydiği kıyafetler var.

"Ne zaman döndün?" diye sordum.

"Beş dakika önce," diyor ve saçlarımı okşamaya devam ediyor. "Sana birinin fotoğrafını göstermem gerekiyor."

"Tamam." Başımı salladım. Geçen gün bana bir düzineden fazla erkeğın fotoğrafını göstermiş, tanıdığım biri olup olmadığını sormuştu ama hiçbirini tanıdık gelmemişti.

Paşa saçımı bırakıyor ve komodinin üzerinden telefonunu almak için arkasına uzanıyor. Bana uzattığında telefonu alıyorum ve ekrana bakıyorum. Görüntüde tavana baş aşağı asılmış bir adam var. Yüzünü çok fazla seçemiyorum, bu yüzden yakınlaştırıyorum. Telefon neredeyse elimden kayıyordu.

"Bu o mu? Seni kaçırın mı?" Paşa soruyor. Sesi sanki dişlerini gıcırdatarak konuşuyormuş gibi gergin.

Boğazımda aniden yükselen safrayı yutuyorum. "Evet."

Paşa başını sallıyor ve telefonu elimden alıyor. Çenemi parmaklarının arasında kavırıyor ve bakışlarımız buluşana kadar başımı yukarı kaldırıyor. "Bütün isimler elimizde. Olaya karışın herkesin. Bratva örgütünün geri kalanıyla ilgilenecek ama Pakhan'a bunun benim olduğunu söyledim." Öne doğru eğilip alnını benimkine bastırıyor. "İzlemek istediğini söylemiştin."

"Ne?"

"O, ölüyor. Yavaş yavaş. Onu parça parça keserken."

Bana bakan gri gözlerine bakıyorum ve yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum. "Evet."

Pasha başını sallar. "Ben duş alıp üstümü değiştireceğim. Sonra da gideceğiz."

* * *

Şehrin batısında, bir barakadan fazlası olmayan yıkık dökük bir eve iki saatlik bir yolculuk. Pasha arabayı park ediyor ve bana doğru dönüp elimi tutuyor.

"Fikrini değiştirdiysen, seni geri götüreceğim," diyor. "O orospu çocuğunu tekrar görmeye dayanamıyorsan sorun değil. Bu gece geri gelir ve onun icabına bakarım."

Ön camdan eve bakıyorum. Hayatımı mahveden ve zihnimi darmadağın eden adam o ahşap kapının ardında. Panik, Pasha'nın telefonunda onun görüntüsünü gördüğüm anda başladı ve buraya gelirken on katına çıktı. Onu tekrar görme fikri beni hasta ediyor ama buna ihtiyacım var. İntikama ihtiyacım var. Belki onun öldüğünü görmek kendimi geri kazanmama yardımcı olur.

"Ben hazırım," diyorum.

Paşa evin kapısını açtığı anda ilk fark ettiğim şey kusmuk ve sidik karışımı pis bir koku oluyor. O kadar iğrenç ki, midemdekileri hemen boşaltmamak için kendimi zor tutuyorum. İçerisi karanlık. Pencereler tüylü perdelerle ya da çivilenmiş tahtalarla kapatılmış ve tek aydınlık açık kapıdan gelen güneş ışığı. Paşa sola doğru iki adım atarken onu takip ediyorum, elini tüm gücümle sıkıyorum. Işığı yaktığında bir tıkırtı duyuyorum. Küçük bir ses, zar zor duyuluyor ama kafamın içinde bir patlama gibi yankılanıyor. Arkamı dönüp o pisliğin yüzüne bakmak istiyorum ama kendimi kımıldatamıyorum.

"Sorun yok, Mishka." Paşa kollarını bana doluyor ve yüzümü göğsüne bastırıyor. "Artık sana zarar veremez. Ben de bir daha kimseye zarar vermeyeceğinden emin olacağım."

Paşa'nın kokusunun tadını çıkararak derin derin içime çekiyorum. Bu güvenliğin kokusu. Ve aşkın.
Ondan o orospu çocuğunu benim için öldürmesini istemek çok kolay olurdu. Ama içten içe, bu melodiyi kendim çalmam gerektiğini biliyorum.

"Silahın var mı?" Paşa'nın göğsüne doğru mırıldanıyorum ve onun hareketsiz kaldığını hissediyorum. "Evet."

"Alabilir miyim? Lütfen."

Beni tutuşu gevşiyor ve elleri yüzüme ulaşana kadar kollarımda geziniyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben onun acı çekmesini sağlayacağım."

Elimi kaldırdım ve yanağını okşadım. Benim Paşam. Benim için savaşmaya her zaman hazır. "Lütfen."

Bir an için gözlerini kapatıyor, ceketinin içine uzanıyor ve bir silah çıkarıyor. "Nasıl ateş edileceğini biliyor musun?"

"Hayır."

"Tamam. Böyle tut." Silahı elime yerleştiriyor ve parmaklarımı doğru pozisyona getiriyor. "Emniyet açık. Hazır olduğunda kapatacaksın. İşte böyle. Silahı sıkıca tutmalısın. Bunun biraz geri tepmesi var."

Tabancaya bakıyorum. Çok ağır. Beklediğimden çok daha ağır. Yutkundum ve hayatımı mahveden adamla yüzleşmek için döndüm.

Hâlâ fotoğrafta gördüğüm pozisyonda. Ayakları yukarıdaki kirişe bağlı, kolları sallanıyor. Ancak onlarda bir sorun var. Doğal olmayan bir açıyla sarkıyorlar. Bunun barda tanıştığım adam olduğuna inanmak zor. Kirli giysileri birkaç yerden yırtılmış. Vücudunun açıkta kalan kısımlarına kurumuş kan bulaşmış, gömleğini ve aşağıdaki zemini boyuyor. Gözleri kapalı ve yüzünün bir tarafı şişmiş. Hareket etmiyor. Çoktan öldüğünü düşünebilirdim ama göğsünün inip kalktığını görebiliyorum.

Bu anı birçok kez hayal ettim. Acımın her saniyesini ona ödetmeyi hayal ettim. Eğer intikamımı alma fırsatım olursa, onun da benim gibi acı çekmesini isteyeceğimi düşündüm. Ama şimdi, onu böyle görünce, sadece bitmesini istiyorum.

Tam önünde durana kadar aramızdaki mesafeyi hızlı adımlarla kat ediyorum. Başı göğsümle aynı hizada ve iğrenç koku yakından daha da kötü.

"Umarım cehennemde yanarsın," diye boğuk bir ses çıkardım ve yüzüne tükürdüm. Robert'ın gözleri irkilerek açıldı ve benimkilerle buluştu. Emniyet düğmesini çeviriyorum ve namluyu burnunun köprüsüne bastırıyorum.

Ve tetiği çek.

Odada büyük bir gürültü patlar.

Sol kolumu Asya'nın ortasına dolayarak onu yoldan çekiyorum, böylece ölü adamın bedeni geri savrulduğunda ona çarpmayacak. Tam arkasında durduğumu fark ettiğini bile sanmıyorum. Silahı elinden alıp emniyetini açıyorum ve onu evden dışarı taşıyorum.

Arabaya ulaştığımızda silahı arka koltuğa atıyorum ve Asya'yı yere yatırıp yüzünü bana çeviriyorum. Eli ve sarı montunun kolu kan lekeleriyle kaplıydı. Ceketin düğmelerini açıp üzerinden çıkarıyorum ve onu da arka koltuğa atıyorum. Sonra kendi ceketimi çıkarıp Asya'nın kollarını montun kollarına sokmayı başarıyorum ve onu montun sıcaklığına sokuyorum. Ben onu giydirirken hiçbir şey söylemiyor. Önüne bakarken gözleri boş görünüyor. Benim farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Bunu yapmasına izin vermemeliydim. Silahı alıp o orospu çocuğuna doğru döndüğünde fikrini değiştireceğinden emindim. Silah sesinin beni hiç bu kadar sarstığını hatırlamıyorum.

"Mishka," diyorum elindeki kanı kapüşonumun ön kısmına silerken. "Lütfen bir şey söyle."

Asya sadece göz kırpmıyor. Gözleri odaklanmadan kalır.

Küçük beyaz bir pul yanağına düşer. Ardından bir tane daha. Gökyüzüne bakıyorum. Kar yağıyor. Hemen ceketin kapüşonunu tutup kafasına geçiriyorum. "Hadi eve gidelim, bebeğim."

* * *

Arabayı binanın önüne park ettiğimde hafif kar yağışı tam bir tipiye dönüşmüştü. Asya iki saatlik yolculuğun tamamını yolcu koltuğuna kıvrılıp yüzünü omzuma dayayarak geçirdi.

"Geldik," diyorum.

Başını sallayıp doğruluyor ama gözlerini kapatıyor. Arabadan inip ön tarafa doğru yürüyorum. Ancak yolcu kapısını açtığımda Asya hiç kıpırdamıyor.

"Hadi seni içeri alalım." Eğildim ve onu kollarıma aldım.

Onu binanın girişine doğru taşıırken rüzgâr yüzüme esiyor ve gözlerime kar yağıdırıyor. Park yeri ancak kırk adım ötede, ama kapılara ulaştığımızda ikimizin de üstü başı karla kaplanmıştı.

Daireye girer girmez Asya'yı yere bırakıp ceketini çıkarıyorum. Sonra kendi kapüşonumu çıkarıyorum. O da ceket gibi siyah ve üzerindeki kar henüz erimeye fırsat bulamamış. Kapüşonluyu arkama atıyorum ve botlarının bağını çözmek için çömeliyorum. Doktorun psikolog arkadaşını tekrar arayıp ne yapmam gerektiğini sormam gerekiyor. Ona Asya'nın bir adamı öldürmesine izin verdiğimi söyleyemem ama bir tür tavsiyeye ihtiyacım var. Ya gerilerse? Sessizliği beni korkutuyor.

Asya'nın diğer botunu çözerken ellerini saçlarımda hissediyorum. Yavaşça başımı kaldırıyorum ve gözlerinde tuhaf bir bakışla beni izlediğini görüyorum.

"Sana o silahı asla vermemeliydim," diye fısıldadım. "Çok üzgünüm, bebeğim."

Asya başını yana eğiyor ve ellerini boynumdan aşağı, sırtımın ortasına doğru kaydırıyor. Parmaklarıyla bir avuç kumaş tutarak tişörtü başımın üzerinden çekiyor ve ardından gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor. Gömleğini ve sütyenini çıkarıp kot pantolonunu giymeye başladığında ona bakıyorum. Ben

Attığı kıyafetleri kenara itip önümde çırlıçıplak dururken hâlâ önünde çömeliyor.

Elimi avuçlarının içine alarak beni yukarı çekiyor ve kot pantolonumun düğmelerini açıyor. Ayakkabılarımı ve kıyafetlerimin geri kalanını çıkarırken gözlerimi ondan alamıyorum, ikimizi de birbirimizin önünde çıplak bırakıyor.

"Asya, bebeğim?" Yüzünü okşamak için uzandığımda üzerime atlıyor. Onu zar zor yakalıyorum, kalçalarının altından tutmayı başarıyorum. Kolları boynuma dolanıyor, dudakları kulağımın kabuğuna değene kadar başını eğerken bacakları belimi sarıyor.

"Evet, Pashenka?" diye fısıldıyor.

Nefes alıyorum. Daha önce kimse bana böyle seslenmemişti. Pakhan ve birkaç kişi daha tam adımı kullanıyor, ama geri kalanlar bana Pavel'in Rusça kısa versiyonu olan Paşa diyor. Ama hiç kimse küçültücü bir isim kullanmadı. Rusya'da bunlar genellikle kişinin en yakın aile üyeleri ve eşleri için kullanılır.

"Nereden biliyorsun bu sevgiyi?" Ben soruyorum.

"Rus isimleriyle ilgili bir web sitesi buldum," diyor ve boynumun kenarına bir öpücük konduruyor. "Çok kişisel ve sevgi dolu bir isim olduğundan ve kullanmadan önce izin istemenin en iyisi olduğundan bahsediyordu." Ağzını çenemin yan tarafında gezdiriyor. "Kullanmak için izniniz var mı?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

Dudakları benimkilere ulaşıyor ve sadece bir nefes uzakta duruyor. "Beni becermen i istiyorum, Pashenka."

Bunu söylediğini duyunca sikim kabardı. Kalçalarını sıkarak arkamı dönüyorum ve onu ön kapıya sabitliyorum. Karın kaslarıma karşı damlayan amını hissedebiliyorum ve aletimi içine gömmek için tüm kısıtlamalarımı alıyorum. Asya alt dudağımı ısıyor ve kontrolümü kaybediyorum. Onu kaya gibi sert sikimin üzerinde konumlandırarak alçaltmaya başlıyorum, içini doldururken titreyen nefesini içime çekiyorum. Dudaklarıma doğru inliyor, sonra çekildiğinde saçlarını sıkıyor.

"Daha sert." Tekrar içeri girdiğimde yumuşak iniltisi bir çığlığa dönüşüyor.

Amına girdiğimde sıcaklığını hissedebiliyorum ve eve gelmiş gibi hissediyorum. Asya'yla tanışmadan önce bu cümlelerin ne anlama geldiğini gerçekten bildiğimi sanmıyorum. Ama bu -vücudunu bedenime bastırması, ellerinin saçlarımda olması ve dudaklarının ağzıma yapışması- sonunda evimdeymişim gibi hissettiriyor. O benim evim. Kalçalarını sıkarak sertçe ittim, kendimi onun üzerine basmak istiyordum. Onu bir şekilde benim olarak işaretlemek için.

"Daha sert." İnliyor ve dişlerini omzuma geçiriyor.

Mantıklı düşünme yetimi çoktan kaybetmişim. Tamamen içgüdüsel olarak arkamı döndüm ve onu odanın diğer ucundaki yemek masasına taşıdım. Dün üzerinde çalıştığım ve şu anda masanın üzerinde duran düzgün mali belge yığınlarını görmezden gelerek, Asya'yı doğrudan sözleşmelerden birinin üzerine indiriyorum. O kadar ıslak ki kışının altındaki kağıt anında ıslanıyor.

"Uzan, bebeğim." Onu dizlerinin arkasından tutup kendime doğru çekiyorum ve ayaklarını masanın kenarına yerleştiriyorum. Açılmış bacaklarının arasından beni izliyor, yüzünde küçük bir gülümseme belirliyor.

"Bekliyorum," diyor.

Gülümsüyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum, sikimin ucunun yuvasını bulmasına izin veriyorum ve başparmağımı klitorisinin üzerine bastırıyorum. Nefesini içine çekiyor. Ucu üzerinde küçük daireler çizerek onunla alay ediyorum, sonra başparmağımla baskıyı artırırken yavaşça daha da içeri itiyorum. Daha tam olarak içine girmeden vücudu titremeye başlıyor. Aletim ne kadar sert olduğu için acıyor, ama yavaş hareketlerime devam ediyorum, vücudunun masadan kalkışını izliyorum ve çıkardığı her zevk sesinden zevk alıyorum. Klitorisinin üzerinde son bir tur attıktan sonra ayak bileklerinden tutup bacaklarını yavaşça mükemmel bir V şeklinde düzeltiyorum.

"Daha sert!" diye bağırıyor.

Baldırlarını omuzlarıma yaslıyorum, dizlerini birbirine bastırıyorum ve tekrar içine giriyorum. Orgazm oluyor, vücudunu titretirken zevk çılgınlıkları atıyor. Amının sikimin etrafında kasıldığını hissedebiliyorum ve bu omurgama bir sarsıntı gönderiyor. Kükrüyorum ve içine patlıyorum.

* * *

Asya'nın saçlarını okşuyorum, sonra avuçlarımı yavaşça sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum. İki saattir üzerimde uyuyor. Ben de biraz uyumaya çalışmalıyım. Önceki geceyi kovalayarak ve yakaladığımda da kızıma zarar veren o orospu çocuğunun ağzını burnunu kırarak geçirdim. Ama uyuyamıyorum. O tetiği çekerken Asya'yı düşünüp duruyorum.

Sanki o kurşunla geri sayım başlamış gibi hissediyor. Hayatını paramparça eden adam öldü. Roman bana örgütün geri kalanının icabına bakılacağına dair güvence verdi, bu yüzden yarın bu saatlerde hepsinin ölmüş olacağından eminim.

Asya'nın göğsümün ortasına yaslanmış yüzüne bakıyorum. Genelde uykusunda dönüp dururdu ama az önce uykuya daldığından beri kılını bile kıpırdatmadı. Battaniyeyi kalçalarından çekştiriyorum ve üzerini tamamen örtüyorum.

Ne kadar zamanımız kaldı? Son birkaç haftadır çok daha iyi durumda ve artık karar verirken ona çok nadiren yardım etmem gerekiyor. Takım elbiseli erkekler onu hala rahatsız ediyor ama bunun da üstesinden gelmek için uzun bir yol kat etti. Kabuslar sona erdi ve onu hala rahatsız eden tek şey kar. Onunla çok gurur duyuyorum.

İlerlemesi ne kadar iyi olsa da, içimde yükselen paniği körüklüyor. Bugün bana gitme vaktinin geldiğini söyleyeceği gün olacak mı? Yoksa yarın mı? Kardeşiyle iletişime geçmesi için onu zorlamayı bırakalı haftalar oldu. Bunu ona iyileşmesi için zaman ve alan tanımak için yaptığıma kendimi ikna ettim ama kendime yalan söylüyormuşum. Bunu yaptım çünkü kalmasını istiyorum. Sonsuza kadar.

Onun uyuyan halini izlerken, varlığı göğsümün içindeki boşluğu azaltıyor ama saatin tik tak sesi zihnimde yankılanıyor. Onunla geçireceğim günleri, belki de sadece saatleri sayıyorum.

Tik. Tock.

Tik. Tock.

Bölüm 18

"Emin misin Asya?" Arabanın kapısını onun için açık tutarken soruyorum. "Hayır." Elimi tutuyor ve arabadan çıkıyor "Ama bunu yapmam gerekiyor Her neyse."

"Tamam, bebeğim."

Asya'nın eli benim elimde, Ural'ın arka girişine doğru ilerliyorum. Halka açık olduğu saatlerde kulübe gelmenin hâlâ iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Alışveriş merkezine gitmekle aynı şey değil. Burada daha küçük bir alanda daha fazla insan bir arada olacak. Ve Ural daha lüks bir yer olduğu için, kulübe gidenlerin çoğu erkeklerde takım elbise de dahil olmak üzere şık kıyafetler giyiyor olacak. Korkularıyla yüzleşmesi gerektiğini biliyorum ama herhangi bir nedenle strese girmesi fikrinden hoşlanmıyorum. Onu zarar görmekten korumak istiyorum. Ama Asya iki haftadır ısrar ediyordu, ben de sonunda pes ettim.

Ceketlerimizi vestiyere bırakıp ana alana giriyoruz. İçeride şimdiden yüzden fazla insan var. Asya kolunu koluma doluyor ve yanıma yaslanıyor ama dans pistinin karşı köşesine doğru ilerleyip bizi üst kata çıkan merdivenlere yaklaştıırken hiç tereddüt etmiyor. Personele masaları o noktadan kaldırmalarını söyledim.

Varış noktamızı yarılamaştık ki VIP kabinlerinden birinden bir adam bana el salladı ve bize doğru yöneldi. Damian Rossi. Chicago Don'un kardeşi. Kalabalığın arasından geçip merdivenlerin yanında bizimle buluştu.

"Pavel, ben de seni arıyordum. Burayı bir geceliğine kiralamak nasıl olur?" Sırıtarak Asya'ya bakıyor ve ona elini uzatıyor. "Ben Damian."

"Merhaba," diyor sessizce ama elini sıkmak için bir hamle yapmıyor.

İtalyan'a cehenneme gitmesini söyleme isteğimi zar zor bastırıyorum ama Asya iyi görünüyor. Bu durumla başa çıkma becerisinden şüphe ettiğimi düşünmesini istemiyorum. Başa çıkabileceğini söyledi ve ben bir sıkıntı fark etmediğim sürece müdahale etmeyeceğim.

"Kiralamalar sadece Bratva üyeleriyle sınırlıdır," diyorum. "Olay nedir?"

"Oh, özel bir şey yok. Bazı arkadaşlarla bir parti vermek istiyoruz ve bir yer arıyoruz." Omuz silkiyor, sonra Asya'ya dönüyor ve gülümsemesi genişliyor. "Gelmek ister misin *güzelim*? İsminizi alamadım."

Asya'nın ön kolumdaki tutuşu

sıkılaşıyor. "Git Damian," diyorum sert

bir ses tonuyla. "Ne? Ben sadece-"

Gömleğinin önünü tuttum ve yüzümü onunkine yapıştırdım. "Arkanı dön ve git. Hemen şimdi." Dişlerimin arasından hırladım.

Şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor ve ellerini kaldırıyor. "Tamam dostum. Tartışmaya gerek yok, özellikle de bir bayanın önünde."

Gömleğini bırakıyorum ve standına geri dönerken onu

izliyorum. "Gitmek istiyor musun?" Asya'ya bakıyorum.

"Ben iyiyim." Bana küçük bir gülümseme sunuyor. "Biraz daha kalalım."

İstedğim yere vardığımızda duvara yaslanıyorum ve Asya'yı sırtı göğsüme gelecek şekilde bacaklarımın arasına çekiyorum. Kot pantolon ve yüksek yakalı, kolsuz, sade bir üst giymişti. Kumaş yumuşak, hafif bir yün ve saçlarıyla aynı kahverengi tonunda.

"Her şey yolunda mı?" Kollarımı beline doladığımda

soruyorum. "Evet."

Yaklaşık on dakika boyunca sessizce durup insanları izliyoruz. Görünüşe göre

Önce rahatladı ama sonra bana daha çok yaslandı. Elleri benimkileri örtmek için yukarı kalkıyor ve parmaklarımı sıkıyor.

Çenem omzuna düşene kadar başımı eğiyorum. "Konuş

benimle." "Ben iyiyim. Sadece biraz tedirginim. Çok fazla insan

var."

"Gitmek ister misin?"

Birkaç dakika kararsız kalmış gibi görünüyör ama sonra başını sallıyor. "Henüz değil. Biraz sinir bozucu ama bununla başa çıkabilirim. Bunu biraz daha tecrübe etmek istiyorum."

Dişlerimi sıkıyorum. Onu rahatsız eden hiçbir şeyin etrafında olmasını istemiyorum. Ve kesinlikle huzursuz hissetmesinden hoşlanmıyorum. Kalmak istiyorsa, tamam. Ama benim yeni koşullarım altında olacak. Onu döndürüyorum, bacaklarının altından tutuyorum ve kaldırıyorum.

Şaşkınlıkla bağılıyor ve ayaklarını arkamdan kilitliyor. "Pasha?"

Yüzümü duvara dönüp onu duvara yaslıyorum ve dans pistini görmesini sağlıyorum. "Şimdi etrafı kontrol etmeye devam edebilirsin," diye ısııyorum.

Asya kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve gülümsüyor. "Yeni manzarayı daha da çok sevdim." Öne doğru eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Çok daha iyi."

Alt dudağını ısııyorum. Asya nefesini içine çekiyor ve bacaklarını etrafımda sıkıyor. Sikim kabarıyor. Amının sıcaklığını sert uzunluğumun yanında hissedebiliyorum ve boynumun arkasından tutup dişlerini çeneme batırdığında aletim daha da sertleşiyor.

"Belki de artık eve dönmeliyiz," diyor ağzımın içine. "Sen ne dersin, Pashenka?"

Cevap vermedim, sadece arkamı döndüm ve onu çıkışa doğru taşıdım.

Pasha'nın boynunu bırakmadan pantolonumu çıkarmaya çalışırken neredeyse takılıyordum. Ayakkabılarım ve üstüm oturma odasında bir yerde, onun kot pantolonu ve tişörtüyle birlikte. Emin değilim ama ceketlerimizin asansörün önündeki koridorda olabileceğini düşünüyorum. Sonunda kot pantolonumdan kurtuldum, bir elimle sütyenimi açmaya çalışarak yatağa doğru geri geri yürüyorum. Pasha boxer'ını çıkarıyor

beni belimden kavradı ve yatağa fırlattı. Sonunda göğsünün üstüne yayıldım.

"Bir şey denememizi istiyorum," diyorum ve çenesini ısıırıyorum.

"İnternette gördüm." "Ne?"

"Umm ... bu bir pozisyon." Utangaç bir şekilde gülümsüyorum ve dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum.

Paşa bir kaşını kaldırır. "Oh? Özel bir şey mi?"

Elleri sırtımdan aşağı kayıyor ve kıcıımı sıkıyor. Onun ellerinde, tenimin her santimi sanki canlı bir tel tarafından çarpılmış gibi hissediyor. Bana dokunmasından ne kadar hoşlandığıma inanmakta hâlâ zorlanıyorum. Beni öpmesinden. Benimle sevişmesinden. Başlarda bir noktada çıldırmaktan, onun kim olduğunu unutmaktan ve dokunuşundan ürkmekten korkuyordum. Bunun olabileceği düşüncesi bir süre zihnimde sürekli var oldu. İstemsiz bir şekilde geri çekilirsem onu istemeden incitme ve yanlış bir şey yaptığını düşünmesine neden olma ihtimalinden nefret ediyordum. Artık bundan korkmuyorum. Ne olursa olsun hem bedenim hem de zihnim onu tanıyor. Sert davrandığında bile. Beni duvara itip arkamdan götürdüğünde bile.

Korkunun zerresi yok. Sadece akıllara durgunluk veren bir

zevk. "Evet." Sırıtiyorum ve yanaklarımın ısındığını

hissediyorum.

Paşa ellerini sırtımda gezdiriyor, sonra yüzümü avuçlarının arasına alıp beni bir öpücük için kendine çekiyor. "Arkanı dön."

"Aklımda ne var biliyor musun?"

"Yüzünün ne kadar kırmızı olduğuna bakılırsa, eminim öyledir."

Dudağımı ısırdı. "Hadi, bana o güzel amcığını ver."

Dönüp sikiyle yüzleşiyorum ve amımı ağzına açık bırakıyorum. Paşa kalça yanaklarımdan tutup beni yaklaşıtııyor ve yüzünü bacaklarımdan arasına gömüyor. Dili girişimi çevreliyor, sonra içeri kayıyor ve beni nefessiz bırakıyor.

Sikine uzandığımda, ellerim ezici hislerden dolayı titriyor. Sert uzunluğunu sıkıyorum ve ucunu ağzıma alıyorum. Paşa temposunu değiştiriyor -yavaş yalamalar ve öpücükler çılgınlığa dönüşüyor- amımı sanki tatlıymış gibi yiyor. Dilinin amımdaki ve sikiinin ağzımdaki birleşik hissi daha önce yaşadığım hiçbir şeyle kıyaslanamaz

Daha önce. Parmaklarını ekliyor ve sonra klitorisimi çimdikliyor ve yüzünün her tarafına boşalıyorum.

Kendimi toparlamam birkaç dakika alıyor ve sonra sularımı yalamaya devam ederken onu boğazımın derinliklerine çekiyorum. Nefes alış veriş zorlaştı. Yakın olduğunu söyleyebilirim. Ağzımı onun sert uzunluğundan yavaşça ayırıyorum ve ona doğru dönüyorum. Gözlerimi Pasha'nın kollarıyla kilitleyerek, kendimi onun zorlanan horozunun üzerine konumlandırıyorum ve yavaşça kendimi indiriyorum, beni doldurma hissine hayret ediyorum. Paşa'nın eli yukarı fırlıyor, beni boynumun arkasından yakalıyor ve ben kalçalarımı sallarken o gözlerimin içine bakarken orada kalıyor, gözlerini kırpmadan. Dudaklarından gergin nefesler çıkıyor ve göğsündeki kaslar avuçlarımın altında geriliyor ama dikkatimi çeken yüzündeki ifade oluyor. Çenesi sıkılmış, dudakları düzleşmiş. Bir şey söylemek istiyor gibi görünüyor ama kendini tutuyor.

"Sorun ne, Pashenka?" Kıçımı kaldırırken soruyorum, sonra tekrar aşağı iniyorum, siki içime girerken nefes nefese kalıyorum.

Boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor ama tek kelime etmiyor. Sadece aşağıdan bana öyle sert vuruyor ki zihnim bulanıyor. Bir sonraki an, kendimi sırtüstü yatmış ve Pasha'nın vücudu benimkinin üzerinde buluyorum. Boynumu kavramaya devam ederken o kadar hızlı itiyor ki vücudum titriyor ve ciğerlerime zar zor yeterince hava alabiliyorum. Kendini kontrol etmeyi bırakıp tüm gücüyle beni sikmesine bayılıyorum. Aynı anda boşalana kadar beni becermesinden daha iyi bir şey yok. Kendimi hiç olmadığım kadar güçlü, korkusuz ve mutlu hissettiriyor. Kollarını tutuyorum ve başka bir orgazm patlak verirken adını haykırıyorum.

Bölüm 19

Oturma odasından yavaş, duygusal notalar geliyor. Gözlerimi açıyorum ve tavana bakıyorum. Biraz önce "Für Elise" çaldı. Gerçi bu özel melodinin adını bilmiyorum ve nadiren soruyorum çünkü Asya'nın bana kendi başına söylemesini tercih ediyorum. Müziği onun için çok kişisel, bu yüzden bu kadar samimi hissettiği bir şeyi ben sormadan paylaşması ruhumda derin bir akor oluşturuyor. Önceleri hayatımda bir şey istememeye alıştım ve bu bir alışkanlık haline geldi. Cevap neredeyse her zaman hayır olacaksa neden bir şeyler isteyeyim ki? Evet, farklı bir sonuç alma ihtimalim var ama sanırım hayal kırıklığıyla uğraşmaktansa istememeyi tercih ediyorum.

Koruyucu ailedeki ilk birkaç yılımda hep aynı üç soruyu sorup durdum. *Annem aradı mı? Beni arayan oldu mu? Annem geri gelecek mi?* Cevap hep hayırdı. Sonra sorular değişti. *Başka bir ailem var mı? Diğer çocuklar gibi beni de başka bir aile seçecek mi?* Yaşadığım evlerden birinde diğer çocuklarla sürekli kavga eden o baş belası çocuk gibi. Adını hatırlamıyorum. Kane miydi? Ya da belki Kai? Diğer iki evlatlık çocuk, uzun saçları yüzünden onunla dalga geçince acil servise gitmişlerdi. Manyak herif birinin kulağının bir kısmını ısıırıp koparmış, diğerinin de boynuna çatal saplamıştı. O çocuk ondan sonra ortadan kayboldu ve hepimiz islahevine ya da akıl hastanesine gittiğini düşündük. Ancak birkaç ay sonra sosyal hizmet görevlilerinin onun evlat edinildiğini söylediğini duydum. Ben de koruyucu aileleri ve sosyal hizmet görevlilerini her gün rahatsız etmeye devam ettim ve birinin beni de evlat edinip edinmeyeceğini sordum. Koruyucu ailemin babası bıkip aptalca sorular sormayı bırakmam için yüzüme bağırana kadar sordum da sordum. Ben de onun tavsiyesine uydum.

Asya'ya benimle kalmasını teklif etmemi bu kadar zorlaştıran şey reddedilme korkum mu? Dün gece, neredeyse yapıyordum. Ona sormayı o kadar çok istedim ki

kelimelerin ağzımdan çıkmasını engellemeyi başardım. Evet demiş olabilir. Benimle vakit geçirmekten hoşlandığını biliyorum. Hatta benden hoşlandığını bile düşünüyorum ama benimle kalması ailesine dönmemesi anlamına gelecek. Beni onlara tercih edecek kadar seviyor mu?

Oturma odasındaki melodi değişiyor. Bunu biliyorum. *Game of Thrones*'un girişinin piyano versiyonu. Asya buna bayılır. Onu yatağına geri götürmek niyetiyle yataktan kalkıyorum, tam o sırada komodinin üzerindeki telefonum çalıyor. Roman'ın adı ekranda belirdi.

"Pakhan?" Telefona cevap verdiğimde

sordum. "Seninle konuşmam gerek,

Pavel."

"Pekâlâ." Başımı salladım ve yatağa oturdum.

"Şahsen," diye ekliyor uğursuz bir sesle. "Sizi bir saat içinde malikanede bekliyorum."

Hat bağlantısı kesilir.

* * *

Pakhan'ın ofisine giriyorum ve onu masasının arkasında otururken buluyorum.

Mikhail ve Sergei de oradalar, kitaplığın yanındaki koltuklarda uzanıyorlar.

"Pakhan." Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve masasına doğru ilerliyorum. "Kulüplerde bir sorun mu var?"

"Tam olarak değil," diyor. "Söyle bana Pavel, bilmem gereken bir şey var mı? Belki söylemeyi unuttuğun bir şey?"

"Ne hakkında?"

Başını yana eğip bana bakıyor. "DeVille ismi sana tanıdık geliyor mu?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Roman gülümsüyor. Hoş bir gülümseme değil. "Görüyorum ki öyle." Öne doğru eğilir ve avucuyla masaya vurur. "Aklından ne geçiyordu da

Arturo DeVille'in kız kardeşi senin evinde mi?"

Kendime gelmem birkaç dakikamı aldı. Nasıl öğrendi ki? "Kimsenin bilmesini istemiyor. Kardeşi de dahil," diyorum. Dişlerim. "Hazır olduğunda onu arayacak."

"Ne istediği sikimde bile değil!" Roman hırılıyor. "Kardeşi öldüğünü düşünerek aylardır onu arıyor! En azından onun için nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun? Küçük kız kardeşinin ölü mü diri mi olduğunu bilmeden ortadan kaybolması?"

Ellerimi yumruk yapıp dişlerimi gıcırdatıyorum. "Asya onu aramak istemiyor Roman."

"Bir kız kardeşi olduğunu biliyor musun, Pavel?" Roman devam ediyor. "Asya'nın kaybolmasının kendi hatası olduğuna inandığı için bir şişe uyku hapi yuttuktan sonra iki hafta hastanede yatan bir kız kardeş?"

"Kahretsin." Gözlerimi kapattım. "O iyi mi? Kız kardeşi?" "O iyi."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Soruyorum ve ona bakıyorum.

"Asya kaybolduğunda Ajello tüm Cosa Nostra ailelerine bir mesaj göndererek onu gören olursa bildirmelerini istedi. Onun fotoğrafını gönderdi." Pakhan iç geçirdi. "Damian Rossi dün gece ikinizi Ural'da görmüş. Arturo bu sabah altıda kapımdaydı."

Önümdeki sandalyenin arkalığını tutuyorum, parmak eklemlerimi beyazlatacak kadar sert kavıyorum. "Ona nerede olduğunu söyledin mi?"

Roman, Mikhail ve Sergei'nin oturduğu yere doğru bir bakış fırlatır. "Şu anda senin evine doğru geliyor, Pavel."

Ona bakarken, midemin çukurundan şimdiye kadar yaşadıklarımın daha kötü bir korku yayılıyor. Onu alıp götürecektir. Topuklarımın üzerinde dönüyorum, ofisten aceleyle çıkıp eve gitmeye hazırım, ancak Sergei'nin çıkışımı engellediğini görüyorum.

"Çekil!" Hırlayıp ona doğru hamle yapıyorum ama iki kol beni arkamdan yakalıyor. "Pasha. Sakin ol," diyor Mikhail, beni dizginleyerek.

Başımı geriye atıp alnına kafa attım. Mikhail'in tutuşu sarsılıyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip Sergei'ye hamle yapıyorum. Yumruğunu kafama indiriyor ama ben dirseğimi karnına atıyorum. Bir sonraki yumruğundan kaçınarak kaçıyorum ve tam Mikhail arkamdan saldırıp beni kapının yanındaki duvara sıkıştırırken yüzüne bir yumruk atıyorum.

"Bir insanı ailesinden uzak tutamazsın!" diye kulağımın dibinde kükrüyor ve kafamı duvara vuruyor.

"Onu götüreceğim!"

"Gitmek istemiyorsa onu götüremez," diyor Mikhail. "Ama eğer isterse, onu kalmaya zorlama hakkına sahip değilsin."

"Biliyorum." Gözlerimi kapatıyorum ve yenilmiş bir halde duvara yaslanıyorum.

"Bırak onu Mikhail. Gidebilirsin," diyor Roman arkamdan bir yerden. "Sen de Sergei."

Kapının açıldığını ve geri çekilen adımları duyuyorum ama hareket etmiyorum. Alnım serin yüzeye dayanıyor. Yavaş yavaş uyuşuyorum.

"Pavel, bana bak."

Gözlerimi açıyorum ve başımı yana eğiyorum. Roman yanımda duruyor ve bastonuna yaslanıyor.

"Gitmesine izin vermelisin. Eğer bunu yapmazsan, ne sen ne de o seni sevdiği için mi seninle olduğunu bilemeyeceksiniz. Ya da ayrılmaktan korktuğu için mi?"

"Anlamıyorsun," diyorum. "Hiç kimsem olmadı Roman. Ona kadar. Artık onsuz bir hayat düşünemiyorum."

"Kız kardeşini görmeye gitmesi gerekiyor. Ailesine ihtiyacı var. Ailesinin de ona ihtiyacı var. Ama geri dönecek."

Tekrar duvara bakıyorum. "Gitmeyecek. Eğer giderse, geri dönmeyecek."

"Neden bu kadar eminsin?"

"Çünkü artık bana ihtiyacı yok Roman. Bana daha önce ihtiyacı vardı. İhtiyacı yoktu. artık."

"Sırf sana ihtiyacı olduğu için seninle kalmasını mı istiyorsun? Siz bundan daha iyisini hak ediyorsunuz. İkiniz de hak ediyorsunuz."

"Biliyorum." Sanki içimdeki dehşeti bastırmaya yardımcı olacakmış gibi alnımı o lanet olası duvara vuruyorum.

"Eve git. Konuş onunla. Arturo'yla konuş, bir açıklamayı hak ediyor." Roman elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. "Gerekirse birkaç gün izin al. Ve lütfen o kalın kafanı duvarıma vurmayı bırak. O lanet şeyi kıracaksın." "Kafamı

mı?" Ben soruyorum.

"Duvar, Pavel. Onca yıl savaşırken kafatasın çatlamadıysa, şimdi de çatlamayacaktır."

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum.

Kapı çalındı.

Parmaklarım hala piyanonun tuşlarında. Pasha asla kapıyı çalmaz. Her zaman zili çalar. Bu kadar yüksek sesle çalmamamı isteyen bir komşu olmalı. Oturma odasına geçip kapıyı açıyorum. Gözlerim diğer tarafta duran adama takılınca hızla bir adım geri çekiliyorum.

"Yüce Tanrım," diye mırıldanıyor ağabeyim ve beni bir ayı gibi kucaklayıp öyle bir sıkıyor ki tek bir kasımı bile oynatmam mümkün değil.

Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama ciğerlerime hava girmiyor. Bir kez daha deniyorum. Arturo tutuşunu gevşetiyor ve gözlerinde biraz çılgın bir bakışla bana bakıyor. Ve sonra beni tekrar vücuduna bastırıyor. Ona sarılıp yanağımı göğsüne bastırırken kollarım titriyor.

"Öldüğünü sanıyordum," diyor saçlarıma doğru. "Birinin seni kaçırdığını sanıyordum ve birinin arayıp fidye istemesini bekliyordum. Telefon hiç gelmedi."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor. Bunca zaman sonra burada olduğuna inanmak zor. Ve iyi hissettiriyor. "Çok özür dilerim,

Arturo."

"Neden, Asya? Neden iyi olduğunu bilmemize izin vermiyorsun?"
Yüzümü avuçlarının arasına alıyor ve başımı yukarı kaldırıyor. "Bunca zamandır neredeydin?"

Endişe, midemin çukurunda önsezili bir hissi ateşlerken, göğsümde dehşetin sıcak nabızlarını yayarken kardeşimi izliyorum.

"Barın arkasında çantanızı ve gözlüklerinizi bulduk. Ve kan. Ne oldu?"

Ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor

dudaklarımdan. "Lanet olsun Asya, bir şey

söyle, lanet olsun!" "Tecavüze uğradım!"

Yüzüne doğru bağıriyorum.

Tüm renk Arturo'nun yüzünü terk eder. Gözlerini kırptırıyor.
Yanaklarımdaki elleri titremeye başlıyor. Kollarımı sırtına doluyor ve yüzümü göğsüne gömüyorum.

Sonra konuşuyorum ama ona her şeyi anlatmıyorum.

İşim bittiğinde Arturo önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve beni hâlâ kucaklıyor. Parmaklarımı saçlarına geçirip yanağımı başının üstüne yaslıyorum ve beni inciten o orospu çocuğunu nasıl çarmıha gereceğini, sonra da beni ne kadar çok sevdiğini mırıldanırken onu dinliyorum.

"Ben de seni seviyorum Arturo," diye fısıldıyorum.

İşte bu yüzden ona tüm hikayeyi anlatmadım. En kötü kısmı atladım.
Böyle daha iyi.

"Sienna'yı aramalıyız," diye mırıldanıyor Arturo. "Emin olana kadar ona hiçbir şey söylemek istemedim. Ya ... ya sen değilsen diye, tekrar aptalca bir şey yapması riskini göze alamazdım."

"Ne demek istiyorsun?"

Başını sallıyor ve bana daha sıkı

sarıyor. "O ne yaptı, Arturo?"

Daireye adımımı attığımda ilk fark ettiğim şey, oturma odamdaki kanepede oturan siyah saçlı bir adam oluyor. Ayaklarının arasından yere bakıyor, elleri saçlarını kavrariken dirseklerini dizlerine dayamış.

"Asya nerede?" diye sordum.

"Duş alıyorum. Gitmeye hazırlanıyorum," diyor, hâlâ yere bakarak. "Sana her şeyi anlattı mı?"

"Evet. Bunca zamandır burada olduğunu da biliyorum."

Oturma odasını geçip solundaki koltuğa oturuyorum. "Asya hakkında sana birkaç ipucu vermem gerekiyor."

Başını kaldırıyor ve Asya'nınkiyle aynı tonda iki koyu kahverengi göz, nefret dolu bakışlarıyla beni çiviliyor. "Kız kardeşim hakkında bana akıl vermene ihtiyacım yok. Onu beş yaşından beri ben büyüttüm."

Onun düşmanlığını görmezden geliyorum. "Hâlâ bazı kararları vermekte zorlanıyor. Neredeyse her şeyi hallettik ama zaman zaman yardıma ihtiyacı olabilir.

Ona belirli bir yön vermemeye çalışın, bunun yerine onu yönlendirin." Sessizce bana bakıyor.

"Papatya yok. Ne çiçek, ne de başka bir şey, örneğin perde ya da fotoğraflarıyla birlikte," diye devam ediyorum. "Artık takım elbiselerden etkilenmiyor ama erkek kravatları onu hâlâ rahatsız edebilir. Eğer toplum içindeyseniz ve etraf takım elbise giyen yabancı erkeklerle doluysa, onun elini tutmanız gerekir."

Kendine bakıyor, ipek gri kravatına odaklanıyor, sonra başını kaldırıp gözlerini tişörtümün ve kot pantolonumun üzerinden geçiriyor. Bakışlarını yukarı kaldırdığında ve gözlerimiz buluştuğunda, oradaki nefreti görüyorum.

"Lanet olsun!" diye bağıyor. "Ona aşıksın."

"Evet" diye cevap verirken başka tarafa bakmıyorum.

"O on sekiz yaşında, Tanrı aşkına! Sen onun için çok yaşlısın. Asya'nın onun yaşında birine ihtiyacı var. Ve kesinlikle eski bir mahkûm değil."

"Beni kontrol ettin mi?"

"Tabii ki seni kontrol ettim. Kız kardeşimi benden uzak tutan adamı tanımak istedim. Bazı kavgalarınızın videolarını bile buldum."

"Umarım eğlenceli olmuştur."

Arturo öne doğru eğildi ve bakışlarıyla beni çiviledi. "Küçük kız kardeşimi çalmaya çalıştın! İstismara uğramış, incinmiş bir kız. Bize ihtiyacı olduğunu bildiğin halde onu ailesinden uzak tuttun," diye tükürdü. "Bir ergenle evcilik oynayarak ne tür bir hastalıklı fantezi yarattığını bilmiyorum ve umurumda da değil. Bir daha ona yaklaşmana izin vermeyeceğim! Asla! Kız kardeşim daha iyisini hak ediyor."

"Biliyorum." Ayağa kalkıyorum ve ön kapının yanında kâğıt kalem bulundurduğum sehpa'ya yöneliyorum. "Sana numaramı vereceğim. Yardıma ihtiyacın olursa beni ara."

Geri dönüp gazeteyi Arturo'nun önündeki sehpanın üzerine bırakıyorum, sonra da ön kapıya yöneliyorum. "İki saat içinde geri geleceğim. O zamana kadar gitmiş olur musun?"

"Veda yok mu?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Hayır," diyorum.

"Güzel."

Başımı salladım ve daireden çıktım.

* * *

Telefonum çaldığında binamın iki sokak aşağısında arabamda oturuyordum. "Moonlight Sonata" etrafımı sarıyor. Başımı arkaya yaslayıp caddeden geçen arabaları izliyorum. Zil sesi kesiliyor ama hemen yeniden başlıyor. Kendi akışına bırakıyorum, ses küçük alanda yankılanıyor. Susturabilirdim. Her lanet ton göğsüme saplanmış bir bıçak gibi hissettiriyor ama susturmadım. Telefon dört kez daha çaldı ve ben her seferinde çalmasına izin verdim.

Bir mesaj geldi. Telefonu ön panelden alıp ekrana bakıyorum. Sesli mesaj. Oynat tuşuna bastım.

"Pasha? Neler oluyor? Arturo eve gelip gittiğinizi söyledi. Bir şey mi oldu?" Arka planda hışırtılar. "Havaalanına gidiyoruz. Sienna'yı görmem gerek. O ..." Kokluyor. "Kız kardeşim kendini öldürmeye çalıştı. Bana olanların kendi hatası olduğunu düşünüyordu. Birkaç gün onunla kalacağım ve sonra geri geleceğim. Oraya vardığımda seni ararım." Sesi titriyordu. Ağlıyor muydu?

Mesaj sona eriyor. Tekrar oynat tuşuna bastım. Ve tekrar.

* * *

Neredeyse gece yarısı oldu. Kanepede uzanmış, elimde çalmaya devam eden telefonu tutuyorum. O yeşil düğmeyi kaydırıp aramayı cevaplamayı o kadar çok istiyorum ki; bu beni çıldırtıyor. Ama yapamıyorum. Zihnim Asya'nın kardeşinin söylediği o cümleyi tekrarlayıp duruyor.

Bize ihtiyacı olduğunu bildiğiniz halde onu ailesinden uzak tuttunuz.

O haklıydı. Güvende olduğunu haber vermek için onunla iletişime geçmeliydim.

Durumu açıklasaydım, Asya onunla yüzleşmeye hazır olana kadar beklemeyi kabul edebilirdi. Ama ben çok bencildim ve onu benden alacağı için çok korkuyordum. Artık hayatımı onsuz hayal edemiyordum. Onun gitme ihtimali beni çok korkutuyordu ve kalmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Bu yüzden ona verdiğim sözü tuttum ve sessiz kaldım, kendini koruyan bir orospu çocuğu oldum. Onun lanet şeytanı oldum. Kimse böyle biriyle birlikte olmayı hak etmiyor, özellikle de Asya.

Aşkı her zaman bir insanla ne kadar birlikte olmak istediğimle ölçebileceğime inanmışımdır. Hayatımın geri kalanında biriyle birlikte olmaya karar vermek aşkın zirvesi gibi görünüyordu. Yanlış. Şimdi her şeyi çok daha iyi anlıyorum. Sevdiğim kadın Asya'nın bensiz daha iyi olacağını bildiğim için gitmesine izin vermek zorundaydım. Acı verse de. Beni içten içe parçalasa bile. Belki Asya'yı biraz daha az sevseydim, onu bırakmanın bir yolunu bulabilirdim.

onu yanımda tutmak için. Yine de onu bunu yapamayacak kadar çok seviyorum, bu yüzden gitmesine izin verdim.

Telefona cevap vermeliydim. En azından hoşça kal demeliydim. Ama yapamadım. Geri döneceğini söylediğini duyunca ama dönmeyeceğini bildiğim için onunla konuşma riskini göze alamadım. Aptalca bir şey yapardım, mesela bana döneceğine dair söz vermesini isterdim.

Gözlerim oturma odasının penceresinin yanındaki piyanoya takılıyor. Neden o lanet şeyi yanında götürmemişti? Koltuktan kalkıp lavabonun altında sakladığım alet çantasını almak için mutfığa gidiyorum. Oturma odasına geri döndüğümde elimde bir çekiç tutuyordum. Enstrümana doğru yürüyorum, geriye hiçbir şey kalmayana kadar parçalamak niyetindeyim ama bunun yerine bir saat boyunca tuşlara bakıyorum. Asya bu piyanoyu çok seviyor. Çekiç elimden düşüyor ve cilalı zemine büyük bir gürültüyle çarpıyor. Ona neşe veren bir şeyi yok etmeye kendimi zorlayamıyorum.

Telefonum çaldı. Elime aldım ve o lanet şeyi odanın diğer ucuna fırlattım.

Böylesi onun için daha iyi. Yersiz bir minnet duygusuyla ya da her neyse, beni aramak zorunda hissetmeyecek. Evdeki ilk birkaç güne alışması zor olabilir ama artık bir ailesi var. Arkadaşları da. Yakında beni unutacak ve hayatına devam edecek. Belki ben de aynısını yaparım.

Telefon tekrar çaldı. O gece iki kez daha çaldı.

Takip eden beş gün boyunca her gün en az on kez çalmaya devam ediyor. Altıncı gün sadece bir kez çalıyor ve sonra aramalar kesiliyor.

Bölüm 20

Üç hafta sonra

Arabamı Asya'nın evinin bir blok ötesine park edip sokağa çıkıyorum.

Uçakla gelmek çok daha kolay olurdu. Onun yerine on üç saat araba kullandım,

Yol boyunca fikrimi değiştireceğimi ve geri döneceğimi umuyordum. Üç kez durdum ve neredeyse kendimi tam olarak bunu yapmaya ikna ettim, ancak yola geri döndüğümde doğuya doğru ilerlemeye devam ettim. Onu tekrar görme ihtiyacı bir saplantı, günlerdir düşündüğüm tek şey. Sadece bir anlık bir bakış, sonra gitmiş olacağım.

Yanağıma ıslak bir şey konuyor, ben de gece gökyüzüne bakıyorum. Kar yağıyor. Yüzüme düşen beyaz taneleri görünce göğsüm sıkışıyor. Mishka'm karı sevmez. Üstesinden gelemediğimiz tek şey bu.

Geri dönmesini ummaya devam etmeyeceğime dair kendime söz verdim. Açmadığım onca telefon ve cevapsız bıraktığım onca mesajdan sonra dönmeyeceğini biliyordum. Yine de umut ettim.

Geçen hafta, her zamankinden daha mutsuz hissederek, dolabın arkasından dövme kitimin bulunduğu kutuyu çıkardım. O şeyi neden sakladığıma dair en ufak bir fikrim yok. On yıldan fazla bir süre önce dövme eklemeyi bıraktım. Yine de o gece, boş dairemdeki yemek masama oturdum ve yeni mürekkep üzerinde çalışmaya başladım. Gövdemde ya da kollarımda boş yer olmadığı için elimin arkasına yaptım. Ertesi gün Kostya beni gördüğünde, bunun geçici bir şey olup olmadığını sordu çünkü daha önce vücudumun görünür bir yerine hiç dövme yaptırmamıştım. Yeni mürekkeplenmiş parmak eklemlerimle ona fikrini söyledim.

Sokağın başındaki evin sadece üst kısmını görebiliyorum. Büyük kısmı yüksek çitlerin ve yeşilliğin ardına gizlenmiş ama Dimitri'nin bulabildiği tarife uyuyor. Asya'nın evi.

Hâlâ evi inceliyor, pencerelerden birindeki ışığı görmeye çalışıyordum ki gösterişli bir araba köşeyi dönüp tam kapının önüne park etti. Yakında bir sokak lambası var, bu yüzden bir ağacın gölgesine geri çekiliyorum. Sürücü tarafından inen adam genç, muhtemelen yirmili yaşlarının başında. Gülümsüyor, belli ki keyfi yerinde. Yolcu kapısını açıyor ve bir kadın onun elini tutup dışarı çıkıyor. Beyaz bir palto giymiş, düğmeleri açık, altından kan kırmızısı bir elbise görünüyor. Kar şimdi daha sert yağıyor ve kar taneleri elbisenin tüylü eteğine yapışıyor. Adam kadını belinden kavırıyor ve vücuduna çarpıyor. Kadın gülüyor.

Bu gülüşü biliyorum. Arkamı dönüp gitmek istiyorum ama başını eğip adamı öpen kadından gözlerimi alamıyorum. Bu dostça bir öpücük değil, tutkulu bir öpücük. Adamın eli kadının sırtında geziniyor.

Kapı yana kayıyor ve kadın kendini kucaklamadan kurtarıyor. Kapıdan geçip kaybolmadan bir an önce yüzünü görebiliyorum. Saçlarını kestirmiş. Şimdi omuz hizasında ama hiç şüphe yok.

Bu benim Asya'm.

Göğsümün içinde bir şey kırılıyor. Kalbim olduğuna eminim.

Kapı kapanıyor ve araba gidiyor ama ben gölgelerin arasında durup çitin ötesindeki eve bakmaya devam ediyorum.

O iyi. Gördüğüm adamın sadece bir randevu mu yoksa bir erkek arkadaş mı olduğundan emin değilim, ama gerçekten önemli değil. Hayatına devam ediyor. Öyle olmasını bekliyordum ama bunu görmek çok acı veriyor. Yine de mutlu olmayı hak ediyor. Ve mutlu olduğu için mutluyum.

Arkamı dönüp arabama doğru ilerliyorum, ayakkabılarımın altında kar çıkartıyor. O gittikten sonra kendi yatağında uyuyamadım, bu yüzden ilk birkaç geceyi kanepede geçirdim, sonra boş yatak odalarından birine taşındım.

Ama artık bunu yapamam. O yerde olamam ya da eski hayatımı yaşıyormuş gibi davranamam.

Arabama bindiğimde Roman'ı aradım.

"Pavel?" sesi diğer taraftan geliyor. Sokağın yukarısındaki eve son bir kez bakıyorum.

"İstifa ediyorum," diyorum ve bağlantıyı kesiyorum.

Telefonu bıraktım ve kız kardeşimin topuklu ayakkabılarını çıkarıp dolaba yönelmesini izledim.

"Bu şey korkunç," diyorum.

"Ne?" Sienna arkasını dönüyor ve kalçasını sallıyor. "Bu en yeni koleksiyondan."

İki insanın dışarıdan aynı görünmesine rağmen çok farklı kişiliklere ve zevklere sahip olması beni her zaman şaşırtmıştır.

"Lanet olası tüyleri var Sienna. Nasıl yıkıyorsun ki?"

"Kuru temizleme," diyor ve kırmızı canavarın fermuarını açıyor. "Evden ne zaman çıkmayı planlıyorsun? Catskills'de yürüyüşe çıkabiliriz."

"Yürüyüş mü?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Kız kardeşimin şimdiye kadar tırmandığı en yüksek yer, her zamanki saç kurutma makinesi öldüğünde eski saç kurutma makinesini raftan almak için bir taburenin üzeriydi.

"Ne? Eğlenceli olabilir."

Başımı sallıyorum ve tekrar telefonuma bakıyorum. "Hiç havamda değilim."

Sienna elbisesini karıştırmayı bırakıp yanımdaki yatağa uzanıyor. "O adamı unutmalısın Asya. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyor. Bunu çoktan anlamış olmalıydın."

"Bunu bilemezsin."

"Onu elliden fazla kez aramışsın! Arama geçmişini kontrol ettim" dedi ve telefonumu aldı. "Lütfen bana onu tekrar aradığını söyleme."

"Geri ver onu!" Telefonumu almaya çalışırken üzerine atladım.

"Sienna!" "Yaptın! Sana inanamıyorum."

"Onu aramadım." Telefonumu ondan aldım. "Bazı fotoğraflara bakıyordum."

"Ne

fotoğrafları?"

Omuz

silkiyorum.

"Bana onun bir fotoğrafı olduğunu hiç söylememiştin!" Sienna gözlerini açıp

Ben. "Bir bakayım! Lütfen? Lütfen mi? Lütfen mi?"

Telefonumun kilidini açıyorum ve isteksizce ona uzatıyorum. Bir ciyaklamayla telefonu kapıyor ve klasörleri karıştırmaya başlıyor.

"Oh, sabırsızlanıyorum ... lanet olsun, Asya! Bu o mu?"

Ekrana, Paşa'nın bir sabah o hâlâ uyurken gizlice çektiğim fotoğrafına bakıyorum. Sırt üstü yatmış, kolunu yüzüne atmış. Battaniye beline dolanmış, dövmele geniş göğsünü tamamen açıkta bırakıyor.

"Evet." Başımı salladım.

Sienna bir sonraki resme geçiyor. Bu biraz bulanık, telefonu bana verdiği gün çekilmiş. Kamerayı bir selfie ile deniyordum ama elimi çok hızlı hareket ettirdim. Fotoğrafta Pasha'nın göğsüne yaslanmış ve kameraya bakıyorum. O da kolunu belime dolamış ve bana bakıyor.

"Hâlâ ne olduğunu anlamıyorum," diyorum ekrana bakarak. "Neden beni dışarıda bıraktı? Ben bir şey mi yaptım? Artık benim sorunlarımla başa çıkamayacağına mı karar verdi?"

"Asya, dur." Sienna elimi tuttu. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Beni duyuyor musun? Yaptıklarından sonra seni hak etmiyor."

"Onu çok özlüyorum," diye fısıldıyorum ve tekrar telefona bakıyorum. Keşke onun daha fazla fotoğrafını çekseydim.

"Her şey daha kolay olacak. Bir erkekle tanışacaksın, aşık olacaksın ve Rus'u unutacaksın." Kolunu bana doladı ve beni kucakladı. "Hazır olduğunda birlikte dışarı çıkacağız ve senin için en yakışıklı, en tatlı erkeği bulacağız. Tamam mı?"

Üzerime ağır bir his çöküyor ve gözlerimi kapatıyorum. Tatlı, yakışıklı bir adam istemiyorum. Ben Pasha'yı istiyorum. Başka bir erkeğin bana dokunduğunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Boğazımdan asit yükseliyor, bu yüzden mide bulantısının geçeceğini umarak yüzümü yelpazeliyorum. Ama geçmiyor. Daha da kötüleşiyor. Yataktan fırlayıp banyoya koşuyorum, tuvalete zamanında yetişmeyi zar zor başarıyorum. Sienna peşimden koşuyor ve ben midemdekileri boşaltırken saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. İşim bittiğinde tuvaletin yanında yere yığılıyorum ve tavana bakıyorum.

"Kusmadan başka erkekleri düşünemiyorum bile Sienna," diye fısıldıyorum.

Bölüm 21

Bir ay sonra

Bu hafta üçüncü kez dolabımı yeniden düzenlerken telefonum çaldı. Eşyaları katlamanın zihnimi düşünceden uzak tutmama yardımcı olduğunu fark ettim. Komik bir şey, kıyafetlerimi renklerine göre ayırmaya da başladım.

Cep telefonuma uzandım ve bilinmeyen bir arayan olduğunu gördüm. Bu numara sadece birkaç kişide var çünkü hâlâ Paşa'nın bana verdiği telefonu kullanıyorum. İçimde bir yerlerde hâlâ arayacağını umuyorum ama neredeyse iki ay oldu.

"Evet?"

"Asya?" diye soruyor belli belirsiz tanıdık bir erkek sesi. "Lütfen şu pisliği hatta bağlar mısın? Haftalardır aramalarımı görmezden geliyor ve Ural'da başım belada."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kostya?"

"Tabii ki benim, tatlım. Başka kimin böyle seksi bir sesi var? Siktir, lütfen ona sana tatlım dediğimi söyleme."

"Kime söyleyeyim?"

"Pasha, tabii ki. Lütfen onu bağlar mısınız? Numaranızı bulmak için e-posta hesabının şifresini kırmam iki günümü aldı. Burada işler felakete doğru gidiyor."

Kostya neden Pasha'nın benimle olduğunu düşünsün ki? Boğazımda aniden oluşan yumruyu yutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "O burada değil."

"Lütfen ona beni aramasını söyle-"

"O burada değil, Kostya. Chicago'dan ayrıldığımdan beri onu görmedim," diye boğuk bir sesle konuştum.

"Ne? Seninle değil mi? Yakın zamanda seni aradı mı?"

"Hayır, onu aradım ama hiç cevap vermedi," diyorum. "Neler oluyor?"

Kostya cevap vermeden önce bir an için sessizlikten başka bir şey olmadı. "Pasha bir ay önce işi bıraktı."

"Bırakmak mı? Bratva'yı öylece bırakamazsın. Petrov onu yakalayacak ve öldürecek!"

"Roman onu öldürmez ama Paşa'nın umurunda olduğunu sanmıyorum." Diğer taraftan bir Rus laneti geliyor, ardından bir şeyin kırılma sesi. "Kimse nerede olduğunu bilmiyor. İlk hafta telefonlarıma cevap verdi ama sonra hiçbir şey yapmadı. Evine de gitmedi, ben de seninle olduğunu umdum."

Dehşet midemde birikiyor. "Daha önce de kayboldu mu?"

"Pavel mi?" diye gülüyor ama zoraki bir gülüş. "Bratva'ya katıldığından beri tek bir gün bile izin almadı. Yani senden önce."

"Nerede o zaman?" Soruyu sakince sormak istiyorum ama sesim normalden yüksek çıktığı ve titrediğı için bağıırıyormuşum gibi geliyor.

"Hiçbir fikrim yok Asya."

Sakinleşmeye çalışarak odada volta atıyorum ama göğsüm sıkışıyor ve kalbim hızla çarpıyor. İçimde gerçekten korkunç bir şey olacağına dair kötü bir his var. "Ondan haber alır almaz beni aramanı istiyorum. Lütfen."

"Elbette, tatlım. Onu gören ya da ondan haber alan olup olmadığını öğrenmek için birkaç yeri arayacağım ve sonra sana haber vereceğim."

Görüşmeyi bitirdiğimizde, bahçeye bakan pencereye doğru yürüyorum ve hiçbir şeye bakmıyorum. Onu bir daha aramayacağıma dair kendime söz verdim. Konuşmak isterse beni arayabilir.

Telefonuma bakıyorum ve hızlı arama numarasına basıyorum. Çalışıyor. Ve çalışıyor. Gözlerimi kapatıp alnımı cama yaslıyorum ve sesli mesaja geçmeden bağlantı kesilene kadar zil sesini dinlemeye devam ediyorum. Tekrar arıyorum. Ve tekrar. Dördüncü denemeden sonra bir mesaj geliyor.

Ne yazabileceğinden korkuyorum, bu yüzden cesaretimi toplayıp açmadan önce en az on dakika boyunca ismine bakıyorum.

23:15 Pasha: Aramayı kes, Mishka. Lütfen.

"Siktir git!" Ekrana bağıyorum ve telefonu yatağa fırlatıyorum. Sonra da ağlıyorum.

Tanidik tezahürat ve bağırs sesleri etrafımı sarıyor. Tıpkı hafif küf kokusuyla karışık ter kokusu gibi. Kahkahalar yükseliyor ve ardından daha fazla bağırs. Sırtımı beton duvara yaslayıp elimdeki telefona ve az önce gönderdiğim mesaja bakıyorum.

O aradı. Ekranda onun adına bakmak, o aramalara cevap vermemek, hayatımda yaptığım en zor şeydi. Aramaya devam etseydi, muhtemelen pes ederdim.

Arama kayıtlarını kontrol ediyorum. Son birkaç hafta içinde yüzlerce cevapsız arama var. En az ellisi Kostya'dan, ama Roman ve Mikhail'den de düzinelerce var. Diğerleri de arayıp duruyor. Sergei bile. Hiç cevap vermedim. Konuşmak istemiyordum. Zaten söyleyecek ne vardı ki?

Başparmağımı listenin en üstündeki Asya'nın adının üzerine bastırıyorum, yana kaydırıyorum ve girdiyi siliyorum. Sonra, gönderilen mesaja geri dönüp onu da siliyorum. Onun adını görmek çok acı veriyor. Numarasını silmeliyim ama bu bir işe yaramaz. Telefonu onun için aldığım anda ezberlemiştim.

Odanın diğer tarafındaki metal kapı gıcırdayarak açılıyor ve içeriye bir adam giriyor. Siyah takım elbisesi ve kravatıyla bir iş adamına benziyor. Bu dövüşleri izlemeye gelen insanlar ve her gece el değiştiren para miktarı düşünüldüğünde, sık olmaları gerekiyor.

"Sıra sende," diyor zil çalmadan bir süre önce, ardından heyecanlı bağırışlar geliyor. "Bu sefer rakibinizi ilk rauntta etkisiz hale getirmemeye çalışın. Kalabalık onların biraz mücadele etmesini izlemeyi seviyor."

Ellerimi sarmayı bitiriyorum, ayağa kalkıyorum ve dövüş kafesi yönünden daha fazla tezahürat patlak verirken kapıya doğru yöneliyorum.

Bölüm 22

Telefon yastığımın yanında titriyor. Yatakta sıçrayıp aramayı cevaplamak için düğmeye basıyorum, sonra telefonu kulağıma dayıyorum.

"Onu buldun mu?" Fısıldıyorum.

"Evet," diyor Kostya diğer uçtan.

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Dört lanet gün geçti. "Yani, o iyi mi?"

"Öyle. Bir bakıma."

Gözlerim şak diye açıldı. "Ne demek 'bir şekilde'?" Kostya iç geçiriyor. "Yine kavga ediyor."

"Ne?"

"Evet. Onunla konuşmayı denedim. Pek iyi gitmedi. Roman da onu aradı. Son maçına bile gitti. Pasha geri dönmek istemiyor."

"Ama neden? Bana on yıl önce dövüşmeyi bıraktığını söylemişti!"

"Pasha çok kapalı bir adam, tatlım. Kafasının içinde neler döndüğünü kim bilebilir?"

Elimi saçıma gömüp sıkıyorum. "Bu kibritler tehlikeli mi?"

Cevap vermiyor.

"Öyle mi, Kostya?" Telefona bağıyorum.

"Bu yeraltı dövüşü Asya. Ne bekliyordun ki?" "Bilmem ki! Hiç boks maçına gitmedim!"

"Bu bir boks maçı değil, tatlım. Boksun kuralları vardır. Bu dövüşlerde yok," diyor sert bir ses tonuyla, telefonum gelen bir mesajla çınlarken. "Sana kulübün web sitesinin linkini ve erişim şifresini gönderdim. 'Pavel Morozov dövüşleri' diye arat ve kendin gör. Ama son maçı atlayın."

"Neden?" Boğuk bir sesle söyledim.

Derin bir nefes alır. "Ondan hoşlandığını biliyorum, tatlım. Lütfen, en yeni videoyu izleme."

Kostya görüşmeyi sonlandırdığında, linki içeren mesajı açıp tıklıyorum. İlk bakışta web sitesi, egzersiz aletleri ve esneyen ya da ağırlık kaldıran insanların resimlerinin bulunduğu sıradan bir spor salonu tanıtım sitesine benziyor. Sağ üst köşede bir giriş düğmesi buluyorum. Üzerine tıklıyorum ve Kostya'nın linkle birlikte gönderdiği on haneli şifreyi giriyorum. Yeni bir pencere açılıyor ve tabloyu hemen fark ediyorum. İlk sütun isimleri gösteriyor ve Pasha'nın üstten ikinci sırada, başka bir adamın isminin hemen altında listelendiğini görüyorum. İsimlerin yanında sıralamalar ve galibiyet sayıları var. Pasha şu anda ikinci sırada. Sıralama tablosunun altında bu ayın programı var. En alta iniyorum ve bu ay sadece bir maç kaldığını, yarın akşam için ayarlandığını görüyorum. Pasha ve birinci sıradaki adam arasında. Galibiyet sayısını görmek için tekrar yukarı kaydırıyorum. Pasha'nın isminin yanında on iki yazıyor. Diğer rakibin sayısına bakıyorum ve kanım donuyor. Elli dört.

"Lanet olsun." Yere çöküp sırtımı duvara yaslıyorum, sonra aramaya "Pavel Morozov" yazıyorum. Bir video koleksiyonu çıkıyor. En eskisi bir ay öncesine ait. Oynat tuşuna basıyorum.

Ne beklediğimden emin değilim. Muhtemelen bir dövüş ringi ve etrafında duran birkaç insan. En azından ben boks maçlarını böyle hayal ediyordum. Gördüğüm şey buna hiç benzemiyor. Video yukarıdan bir bakışla başlıyor ve terk edilmiş bir fabrika ya da deponun içini gösteriyor. Ortada, yükseltilmiş bir platform üzerine yerleştirilmiş sekizgen bir kafes var. Kafesin etrafında erkekler ve birkaç kadın rahat sandalyelerde oturuyor. Hepsi de sanki bir dövüş maçı izlemeye değil de bir iş toplantısına gelmişler gibi kusursuz giyinmişler. Bazılarının yanında korumaları bile var.

Kafesin karşısındaki metal kapı açılıyor ve iki adam içeri giriyor. Kamera dövüşçüleri yakınlaştırıyor ve ben onu neredeyse tanıyamıyorum. Pasha traş olmuş

Saçları, hepsi. Ama nedense en büyük değişiklik bu değil. Duruşu, yürüyüşü ve yüzündeki acımasız ifade onu sanki başka biriymiş gibi gösteriyor. Kafese tırmanıyor ve rakibi karşı tarafa geçerken o da bir tarafta yerini alıyor. Hakem başlama işaretini veriyor.

Pasha ve rakibi birbirlerinin etrafında dönerler. Adam Pasha'nın yan tarafına hamle yapıyor ama Pasha kaçıyor ve adamın kafasını tutup yüzüne vuruyor. Adamın burnundan kan fışkırıyor ve ben gözümü ekrandan kaçırıyorum. Tekrar bakmak için yeterli cesareti topladığımda, Pasha rakibinin üzerinde duruyor ve yere düşen adamın yüzünü yere bastırıyor. Daha önce hiç boks maçı izlemedim ama en az yarım saat sürdüğü izlenimine kapılmıştım. Bu iki dakikadan az bir sürede bitti. Hakem Pasha'nın zaferini işaret ediyor ve video sona eriyor. Kendimi toparlayıp bir sonraki kayda tıklıyorum.

İlk on videoyu izlemem neredeyse bir saatimi aldı. Devam etmeden önce birkaç kez durup kendimi toparlamam gerekiyor. Çok fazla şiddet var.

Kan. Kırık kemikler. Her video bir öncekinden daha vahşi. Pasha'mın bu kadar gaddarlaşmasını izlemek beni öldürüyor. Kana susamış. Bu kişiyi üç ayımı birlikte geçirdiğim adam olarak tanımıyorum. Ona ne oldu böyle? Neden böyle yapıyor? İki video kaldı ama kendimi izlemeye zorlayamıyorum. Çok acıtıyor.

Bazen, keşke Arturo beni bulmasaydı diyorum. Bunun onu ve kız kardeşimi mahvedeceğini biliyorum. O gece barda kalma kararını benim verdiğimi en az yüz kere açıklamama rağmen Sienna hâlâ kendini suçluyor. Yine de bazen uyuyamadığımda, ki bu son zamanlarda sık sık oluyor, kardeşim gelmeseydi ve ben Chicago'da kalsaydım hayatımın nasıl olacağını hayal ediyorum.

Paşa'nın beni neden uzaklaştırdığını hâlâ anlamış değilim. Davranışına bir sebep bulmaya çalıştım ama bulamadım.

Saat neredeyse sabahın yedisi ama uyuyamıyorum. Az önce izlediklerimden sonra olmaz. Arturo ve Sienna'nın uyanmasını bekleyeceğim, sonra tekrar piyano çalmayı deneyeceğim. Eve döndüğümünden beri tam bir melodi tamamlayamadım. Günde en az iki kez zemin kata inip büyük siyah piyanonun önüne oturuyor ve tuşlara bakıyorum. Çoğu zaman

Müzik geldi ve ben geldiğimde olduğu gibi sessiz bıraktım. Diğer zamanlarda, gerçekten çalmaya çalıştığımda, her nota yanlış çıkıyordu.

Hırkamı sandalyenin üzerinden alıp odamdan çıkıyorum ve kahvaltı etmek için aşağıya iniyorum. Arturo'nun odasının önünden geçerken adımın söylendiğini duyuyorum ve duruyorum. Telefonda biriyle konuşuyordu. Öne doğru eğilip kulağımı kapıya dayıyorum.

"O eskisi gibi değil, Nino," diyor kardeşim. "Ne yapacağımı bilemiyorum. Odasından neredeyse hiç çıkmıyor."

Muhtemelen Nino'nun söylediklerini dinlerken birkaç dakika sessizlik olur.

"Hayır!" Arturo havlıyor. "O orospu çocuğunu aramıyorum. Onun hakkında ne düşündüğümü ve Asya'yı bizden uzak tutmaya çalıştığını söyledim. Kardeşimi saklamak ve bizimle iletişime geçmesine izin vermemek mi? Ne tür bir hasta piç bunu yapar?"

Ne?! Kapı kolunu tutup kapıyı açıyorum, kalbim kaburgalarımaya hızlı hızlı çarpıyor. Kardeşim telefonu kulağına dayamış yatağın yanında duruyordu.

"Pasha'ya tam olarak ne söyledin, Arturo?" Bağırıyorum.

"Seni sonra ararım," diye mırıldanıyor ve telefonu yatağın üzerine fırlatıyor. "Ne?" Bağırıyorum.

"Gerçeği," diyor. "Ona gerçeği söyledim - kendi bencil ihtiyaçlarına hizmet etmek için seni sakladığını. Genç, yaralı bir kızı kullandı ve onu ailesine geri vermek yerine kendisiyle kalmasını sağladı. Hayatına. Hasta bir piç olduğunu. Ben de ona bunu söyledim."

Duyduklarım karşısında afallayarak kardeşime bakıyorum, sonra iki adım atarak tam karşısına geliyorum. "O benim hayatımı kurtardı, Arturo."

"Normal bir insan ihtiyacı olan bir kadına yardım ederdi. Ama onu saklamaya çalışmazlardı."

Gözlerimi kapattım. Arturo beni almaya geldiğinde, ona sadece Robert'ın yaptıklarını anlattım. Tüm zamanımı Pasha ile geçirdiğimi düşünüyor. İşin bu noktaya gelmemesini, o ilk iki ay boyunca neler olduğunu ya da o insanların bana neler yaptığını ona anlatmak zorunda kalmamayı umuyordum. Bana ne yaptırdıklarını. Anlatmalıydım ama onu incitmek istemedim.

"Otur, Arturo," diyorum ve oturduğunda konuşmaya başlıyorum. Bu sefer ona her şeyi anlattım.

İşim bittiğinde, kırmızı çerçeveli gözlerle bana bakıyordu, elleri Kendini yatağın kenarında zar zor tutarken saçlarını tutuyordu. Kardeşimi daha önce hiç ağlarken gördüğümü sanmıyorum, ailemizin öldürüldüğü söylendiğinde bile.

"Neden bana söylemedin?" diye boğuluyor, sonra beni tutup kucaklıyor ve kendine bastırıyor. "Neden, Asya? Neden?" diye fısıldıyor.

"Pasha beni bulduğunda çok kötü bir yerdeydim," diyorum boynuna doğru. "İçimde bir şeyler kırılmıştı Arturo ve sanki çıkış yolu olmayan bir kara deliğe hapsolmuş gibiydim. O beni kurtardı. Ve sadece hayatımı değil. Ruhumu da kurtardı. Tüm kırık parçalarımı toplamama yardım etti ve onları tekrar bir araya getirdi."

"Biz olmalıydık," diyor saçlarıma doğru. "Bunu atlatmana yardımcı olanlar Sienna ve ben olmalıydık."

"Kendimi sana söylemeye zorlayamadım. Seni ya da Sienna'yı görmek istemedim. Sana söylemektense ölmeyi tercih ederdim."

"Neden?"

"Çünkü hazır değildim. Ve çünkü seni seviyorum ve bunun sana ne yapacağını düşünmeye dayanamıyorum." Başımı kaldırdım ve kardeşimin yüzünü avuçlarımdan arasına aldım. "Paşa'ya seni aramaması için yalvardım. Ben hazır olana kadar seni aramayacağına söz vermesini istedim. Beni senden uzak tutan o değildi. Bunu ben yaptım. Bu benim kararımdı."

"Seni güvende tutmalıydım," diye ısrar ediyor Arturo. "Kendimi asla affetmeyeceğim."

"Lütfen bunu yapma. Bu senin hatan değil."

"Hepsini öldüreceğim Asya. Bu işe herhangi bir şekilde bulaşmış olan herkesi."

"Paşa ve Bratva onların icabına çoktan baktı," diyorum, sonra çenemi yukarı eğip kulağına fısıldıyorum, "ve beni kaçıran adamı öldürdüm."

Arturo'nun vücudu hareketsiz kalır. "Şahsen sen mi?"

"Evet. Paşa'nın onunla işi bittikten sonra, piçin gözlerinin arasına bir silah koydum ve tetiği çektim." Gülümsüyorum. "Yaşadığım en güzel duyguydu."

"Güzel." Boynumun arkasını sıkıyor.

"Pasha'ya başka ne söylediğini bilmem gerekiyor. Ayrıldığımdan beri beni görmezden geliyor, telefonlarıma çıkmıyor."

Arturo dişlerini gıcırdatıyor ve başka tarafa bakıyor. "Ona senin daha iyisini hak ettiğini söyledim ve o da kabul etti."

Burnumun kenarında basınç oluşurken derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Buna hakkın yoktu," diyorum. "Buna hakkın yoktu, Arturo. Bu benim hayatım."

"Sen on sekiz yaşındasın Asya. O senden on beş yaş büyük!"

"Evet. Ve çoğu insanın yaşamadığı zor zamanlardan geçtim. deneyim," diye ısıırıyorum. "Sanırım kendi adıma karar verme hakkını kazandım."

Evet, hala bazen ne giyeceğimi ya da ne yiyeceğimi seçmekte zorlanıyorum ama Pasha söz konusu olduğunda hiçbir şüphem yok.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye soruyor. "Ona geri dönecek misin?" "Sen her zaman benim ağabeyim olacaksın, Arturo. Seni sevdiğimi biliyorsun. kayıtsız şartsız." Gözlerinin içine bakıyorum. "Ama ben Pasha'ya aşığım. Ve ben onunla birlikte olmak istiyorum."

"Ona aşık olduğuna emin misin? Belki de sadece bir aşktır? Belki de -"

Elimi kaldırıyorum ve susturmak için parmağımı dudaklarının üzerine koyuyorum.

"Pasha beni bulduğunda enkaz halindeydim, Arturo. Hem ruhum hem de zihnim parçalanmıştı. Pasha beni tekrar bir araya getirdi. Ve kalbim onu özlüyor çünkü o benim kırık parçalarımı bir arada tutan yapıştırıcı. Lütfen anlamaya çalış."

Arturo çenesini gıcırdatarak bana bakıyor. "Ayda en az bir kez senin evine uğrayacağım. Habersizce. Mutlu olmadığına inanmamı sağlayacak en küçük bir şey bile fark edersem, o Rus'u öldüreceğim ve seni eve geri götüreceğim."

"Zorunda değilsin." Gülümsüyorum. "Onu seviyorum. İyi olacağım, Arturo." Kardeşim gözlerini kapatıyor ve isteksizce başını sallıyor.

Bölüm 23

Bagaj alım karuselinden çantamı alıp ailemin ve arkadaşlarımın yolcuları beklediği gelen yolcu bölümüne doğru ilerliyorum. Kostya'nın yerini bulmam beş saniyeden az sürdü. Birkaç kadın etrafta durmuş ona bakarken o daha arkadaki sütuna yaslanıyor. Geldiğimi görünce bana doğru yürüyor ve elimdeki çantayı alıyor.

"Doğrudan dövüşe mi gidiyoruz?" Etrafta dolaşan insanlar yerine onun yüzüne odaklanarak soruyorum.

Havaalanında gördüğüm erkeklerin çoğu gündelik kıyafetler giyiyor, ancak birkaçı iş kıyafeti giyiyor. Artık takım elbiseli erkekleri gördüğümde çıldırmıyorum ama yine de onların yanında kendimi rahat hissetmiyorum. Tanrıya şükür, Kostya kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon giyiyor.

"Evet." Başını sallıyor ve ben onu takip ederken çıkışa doğru yöneliyor. "Ama hâlâ yerle ilgili bilgi almak için bekliyorum."

"Nerede tutulduğunu bilmiyor musunuz?"

"Polis baskınlarından kaçınmak için sık sık yer değiştiriyorlar. Ve bu sezonun son dövüşü olduğu için tam yer, başlamadan sadece iki saat önce gönderilecek. Sadece şehrin güneyinde bir yerde olacağını biliyorum."

"Neden? Bu konuda özel bir şey mi var?"

Kostya dudaklarını ince bir çizgi haline getirip otoparka doğru başını sallıyor. "Şuraya park ettim," diyor göz temasından kaçınarak. "Acele etmeliyiz."

"Kostya? Benden bir şey mi saklıyorsun?"

"Tabii ki hayır, tatlım." Siyah bir sedana yaklaşıyor ve benim için yolcu kapısını açıyor.

İçeri girip arabayı çalıştırmasını bekliyorum, sonra yüzümü ona dönüyorum. "Bu geceki dövüşü bu kadar özel yapan ne?"

"İnternet sitesindeki son maçı izlemediniz mi?"

"Yapmamamı söylemiştin," diyorum. "İlk on tanesini izledim ama devam edemeyecek kadar hasta hissettim. Sonuncusunun en şiddetlisi olduğunu düşündüm."

"Öyleydi." Başını sallıyor. "Ama bu yüzden sana bunu atlamamı söylemedim." "Neden o zaman?"

Kostya birkaç dakika sessiz kalır, sonra derin bir nefes alır ve başını sallar. "Bence biz gelmeden önce izlemelisin Asya. Böylece hazırlıklı olabilirsin."

"Ne için hazırlandınız?"

Cevap vermeyince sırt çantamdan telefonumu çıkarıp dövüş kulübünün web sitesini açıyorum. Özel alana giriş yaptıktan sonra Pasha'nın adını yazıyorum ve sayfanın en altına iniyorum. Daha önce atladığım videoyu seçip oynat'a tıklıyorum. Diğer tüm kayıtlar gibi havadan görüntüyle başlıyor, sonra savaşımlara yakınlaşıyor. Paşa'nın yüzü ekranı doldurduğunda göğsümde bir sızı hissediyorum. Sol gözü biraz şişmiş ve çenesinde büyük bir morluk var. Kamera tekrar uzaklaştığında, avucundan sağ ön kolunun ortasına kadar bir atel olduğunu fark ediyorum.

Çılgılığımı bastırmak için elimi ağzıma bastırıyorum. "Yaralıysa dövüşmesine nasıl izin verildi?"

"Yeraltı dövüşünde kural yoktur," diyor Kostya. "Ayakta durabildiği sürece dövüşebilir."

"Ne oldu?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Bundan önceki dövüşte bileğini burktu."

"Paşa sağ elini kullanıyor. Burkulmuş bir bilekle nasıl dövüşebilir?" "Doğaçlama yapıyor."

Pasha ve rakibinin karşı masada yerlerini almalarını izliyorum. Köşeler. Boyutları aşağı yukarı eşittir, ancak diğer adamın önemli bir yarası yok gibi görünmektedir. Zil çalışıyor ve Pasha ile diğer dövüşçü kafesin ortasına yaklaşıyor. Birkaç dakika boyunca

saçak, daire çizerek, birbirlerini ölçüyorlar. Sonra Paşa aniden sol elini rakibinin yanına doğru savurur. Adam darbeyi savuşturur ve yumruğuyla Paşa'ya saldırır, kafasını hedefler. Paşa yere düşer ve bacağını zeminin hemen üzerinden geçirerek adamı ayak bileklerinin arkasından ayağıyla yakalar. Rakibi yerdeyken, dirseğiyle karnına bir yumruk indirir. Adam yere yığılır yığılmaz Paşa sol yumruğuyla kafasına vurur, sonra da tekme atar. Ve tekrar. Kan yere sıçırıyor, birkaç dış kırmızı lekeleri noktılıyor.

Seyircilerden bağırışlar ve tezahüratlar yükselir. Pasha ayağa kalkar, adamı bileğinden yakalar ve kafesin diğer tarafına doğru fırlatır. Dövüşçü yan tarafına düşer ve orada kalır. Kalabalık çılgına döner. Kamera Pasha'ya odaklanıyor ama ben hâlâ kafesin ötesinde zıplayan ve el çırpın takım elbiseli adamları görebiliyorum. Görüntü dövüşçülerden kafesin üzerine monte edilmiş büyük ekrana geçiyor. Bir sonraki maçın anonsu. Şu anda gideceğimiz maç. "Büyük Final" sözcüklerinin altında kırmızı bir kafatası grafiği var ve "Ölüm Maçı" sözcükleri de kırmızıyla yazılmış. Video sona eriyor.

Telefonu kucağıma indiriyorum ve ön camın ötesindeki yola bakıyorum.

"İyi misin, tatlım?" Kostya soruyor.

"Hayır," diyorum başımı çevirip ona bakarak. "Ölüm maçı' ne demek? ne demek?"

Bakışlarını önündeki koyu renkli şeride odaklıyor ve direksiyonu sıkıyor. "Bu, dövüşün ancak savaşçılardan biri öldüğünde sona ereceği anlamına geliyor."

* * *

Takım elbiseli erkeklerle olan sorunumu

aştığımı sanıyordum. Yanılmışım.

Maçın yapılacağı terk edilmiş fabrikaya adım attığımız an gerçekleştiğinde, olduğum yerde duruyorum ve ellerimi ortama sarıyorum. Zincir kafesli dövüş sahnesi ortada ve daha az yer kaplıyor

alanın onda birinden daha az. Odanın neredeyse tamamını dolduran diğer her yerde insanlar gruplar halinde ayakta duruyor ve sohbet ediyor. Bu kez hiç sandalye yok. Çoğu erkek olan en az yüz kişi olmalı. Bazıları Kostya ve benim gibi kot pantolon giymiş, ama çoğu şık kıyafetler giymiş. Omurgamı bir ürperti kaplıyor, arkamı dönüp kaçma dürtüsü o kadar güçlü ki, ayaklarımı yerinde tutmak için tüm irademi toplamam gerekiyor.

"Asya?" Kostya yanımda soruyor. "İyi misin?" Bir an için gözlerimi kapatıyorum. "Evet."

"İyi görünmüyorsun, tatlım. İstiyor musun ...?" Elini uzatıp omzuma koymak üzereyken hızla geri çekiliyorum.

"Lütfen bana dokunma," diye mırıldandım. "I . . . Şu anda bununla başa çıkamam. Özür dilerim."

"Gitmek mi istiyorsun?"

Başımı kaldırdığımda onun beni endişeyle izlediğini görüyorum.

"Ben kalıyorum." "Tamam. Burada, arka tarafta kalacağız. Gitmek istersen söylemen yeterli. Kulağa hoş geliyor mu?"

Başımı sallıyorum ve bakışlarımı dövüş kafesine çeviriyorum. Videolarda olduğu gibi yükseltilmiş bir platform üzerinde. Siyah elbise pantolonu ve düğmeli gömlek giyen bir adam içeri tırmanıyor ve maçın başladığını anons ediyor ama ne dediğine dikkat edemiyorum çünkü kafese giren dağ gibi adama dehşet içinde bakıyorum. Bir çılgılığı bastırmak için ellerimi ağzıma bastırıyorum.

"Lanet olsun," diye küfrediyor Kostya.

İkimiz de Pasha'nın rakibine bakakalıyoruz, kafesin içinde adım atıyor ve seyirciler için devasa kaslarını esnetiyor. Şimdiye kadar gördüğüm tüm erkeklerden daha uzun.

"Dövüşçülerin eşit olması gerekmiyor mu?" Fısıldadım. Adam Paşa'dan yüz kilodan fazla daha ağır.

"Burada olmaz."

"Pasha'nın şansı nedir?"

"Sakatlanmadan önce mi? Yarı yarıya." "Peki ya şimdi?"

Boğuluyorum.

"İyi değil Asya," diyor ve bana bakıyor. "Gidip dışarıda bekleyelim."

Evet demeyi o kadar çok istiyorum ki. O canavar muhtemelen Pasha'yı öldürecek. Kostya'nın ses tonundan anladım ve bunu izleyebileceğimi sanmıyorum.

"Ben kalıyorum," diye fısıldıyorum Paşa'nın kafesin içine adım attığı anda.

Gözlerimi ona diktiğim anda, tutmaya çalıştığım gözyaşlarım patlıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Elimin tersini ısııyorum, sanki fiziksel acı bir şekilde korku hissini yok edebilmiş gibi tüm gücümle dişlerimi derime gömüyorum. Pasha kafesin ortasına doğru yürüyor ve durup rakibini değerlendiriyor. Yardım edemiyorum ama onları karşılaştırıyorum. Benim Paşam uzun boylu ve kaslı bir adam, ama karşısında duran canavarla karşılaştırıldığında? Yüce Tanrım, Paşa'nın onu yenmesine imkan yok.

Hakem arkasını dönüyor ve kafesten çıkıyor. Bir zil sesi duyulur. Pasha'nın rakibi yumruğunu savurur ve kafasını hedef alır. Paşa eğilir ve sol ayağıyla adamın karnına tekme atar. Vahşi hareket bile etmiyor. Tekrar sallıyor, bu sefer Paşa'nın göğsünü hedefliyor. Paşa sağa sıçırıyor ama yeterince hızlı değil ve darbeyi yan tarafına alıyor. Rakibin ona yaklaşmasını izlerken nefes alamıyorum. Ama canavar saldıramadan önce Paşa üç-altmışlık bir dönüş yapıyor ve ayağının topuğu adamı boynundan yakalıyor. Ancak Paşa'nın saldırısı, büyük bir yumruğun çenesine çarpmasıyla kısa kesiliyor.

Paşa'nın dizlerinin üzerine düştüğüne şahit olduğumda bir çığlık atıyorum. Kan tükürüyor ve ayağa kalkmak için hamle yapıyor ama canavar onu sırtından tekmeliyor. Darbe o kadar güçlü ki Paşa yüzüstü yere yığılıyor.

"Kalk," diye fısıldıyorum elime.

Paşa'nın dirseklerine dayanarak yukarı itilmesini izlerken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Bunu yapabilir. Yapabileceğini biliyorum. Rakibi tekrar yaklaşıp böbreğine tekme attığında neredeyse ayağa kalkmak üzereydi. Paşa tekrar yere düşüyor, yan tarafına yuvarlanıyor. Yüzü tam önümüzde duran zincirli kafese dönük. Kalabalık cılgına dönüyor. Alkışlar, tezahüratlar ve bağırışlar kulakları sağır ediyor. O lanet canavar kafesin etrafında dolaşarak, seyirciye bir şeyler bağırıyor, gülüyor.

"Bitir işini!" diye bağıyor kalabalıktan biri.

Pasha'ya bakıyorum, ayağa kalkmasını bekliyorum, ama o sadece orada yatmaya devam ediyor, kıpırdamadan. Ayağa kalkması gerekiyor, yoksa adam onu öldürecek. Kafese doğru gidiyorum.

Birkaç ses daha tezahürata katılır. "Bitirin işini! Bitirin işini!"

İnsanlar birbirine çok yakın duruyor, bu yüzden öne geçmek için aralarına sıkışmak zorunda kalıyorum. Bedenler her taraftan bana dokunuyor, kusmak istiyorum ama kendimi ileri itmeye devam ediyorum.

"Bitir işini! Bitir onu!" nakaratı etrafımda çınlıyor.

Sonunda kafese ulaşıyorum ve gözlerim Paşa'yı tekrar buluyor. Hâlâ yerde yatıyor, yüzü bana dönük ama beni gördüğünü sanmıyorum.

"Pasha!" Avazım çıktığı kadar bağıyorum ve kafese doğru atlıyorum.

"Paşa!" bir kadın çığlığı bana ulaşıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve tel kafesin dışına tutunmuş olan kişiye odaklanıyorum.

"Kalk!" diye bağıyor, parmaklarıyla ağ yapısını kavırıyor. "Lütfen!"

Gözlerimi kapatıyorum. Her gece onu rüyamda gördüğüm yetmiyormuş gibi, şimdi de gerçekten burada olduğunu hayal ediyorum.

"Pasha! Bana bak!"

Gözlerimi açtığımda hâlâ orada, birkaç metre önümdeydi. Elimi uzatsam, teli kavrayıp sallayan parmaklarına dokunabilirim.

"Lütfen, bebeğim! Kalk ayağa!"

Nefesim kesildi. "Mishka?"

Ben izlerken, güvenlik görevlilerinden biri Asya'ya arkadan yaklaşıyor ve kolunu ortasına dolayarak onu kafesten uzaklaştırıyor. Asya metal kafesi daha sıkı kavriyor.

"Geliyor!" Asya inliyor, arkamda bir yere bakıyor. "Ayağa kalk!"

Adam onu çekiştirmeye devam ediyor, bir şeyler bağıyor. Asya'nın parmakları bağlardan kurtuluyor. Gardiyan onu götürürken göğsümde öfke patlıyor. Ona dokunmaya cüret etti! Pis ellerini kızımın üzerine koydu ve üzerinde lanet bir takım elbise var!

Karnımın üzerine yuvarlanıyorum ve rakibimle yüzleşmek için yükseliyorum. Minderin ortasında durmuş bana bakıyor, çıkışımı engelliyor. Ona doğru atılıyorum. Dirseğim diyaframına çarptığında, hava ciğerlerini terk ediyor ve öne doğru eğiliyor. Kafasını tutup yüzüne dizimi geçiriyorum. Tökezledi. Sırtına atlayışım hızlı oldu. Kollarımı boynuna doladıktan sonra sıkıyorum; başının arkasına baskı uygularken aynı anda ön kolumu nefes borusuna bastırıyorum. Adam beni üzerinden atmaya çalışarak çırpınmaya başladı. Boğazını sıkmaya devam ederek bacaklarımı orta kısmına doluyor ve topuklarımı göğüs kafesinin altına sokarak sıkıca kavriyorum. Birkaç saniye daha çırpındıktan sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve ben hâlâ sırtında asılı dururken yana doğru düşüyor. Boğazından gelen hırıltı seslerini dinleyerek sıkmaya devam ediyorum. Etrafımızdaki kalabalığın gürültüsüne rağmen bir şekilde onları duyuyorum. Vücudu gevşedi. Ve boynunu kırıyorum. Kalabalık çılgına döndü. Ayağa kalktım ve kafesin çıkışına doğru koştum.

Güvenlik görevlisi Asya'yı hâlâ elinde tutuyor ve diğer üç serserinin Kostya'yı tuttuğu arka tarafa doğru taşıyor. Onlara doğru koşarken ağzımdan ölümcül bir hırıltı çıkıyor. İnsan denizi yarılıyor ve geçmeme izin veriyor. Asya'yı tartaklayan şerefsizle ulaştığım anda parmaklarımı boğazına doluyor ve sıkıyorum. Asya'yı tutuşu gevşiyor. Asya kurtulur kurtulmaz adamın boynunu bırakıyorum, ceketinin arkasından tutup kenara fırlatıyorum.

"Paşa," diye fısıldıyor Asya arkamdan.

Yüzümü ona döndüm ve öylece baktım. Onu bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum ve burada, karşımda durması içimi parçalıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Havlıyorum. Ona tekrar bu kadar yakın olmak beni öldürüyor.

Beni izlerken alt dudağı titriyor. İnce boynuna bastırıldığı eli titriyor. Bakışlarını benim üzerimde tutmaya çalışıyor ama gözleri iki saniyede bir yana kayıyor. Sürekli baktığı sol tarafa bir göz atıyorum ve seyircilerden bazılarının yaklaştığını ve sadece birkaç adım ötede durduklarını fark ediyorum. Çoğu keskin giyimli erkekler. Takım elbiseli ve kravatlı!

"Kahretsin bebeğim," diye mırıldanıyorum ve bir adım öne çıkıp onu kollarımla sarıyorum ve kalabalığı görmesini engelliyorum. "Hadi dışarı çıkalım. Tamam mı?"

Başını yukarı kaldırıyor ve bir saniye tereddüt ettikten sonra avuçlarını göğsüme koyuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve derin nefes alıyorum. Bana dokunması, bu kadar yakın olması, tekrar uzaklaşmasını, onu öperken gördüğüm o süslü orospu çocuğunun kollarına geri dönmesini izlemek zorunda kalacağımı bilmek zor. Ama bencil bir piç olduğuma çoktan karar verdim ve kısa bir süreliğine de olsa onu tekrar kucağımda hissetmek için bu fırsatı değerlendireceğim.

Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. "Atlamak ister misin?"

Ellerini göğsümde gezdirirken yüzüne yayılan gülümseme kalbime saplanan bir bıçak gibi hissettiriyor. Eğilip onu kucaklıyorum. Asya'nın kolları daha önce pek çok kez olduğu gibi boynuma dolanıyor.

"Bırakın onu," diye omzumun üzerinden hâlâ Kosyta'yı tutan ve Asya'yı dışarı taşıyan adamlara fırlatıyorum.

Onun kokusuna doyamıyorum. Evet, ter ve kan da var ama tüm bunların altında mutlulukla ilişkilendirdiğim bir koku var. Güvenlik. Sevgi. Yuva. Pasha. Bacaklarımı ve kollarımı ona daha da sıkı sarıyorum.

Yüzümü boynunun kıvrımına gömüp içime çektim. Onu o kadar çok özlemiştim ki.

Arkamdan bir arabanın kapısı kapanıyor ve Paşa Kostya'nın sedanının arka koltuğuna biniyor. Oturduğunda bile onu bırakmayı reddediyorum ve kendimi göğsüne daha sıkı yapııştırıyorum. Elimini ensesinde gezdiriyorum ama onun yerine koyu sarı saç telleri, kısa kıllar avucumun derisini gıdıklıyor.

"Neden saçlarını kazıttın?" Kulağının yanında soruyorum ve boynunun yan tarafına bir öpücük konduruyorum.

"Çünkü biri bunu kavga sırasında koz olarak kullanabilirdi," diye soğuk bir cevap verdi.

Ellerimi Pasha'nın boynundan çözüyorum ve ona bakmak için arkama yaslanıyorum. Sol eli sırtımda, tişörtümün kumaşı üzerinden beni okşuyor.

"Neden buradasın Asya? Seni Kostya mı getirtti?"

"Hayır," diyorum ve avuçlarımla yüzünü kavriyorum. "Kostya'nın beni buraya getirmesini ben sağladım."

"Neden?"

Hüzünlü gri gözlerine bakıyorum ve öne doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Ağzı gergin bir çizgi halinde ve cevap vermiyor. "Çünkü seni seviyorum," diyorum sert dudaklarına karşı.

Pasha'nın vücudu benimkinin altında sertleşiyor. "Peki erkek arkadaşına ne oldu?"

"Hangi erkek arkadaş,
bebeğim?" "Yalan söylemene
gerek yok. Biliyorum."

Kucağında doğruluyorum ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne yapıyorsun ne hakkında konuşuyorsun?"

Dişlerini gıcırdatıyor. "Geçen ay seni görmeye geldim. İkinizi evinizin önünde öpüşürken gördüm, Mishka."

Ne oluyor lan? Bu saçmalık. New York'a döndüğümünden beri evden ilk kez bugün çıktım. Kimseyi görmek ya da bir yere gitmek gibi bir isteğim yoktu. Ama . . .

Başımı sallıyorum ve sırt çantama uzanıp telefonumu çıkarıyorum. "Bir adamı öperken gördüğün 'ben' bu muyum?" Soruyorum ve ekranı ona doğru çeviriyorum.

Paşa telefona bakıyor, sonra elimden alıyor ve ekrandaki resme daha yakından bakıyor. "Saçların burada daha kısa." Bana bakıyor ve saçımdan bir tutamı parmaklarının arasına alıyor. "Seni gördüğümde de daha kısaydı."

"Gördüğün kadın Sienna'ydı. Kız kardeşim." Gülümsüyorum. "Biz tek yumurta ikiziyiz. Bahsettiğimi sanıyordum."

Paşa saçımı bırakıp ensemden tuttu. "Sen değil miydin?" "Tabii ki ben değildim. Herhangi bir kadına dokunma fikrini bile midem kaldırmıyor. senden başka bir adam."

Çenesi sıkılıyor ve alnını benimkine dayıyor. "Kalıyorsun," diye ısıırıyor. "Bencil olduğumu biliyorum. Ve biliyorum ki daha iyisini hak ediyor. Ama gerçekten umurumda değil Asya. Sen kalıyorsun. Ve eğer biri seni benden almaya kalkarsa, onu oracıkta öldürürüm."

"Bir daha telefonlarıma çıkmazsan, neye uğradığını şaşırırsın."

Pasha ağzını benimkine yapıştırıyor. Eli yüzümün yan tarafına geliyor, nasırlı parmaklarıyla yanağımı okşuyor. Sırtıma doladığı kolu belimi sıkıyor, neredeyse beni eziyor. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısıırıyorum, sonra çenesinden boynunun kenarına kadar öpüyorum ve kokusunu tekrar içime çekiyorum. Doyduğumda, tekrar ağzına doğru ilerliyorum ve dudaklarının benimkileri yutmasına izin veriyorum. Paylaştığımız diğer öpücöklere hiç benzemiyordu. Aşk. Öfke. Acı. Pişmanlık. Özlem. İyileşme. Çok şey var ve aynı zamanda yeterli değil.

"Nereye, aşk kuşları?" Kostya sürücü koltuğundan soruyor.

"Eve," diyor Pasha dudaklarıma karşı.

"Ev." Başımı salladım.

* * *

Paşa beni kendi binasına taşıırken "Yürüyebilirim," diyorum. Yol boyunca kucağından inmeme izin vermedi.

"Biliyorum. Ama seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diyor yedek anahtarı almak için lobideki güvenlik görevlisine yaklaşırken. Zavallı adam Paşa'yı sadece dövüş şortuyla, kanlar içinde, ayakları çıplak ve beni ona yapışmış halde görünce şok olmuş görünüyor.

Pasha'ya daha sıkı sarılıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum, dairesine varana kadar orada kalıyorum. Beni doğrudan odasındaki banyoya taşıyor ve lavabonun yanına indiriyor.

"Duş almam lazım," diyor.

"Tamam." Başımı salladım, gözlüklerimi çıkardım ve kıyafetlerimi çıkarmaya başladım.

Paşa şortunu ve boxer külotunu çıkarıyor, sonra sol elindeki bandajları açmaya başlıyor. Bir adım daha yaklaşip işi devralıyorum ve altındaki kanlı parmak eklemlerini ortaya çıkarıyorum.

"Savaşmaya devam edecek misin?" Yaralı deriyi okşayarak fısıldıyorum. "Seni tekrar o kafese girerken görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum Pasha."

Eli yanağıma kavırıyor ve başımı yukarı kaldırıyor. "O zaman yapmayacağım."

Başımı sallıyorum ve sağ elindeki ateletle bakıyorum. "Şunu ıslatabilir misin?"

"Hayır," diyor ve kayışı çözüyor.

Ateli çıkardığında elinin arkasında yeni bir mürekkep olduğunu fark ediyorum ama detaylı bakacak vaktim yok çünkü beni belimden tutup duş kabininin içine taşıyor.

"Yüzünü göreyim." Elimle eğilmesini işaret ediyorum. Paşa tepe duşunu açıyor ama eğilmek yerine önümde çömeliyor. Üzerine su yağıyor, morarmış yüzünden aşağı küçük damlalar akıyor. Berbat görünüyor.

"Bunu neden yaptın?" Parmaklarımın ucuyla yüzüne dağılmış kesik ve morlukların üzerinden geçerek soruyorum. "Bunca yıl sonra neden dövüşmeye geri döndün?"

"Kafamı yeterince ezersem seni unutacağımı umuyordum. İşe yaramadı, Mishka."

"Güzel." Raftan sabunu alıp ellerimi köpürtüyorum.

Paşa çömeldiği yerden kıpırdamıyor, ben yüzündeki kan ve kiri temizlerken başını kaldırmış beni izliyor. Mümkün olduğunca nazik olmaya çalışıyorum, özellikle de çenesindeki ve gözünün altındaki morlukların etrafını. Yüzüyle işim bittiğinde kısa saçlarına geçiyorum.

"Şimdi gerisi için," diyorum.

Ayağa kalkıyor ve göğsünü ve sırtını yıkamama izin veriyor. Yan tarafında, karnında ve bazılarının sırtında, mürekkebin altında bile görülebilen daha fazla çürük var.

"Tanrım, bebeğim." Avucumu karnındaki kötü görünümlü mor bir ize sürüyorum.

Kolları biraz daha iyi durumda. Sol kolunu yıkayıp sağ koluna geçiyorum, pazularından başlayıp hafifçe şişmiş olan bileğine kadar devam ediyorum. Deriyi dikkatlice köpürtüyorum, sonra elini spreyin altına götürüyorum ve suyun köpükleri yıkayıp yeni dövmeyle ortaya çıkarmasını izliyorum. Siyah mürekkeple yapılmış, dikenlerle kaplı bir dal resmi, keskin dikenleri her yöne bakıyor. Üstünde, kabarık kanatlarını açmış uçan kırmızı bir kuş var. Aynı anda hem güzel hem de hüzünlü. Parmağımın ucunu desenin üzerine koyuyorum ve kuşun şeklini çiziyorum.

"Sensin," diyor Pasha ve diğer elinin tersiyle yanağımı okşuyor.

"Kuş mu?"

"Evet."

Dövmeden başımı kaldırıyorum ve gözlerinin beni izlediğini görüyorum.

"Sadece

bir kuş," diyorum. "Neredesin?"

"Orada değilim. Sadece sen

varsın." "Neden?"

Başını eğip kulağıma fısıldıyor. "Çünkü sen uçup gittikten sonra benden geriye hiçbir şey kalmadı, Mishka."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama yine de yaşlar akıyor. Duştan gelen su üzerimize dökülüyor ve bana giyinik bir şekilde kabine girdiği günü hatırlatıyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve yanağımı onunkine bastırıyorum. "Beni itmemeliydin."

"Biliyorum." Kolu etrafımda sıkılaşıyor, beni kendisine doğru bastırıyor. "Senin için daha iyi bir şey istedim."

Elimi vücutlarımızın arasında gezdiriyorum ve parmaklarımı onun sert uzunluğunun etrafına sarıyorum. Onu okşamaya başladığım anda daha da şişiyor. "Benimle gel," diyorum elini tutarak. Onu duştan çıkarıyorum ve o da beni yatak odasına kadar takip ediyor. Yatağa ulaştığımızda, uzanana kadar göğsünü hafifçe itiyorum.

"Senden daha iyisi olamaz, Pasha," diyorum yatağa tırmanıp bacaklarının üzerine otururken. "İstedğim tek erkek sensin."

Sikini elime alıyorum ve ucunu yalamak için eğiyorum. Paşa'nın eli yukarı fırlıyor ve saçlarımdan bir avuç tutuyor.

Ben emerken -önce yavaşça, sonra daha hızlı- kilitlerimi sıkıca kavırıyor. Nefes alış veriş zorlaşıyor, ben de yalamaya geçiyorum. Onu çözülürken gördüğümde göğsümde yayılan bu sevinç hissine bayılıyorum. Bir erkeğin altına yatmaktan zevk alacağımı ya da bunun beni bu kadar tahrik edeceğini hiç düşünmezdim. Ama bu benim Pasha'm. Ve onunla her şeyi yapmak istiyorum. Onu tekrar ağzıma alıyorum, gidebildiği yere kadar.

-Ve ılık dölleri boğazımda patlarken inliyor. Hepsini yutuyorum.

Üstüne çıktığımda göğsü hızla inip kalkıyor. Eli hâlâ saçlarıma dolanmış, sanki bir can simidiymiş gibi tutuyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, "hem de çok."

Birkaç dakika bana bakıyor, sonra dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor. "Emin misin Asya?"

"Eminim." Eğiliyorum ve dudaklarımı alnına bastırıyorum. "Bunu kendin göremiyor musun?"

Saçımı bırakıyor, avucunu boynuma kaydırarak yüzümü kavırıyor ve başımı yukarı kaldırıyor. Onu gülümserken görmeyi bekliyordum ama yüzündeki ifade

Yüzün ciddi.

"Daha çok gençsin bebeğim," diyor başparmağıyla yanağımı okşarken. "Ya yol boyunca biriyle tanışır ve *bunun* ... bizim ... senin için uygun olmadığına karar verirsen? Senin tekrar çekip gitmeni izlemeye dayanabileceğimi sanmıyorum, Mishka."

Bir dakika boyunca ona bakıyorum, basık dudaklarını, çarpık burnunu ve bazen kelimelerinden daha fazlasını söyleyen metalik gri gözlerini inceliyorum.

"Senin için aşk nedir, Pasha?" Soruyorum ve parmaklarımın tersiyle yüzünü tarıyorum.

"Asla yeterince yakın olamama hissi." Diğer eli enseme geliyor ve hafifçe sıkıyor. "Seni bir şekilde göğsümün içine çekme ihtiyacı duyuyorum, böylece her zaman benimle olacaksın. Zarar görmekten uzak. Sadece benim olacaksın. Sonsuza kadar."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak beni susturuyor.

"Seni deliler gibi seviyorum Asya," diye fısıldıyor ağzıma, "ve emin olmana gerçekten ihtiyacım var. Lütfen."

Alt dudağımı ısırıyorum, sonra kalbine ulaşana kadar boynundan aşağıya doğru öpücükler bırakıyorum. Kalbinin çılgınca attığını hissedebiliyorum. Kalbinin hemen üzerine son bir öpücük kondurduktan sonra bedeninden ayrılıp gömme dolaba yöneliyorum. Çekmeceyi açıyorum ve koyu bordo olana ulaşana kadar parmaklarımı içeride düzgünce katlanmış kravatların üzerinde kaydırıyorum. Tam olarak kırmızı değil ama yeterince yakın. Onu çıkardım ve yatak odasına geri döndüm. Yatağa doğru yürürken Pasha'nın gözleri beni takip ediyor, bakışları elimdeki kravata odaklanmış durumda.

"Mishka?" yatağın kenarına oturana kadar doğruldu. "Ne yapıyorsun?"

"Benim için aşkın ne olduğunu sana göstermek istiyorum."

Bacaklarının arasına gelip elini tutuyorum ve göğsümün üzerine, kalbimin hemen üzerine koyuyorum. "Bana kravatlar yüzünden neden korktuğumu hiç sormadın. İlk müşterilerimden biri beni becerirken kravatını boğmak için kullanmıştı. O gece öleceğimi sandım" diyorum ve kravatı tutan elimi kaldırıp ipeksi kumaşı boynuma doluyorum.

"Asya, hayır." Paşa kravata uzanıyor, ama parmaklarını parmaklarımın arasına alıyorum ve avucunu göğsüme yaslıyorum.

"Kalbimin normalden daha hızlı attığını hissedebiliyor musun?" Elini biraz yukarı ve sola doğru hareket ettiriyorum. "Hayır. Nefes alışım düzensizleşiyor mu? Hayır."

Boşta kalan elimle, önümden sarkan kravatın bir kenarını tutup boynuma iki kez doluyorum ve ucunu Paşa'nın köprücük kemiğimin üzerinde duran avucunun içine sokuyorum.

"Geçen hafta Arturo'ya kravatını bağlamasında yardım etmeye çalıştım. Kardeşimi çok severim ve onun beni incitecek bir şey yapmayacağını bilirim. Ellerim o kadar titriyordu ki, onun yerine kendisinin yapmasını istedim." Pasha'nın kilerle buluşmak için gözlerini kaldırıyorum. "Şimdi ellerimin titrediğini görüyor musun?"

"Hayır, bebeğim," diyor boğuk bir sesle.

"Her bir parçam sana aşık, Pasha. Bedenim. Aklım." Parmaklarını kravatın ucuna doluyorum ve elimi onunkinin üzerinde tutarak çekiyorum. İpeksi kumaş boynumu sıkıyor. "Bilinçaltım bile bu sevginin ne kadar büyük ve koşulsuz olduğunu biliyor. Yani, evet. Eminim."

Elini bırakıyorum ve kravatı boynumdan çözerken bakışlarını tutuyorum. Yavaşça yapıyor, kumaşı çekmemeye dikkat ediyor ve yere atıyor.

"Zaten hepsinden kurtuluyorum." Uzanıp beni kollarının arasına alıyor, sonra da yatağa fırlatıyor.

Gülmekten iki kez zıplıyorum. Pasha yatağa tırmanıyor ama üzerime çıkmak yerine bileğimden tutup bacağımı ağzına götürüyor ve ayak parmaklarıma bir öpücük konduruyor. Kıkırdıyorum ve bacağımı çekmeye çalışıyorum ama o tutmaya devam ediyor.

"Dur!" Feryat ediyorum.

"Öyle bir şey olmayacak," diye mırıldanıyor ve dudaklarını ayağımın kemerine götürüyor.

Dudakları ayak bileğimin iç kısmındaki aşırı hassas noktayı bulduğunda, diğer ayağımı göğsüne koyup onu itmeye çalışıyorum ama başarılı olamıyorum. "Gıdıklanıyorum. Pasha! Hayır, oraya değil!"

"Her yere, Mishka. Tüm vücudunu öpücüklerle kaplamayı planlıyorum. Her gün."

Öpücüklerini bacağımdan amıma kadar takip ediyor. Yüzünü bacaklarımın arasına gömüp klitorisimi emmeden önce onu nazikçe öperken sıcak nefesini hissediyorum. Elleri bacaklarımdan yukarı ve kalça yanaklarımın altından kayarak kıcıımı kaldırıyor. Nefesim kesiliyor ve dilini içime sokarken can havliyle başımın üstündeki başlığa tutunuyorum. Kalçalarım ve kollarım ateşten yanıyormuşum gibi titriyor ve zihnim bomboş, sadece dilinin üzerimde yarattığı hisse odaklanmış durumda. Birden ağzı kayboluyor ama bir an sonra sikiinin içime girdiğini hissediyorum. Daha tam olarak içime girmemişti bile ama ben çoktan boşalmaya yaklaşmıştım.

Pasha'nın eli enseme kavradı. Gözlerimi açıyorum ve onu tepemde belirirken buluyorum, o kadar büyük ve vahşi görünüyor ki tüm o mürekkeple. Benim dağ kralım. İçi de dışı da en güzel adam.

Gözlerimi Asya'dan alamıyorum. Sanki beni esir almışlar gibi. Onun benim olduğuna inanmakta hâlâ zorlanıyorum. Yavaşça geri çekiliyorum ama sonra tekrar içine giriyorum, olabildiğince derine. Dudaklarından küçük bir inilti dökülürken, narin kolları gerginlikten gerginleşiyor ve üstündeki başlığı kavırıyor. Çıkardığı sesler bağımlılık yapıyor. Tekrar içinden çıkıyorum, kolumu etrafına doluyorum ve onu çeviriyorum.

"Keşke seni ne kadar sevdiğimi açıklayacak kelimelerim olsaydı," diyorum kulağının dibinde ve kulak memesini öpüyorum, "seni ne kadar sevdiğimi."

Avuçlarımdan sırtından aşağı kaymasına izin verirken, omurgası boyunca kıcıma kadar yavaş öpücükler bırakıyorum. Seni o kadar yumuşak ki gerçek değilmiş gibi geliyor ve dişlerimi sert popo yanağına gömerken hafif bir pişmanlık duygusu yaşıyorum. Sonra o noktayı öpüyorum ve kendimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum, amına sokuyorum, her nefesini ve inlemesini içime çekiyorum. Sol elimi daha aşağıya, bacaklarının arasına götürüyorum ve klitorisini okşuyorum. Vücudu benimkinin altında titriyor

sağ avucum omurgası boyunca ilerlerken dokunuyorum. Keşke her yerine aynı anda dokunabilseydim. Birkaç vuruş boyunca sabit bir tempoyla içine giriyorum, sonra tempomu artırıyorum. Asya başını yastığa doğru eğiyor ve kışını daha yukarı kaldırıyor.

"Daha sert!" diye haykırıyor ve tekrar yatak başlığını tutuyor.

Kalçalarını kavriyorum ve kendimi daha derine itiyorum. Duvarları sikimin etrafında kasılıyor ve boşaldığında ismini inlediğini duyduğumda kendimi tutamıyorum. Ben ona sahip olmuş bir adam gibi vururken yatak başlığı duvara çarpıyor.

"Benim misin, Mishka?" İtişler arasında ısııyorum. Onun bunu söylediğini duyma ihtiyacı beni çıldırtıyor.

"Her zaman," diye nefes verdi Asya.

Hayatımda olmasını istediğim o kadar çok şey var ki, ama hiçbiri onun benim olmasıyla kıyaslanamaz. Ona sahip olduğum sürece, başka hiçbir şeye ihtiyacım yok.

"Benim!" Bir kükremeye boşalıyor, tohumlarımı içine akıtıyorum.

* * *

Asya'yı bedenime daha sıkı sarıyorum ve battaniyeyi üzerine çekiyorum. Oda sıcak ama üşüyecek diye hep endişeleniyorum. "Ailen burada olduğunu biliyor mu?"

"Evet," diye mırıldanıyor boynuma doğru.

"Peki eve dönmeyeceğini biliyorlar mı?" diye sordum.

Bu andan korkuyordum. Kardeşiyle kavga etmek istemiyorum ama bir daha onu benden almasına izin vermeyeceğim. Anlamasını sağlamak için ağzını burnunu kırmam gerekiyorsa, öyle olsun. Ama ya onlardan ayrı kalmayı kaldıramazsa?

"Benim sadece bir evim var." Yüzünü kaldırıp gözlerimin içine bakıyor ve gülümsüyor. "Sen. Artık benim evim sensin."

O anda göğsümün içinde bir şeyler oluyor. Kalbim küt küt atıyor ve sonra bir şeyin yerine oturduğunu hissediyorum. Pürüzlü kenarlar sonunda birbirine uyuyor.

Bölüm 24

Dolaptan kaseleri çıkarıyordum ki ensemeye bir öpücük kondu.

"Senin için bir şeyim var," diyor Pasha.

Arkamı dönüyorum ve elinde tuttuğu kutulara şaşkınlıkla bakıyorum. "Yeni mısır gevreği çeşitleri mi?"

"Evet." Gülümsüyor ama temkinli görünüyor ve kutuları tezgâhın üzerine koyuyor. Toplamda beş tane var.

"Um . . . tamam." Homurdanıyorum. "Sen seçmek ister misin?"

"Hayır. Senin seçmeni istiyorum." Kutuların mükemmel bir hizada olduğundan emin oluyor ve bana bakıyor. "Hangisini seçeceksin?"

Gülüyorum ve mısır gevreği paketlerine bakıyorum. Artık karar verme konusunda nadiren sorun yaşıyorum ama yine de zaman zaman pratik yapmamızı sağlıyor. Pasha'nın bana yardım etmeye devam etme şekli inanılmaz. Hatta doktorun tavsiye ettiği psikiyatristle görüşmem için beni ikna etti ve o da gerçekten harika. Seanslarımız zor geçiyor ama onun ilgisini ve desteğini takdir ediyorum.

Elimi uzatıp içinde kurutulmuş çilek olan kutuyu aldım.

"Bu senin işine yarar mı?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Evet." Eğiliyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Şimdi, aç şunu."

Başımı sallayarak kutuyu açmaya başladım, mısır gevreğini neden bu kadar büyüttüğünü merak ediyordum. Üstünü yırtıp poşeti çıkarmak için elimi soktuğumda parmaklarım sert ve kadifemsi bir şeye dokunuyor. Küçük kırmızı bir kutu çıkarırken kalbim üç kez atıyor.

"Pasha?" Mücevher kutusuna bakarak boğuk bir sesle söyledim. "Nedir bu?"

"Bilmiyorum. Bakalım." Kutuyu elimden aldı ve açtı.

Altın bir yüzük çıkarırken ona bakakalıyorum. Parlak kesimli sarı bir elmas tepedeki ışıkların altında parlıyor. Parmaklarımin ucuna bir öpücük kondurmak için kaldırdığında elim hafifçe titriyor.

"Benimle evlenir misin, Mishka?"

"Evet," diye fısıldadım.

Pasha gülümsüyor ve yüzüğü parmağıma geçiriyor. Burnumu çekip kollarına atlıyorum ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum.

"Yanlış kutuyu seçseydim ne yapardın?" diye sordum. "Asla yanlış seemezsin, bebeğim."

"ıtır gevreği alabilirdim."

Gülerken avuç iiyle sırtımı okşuyor. "Gevrek mısır gevreğinden nefret edersin." "Evet, ama ya bir kez daha denemeye karar verirsem?"

Omuz silkiyor.

Beynimde bir farkındalık oluşurken ona doğru eğilip bakıyorum. "Yapmadın."

"Ne?"

Gözlerimi ona diktim. "Beni yere bırak."

"Neden?"

"Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Ayaklarımin yere değdiğinde, diğer dört mısır gevreği kutusunun sıralandığı tezgâha doğru dönüyorum. İlkin, ballı olanı alıyorum ve açıyorum. Mısır gevreği torbasının üstünde kırmızı kadife bir kutu duruyor. Kutuyu atığında, beyaz ipek minderin üzerinde parmağımdakinin aynısı olan bir yüzük buluyorum. Mücevher kutusunu adada bırakıp bir sonraki mısır gevreği kutusunu alıyorum. Ve bir sonrakini.

ıtır gevrek kutusunu en sona bırakıyorum. ıtır olanı asla seçmezdim, Paşa bunu çok iyi bilir, ama atığında mücevherler

kutu da bunun içinde. Diğer dördünün yanına tezgaha koydum. Her birinin içine bir yüzük saklamıştı.

Pasha arkamdan bana yaslanırken kolların belime dolandığını hissediyorum ama dönmüyorum. Gözlerimi, içinde birbirinin aynısı yüzükler bulunan dört mücevher kutusundan alamıyorum.

"Neden?" Fısıldıyorum.

Göbeğimin etrafındaki tutuşu sıkılaşıyor. "Çünkü anlamana ihtiyacım vardı."

"Ne var, Pasha?"

"Bana kalırsa, yanlış bir karar veremezsin bebeğim." Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Sadece mısır gevreği aromasını seçmek olsa bile."

* * *

Bir ay sonra

"Ya çıldırırsam?" Sesim boğuk çıkarken soruyorum.

Sienna bağlamama yardım ettiği ayakkabısından başını kaldırıp bakıyor. "Çıldırmayacaksın Asya."

"Evet, biliyorum..." Elimini kaldırıyorum ve tırnağımı ısırıyorum. "Ama ya yaparsam? Dışarıda iki yüz kişi falan var."

Sienna doğruluyor, elimi ağzımdan çekiyor ve omuzlarımı tutuyor. "Çıldırmayacaksın. Oraya çıkacaksın, sevdiğin ve senin için deli olan adamın yanında duracaksın ve hayatının en güzel gününü yaşayacaksın."

"Biliyorum, ama ..."

"Biliyor musun, düşünüyordum da," diyor. "Sen ve Pasha çocuk sahibi olmaya karar verdiğinizde, isimlerini benim seçmeme ne dersin? Teyze süper özel olmalarını sağlar."

Dehşet içinde kız kardeşime baktım. Çocuklarımın isimlerini seçmesine asla izin veremezdim. Bunu yaparsam, onlara çikolata ya da başka bir şekerleme ismi verme riskini göze almış olurum. Ya da daha kötüsü.

Sienna başını kaldırıp bana bakıyor ve sırtıyor. "Rahatla." Kıkırdıyor. "Sadece şaka yapıyorum.

Ama itiraf edin, o kadar insanın karşısına çıkmak artık daha az korkutucu geliyor."

Homurdanıyorum. "Kesinlikle öyle."

"Her şey yoluna girecek. Merak etmeyin."

Elbisemi bilmem kaçınıcı kez düzeltiyorum, "Belki de beyaz bir elbise seçmeliydim. Ya insanlar-"

"Bugün senin düğün günün. Ne istersen giyebilirsin Asya." Parlak sarı dantelli elbiseme bakıyor ve sırtıyor. "Bayıldım! Bir peri masalından fırlamış gibi görünüyorsun."

"Sence Pasha bundan hoşlanacak mı?"

Sienna yüzümü avuçlarının arasına alıyor ve daha da yaklaşıyor. "Bu adam sana o kadar saçma bir şekilde aşık ki, oraya bir mutfak beziyle girsen seni gözleriyle yer bitirir."

Gülüyorum. "Evleneceğime inanamıyorum."

"Ben de, tatlım." Burnunu çekiyor. "Gel hadi. Arturo bekliyor. Ve makyajımı mahvediyorum."

Odadan çıkıp otelin koridorundan aceleyle geçerek Arturo'nun beklediği büyük ahşap kapıya doğru ilerlerken Sienna elimi sıkıca tutuyor. Beni kardeşimizle bırakan Sienna, kapıyı arkasından çekerek düğün salonuna giriyor. Birkaç dakika sonra bir melodinin ilk tınları kulaklarıma ulaşıyor.

Bu düğün marşı değil. "Hazır mısın?" Arturo soruyor.

Başımı sallıyorum, nefesimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum.

Önümüzdeki kapı yavaşça açılırken müzik daha da yükseliyor. "Moonlight Sonata." Salona giriyoruz.

Pasha koridorun sonunda duruyor, gözleri benimkilere yapışmış, her adımımızı takip ediyor. Arturo beni ilerletirken, aklımdan bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bir düşünce geçiyor. Sinir küpü olduğumu düşünürsek, bu düşüncenin ancak varış noktamıza yaklaştığımızda aklıma gelmesi şaşırtıcı değil.

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. Pasha siyah bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti. Takım elbise giymesinin beni rahatsız etmediğini biliyor, o zaman neden kot pantolonla geldi? Başımı kardeşime çeviriyorum, yüzüne ulaşana kadar gözlerimi kot pantolonunun ve Henley tişörtünün üzerinde gezdiriyorum.

Yürümeye devam ederken, "Düğün için kıyafet kurallarını senin Rus ayarladı," diyor.

Derin bir nefes alıyorum ve sol tarafımızda oturan misafirlere bakıyorum. Kalbim göğsümde çırpınıyor. Sağ tarafa da bakıyorum. Her şey aynı.

Her erkek kot pantolon ve ya uzun kollu ya da kısa kollu tişört giyiyor. Karısıyla birlikte ön sırada oturan başışçımız bile. Salvatore Ajello'yu hayatımda hiç tişörtle görmedim. Aslında, kimsenin gördüğünü sanmıyorum. Belki karısı hariç.

Gözlerimi tekrar Pasha'ya çeviriyorum ve onun gülümsediğini görüyorum ve artık gözyaşlarımı tutamıyorum. Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin veriyorum ve ağabeyim beni müstakbel kocama teslim ederken kocaman gülümsüyorum.

Paşa elimi ağzına götürüyor ve parmaklarıma bir öpücük konduruyor. "Her şey yolunda mı, Mişka?"

"Evet," diyorum, "her şey mükemmel, Pashenka."

* * *

Arturo'nun telefonu çaldığında açık büfe sırasına giriyorduk. Arturo'nun sesindeki gerginliği fark ettiğimde yan tarafa dönüp servis kaşığını yanımda duran yaşlı adama uzatıyorum.

"Nasıl oldu da hiçbir şey bulamadılar? Aylar oldu."

Hattın diğerk ucundaki kişiyi birkaç dakika dinledikten sonra şakaklarını sıkıyor. "Pekâlâ."

"Ne oldu?" diye sordum.

"Rocco'nun evinin neden o şekilde yandığına dair hâlâ bir ipucu yok ama raporda gaz sızıntısından şüphelenildiğı belirtilecek. Hiçbir kalıntı bulunamadı çünkü her şey yanarak kül oldu ve bina kendi üzerine çöktü. Sinyal kesilmeden önceki güvenlik görüntülerine göre Rocco, Ravenna ve Alessandro içerideydi. Daha fazla kanıt olmadığı için soruşturmayı kapatıyorlar ve üçünün de öldüğünü ilan ediyorlar." Telefonu cebine koydu ve omzunun üzerinden baktı. "Patrona söylemem gerek."

Arturo'nun geri çekilen formuna bakarken yanımda hafif bir kısı kısı gülme duyuyorum. Yanımdaki kır saçlı adama bakıyorum. Yüzünde geniş bir gülümseme yayılırken tabağına et dolduruyor. Onun nesi var böyle? Üç kişi öldü ve o bunu komik mi buluyor?

"Lanet olsun, Albert! Bitirdin mi?" Diğerk tarafta duran iri yarı, sarışın adam dirseğıyle onu dürtüyor. Sanırım adı Sergei. "Çekil artık, burada yemek isteyen başka insanlar da var. Ve neden lanet bir sırtlan gibi kısı kısı gülüyorsun?"

"Sebebi yok." Yaşlı adam başını sallar ve sessizce bir şeyler söyleyerek oradan ayrılır. Sanki . . . Lady Gaga'dan "Poker Face".

Sonsöz

Beş yıl sonra

Bir. İki. Üç. Elimdeki plastik çubuğa bakarken kafamdan sayıyorum. Küçük ekran penceresinde bir kırmızı çizgi beliriyor. Dört. Beş. Altı. Sadece bir satır.

Klozetin kapağına oturdum ve tavana baktım. Müzik konservatuarından mezun olduktan sonra, cinsel istismara maruz kalmış kadınlara ücretsiz piyano dersleri vermeye karar verdim. Müziğin iyileşmelerine yardımcı olacağını umuyordum. Dün, önümüzdeki hafta için randevularımı gözden geçirirken, regl dönemimin neredeyse bir ay geciktiğini fark ettim. Okulla işim bittiğinden beri, Pasha ve ben doğum kontrol haplarını bırakmam gerektiği konusunda anlaştık, böylece bir aile kurmayı denemeye başlayabilirdik. Bundan sonra döngümün düzensizleşeceğini biliyordum, bu yüzden bir dönemi kaçırmak mutlaka hamile olduğum anlamına gelmiyordu. Bu sadece bir yan etki olabilirdi.

"Asya?" Banyo kapısının diğer tarafından Paşa'nın sesi geliyor.

"Olumsuz," diyorum, sesimi soğukkanlı çıkarmaya çalışarak. Gizlemek için

hayal kırıklığı. İçten içe olumlu olmasını umuyordum. Pasha'nın bebeğine sahip olma fikri bile içimde sevinç çılgınlıkları atma isteği uyandırıyor. Hamilelik testi yaptırmam gerektiğini söylediğimde Pasha'nın yanına sokulmuş yatıyordum. Vücudu bir an hareketsiz kaldı ve sonra beni vücuduna o kadar sıkıca bastırdı ki zorlukla nefes alabildim.

Kapı açılır ve Pasha banyoya girer. "Sorun yok." Yanağımı okşuyor ve elimden testi alıyor. Yüzündeki ifade rahatlamış görünüyor, ama gözlerinde görüyorum - o da umut ediyordu.

"Hâlâ gençsin. Ne zaman . . ." Elindeki plastik çubuğa bakıyor ve geriliyor. "Mishka. Kaç çizgi olmalı?"

"Bir. Negatif demek." "Ama iki tane var."

Tuvaletten atladım ve testi elinden kaptım. "Ama sadece bir tane vardı. Kutuyu bana ver!"

Pasha bana kutuyu uzatıyor ve ben de en az beş dakika beklemeniz gerektiğini söyleyen kısma gelene kadar talimatları hızlıca okuyorum. İlk okuduğumda beş saniye yazdığını sanmıştım.

"Pozitif," diye boğuluyorum ve başımı kaldırıp Paşa'ya bakıyorum. Bana dikkatle bakıyor. "Bir bebeğimiz olacak."

Bakışları yavaşça göğsümün üzerinden karnıma doğru kayıyor. Derin bir nefes alıyor ve önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Üstümün eteklerini tutup yukarı iterken ve göbeğimin hemen üstünü öperken iri elleri titriyor. Sonra yanağını göbeğime bastırıyor ve kollarını bana dolayarak bir ninni mırıldanmaya başlıyor.

Doktor, "Size daha önce de söyledim, ben kadın doğum muayenesi yapmıyorum," diye tersler.

"Yarın jinekologla randevumuz var," diye bağırıp onu kapıdan uzaklaştırıyorum, böylece Asya ve ben onun ofisine girebiliyoruz. "Ama her şeyin yolunda olduğunu bilmem gerek. Şimdi."

"Aşırı tepki veriyorsun."

"Umurumda bile değil." Asya'yı kollarının altından hafifçe kavrayan ellerimle sedyeye kaldırıyorum. "Sen başlayabilirsin."

Doktor başını sallar ve ultrason makinesini kendisine doğru çekerek oturur.

Asya'nın karnına biraz yapışkan sürüp cihazı taytının bel bandının üzerinde hareket ettirirken gözlerim önümdeki sahneye sabitleniyor. Cihazı soldan sağa kaydırıyor, sonra biraz döndürüyor, bir yandan da gözünü monitörden ayırmıyor ve kule ünitesindeki bazı düğmelere basıyor.

"Altıncı haftadasınız diyebilirim. İkisi de gayet iyi görünüyor," dedi ve Asya'ya baktı. "Sen de iyi görünüyorsun."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "İkisi de mi? Hem Asya hem de bebek mi?" "Hayır. İkisi de bebek."

Başım yana kayıyor, monitöre bakan Asya'ya bakıyorum
Yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "Emin misin?" diye fısıldıyor. "Evet," diyor doktor aynı anda ben de "Hayır!" diyorum.

İkisi de bana bakmak için döndüler.

"Bunu tekrar yap." İçimi dehşet kaplarken parmağımınla ultrason makinesini işaret ediyorum.

"Nasıl sayılacağını bildiğimden eminim!" diye bağılıyor doktor ve ultrason çıktısını göğsüme çarparak diğer parmağıyla işaret ediyor. "Bir. İki."

Gömleğinin önünü tuttum ve yüzüne vurdum.

"Tekrar!" "Paşa?" Asya kolumu tutuyor. "Ne oluyor?"

Doc'u bırakıyorum ve yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum. "Bu tehlikeli, Mishka. Ve sen çok küçüksün. Ya bir şey olursa?"

Asya parmağını dudaklarımın üzerine bastırıyor. "Ben iyi olacağım. Ailemin neredeyse her kuşağında ikizler var ve hiç kimse sorun yaşamadı. Panik yapma."

"Paniklemiyorum. Paniklemiyorum." Omzumun üzerinden doktora bir bakış fırlattım. "Hastaneye yatırılmalı mı? Doğruca oraya gideceğim."

"Pasha." Asya gömleğimi çekiştiriyor.

"Yürüyebilir mi?" Devam ediyorum. "Hayır, en iyisi onu oraya taşıyayım."

"Lanet olası bir hastaneye gitmiyorum!" Asya kulağıma kükrüyor, çenemi tutuyor ve başımı kendisine çeviriyor. "Doktora teşekkür edip eve gidelim."

"Mishka . . ."

"İkizlere hamile bir kadını kızdırmanızı tavsiye etmem, Pasha," diye araya giriyor doktor.

"Yapmayacak." Asya öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Rahatla. Her şey yoluna girecek."

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

